

Halka

**b.k yedirme, F tipleri,
halka sıkılan kurşunlar,
ışkenceler, infazlar, cezalar**

**Laila'dakiler gönlünce,
korkusuzca tepinsin
diyedir!**

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 63 / Tarih: 8 Haziran 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

✓ **Bilimsel Gerçeğe
Çağrı:**

**Şiddetin tarihsel
kaynağını tartışmaktan
kaçanların şiddet
hakkında söz hakkı
olamaz!**

Şiddetin kaynağı zulmedenlerdir!

**Ölüm Orucu
963. günde**

Direniş "bininci gün"e
yaklaşıyor

**Amerikancı
"ulusalcılar"!**

Genelkurmay işbirlikçiliğini
gizlemeye çalışıyor!

**İşgal Altındaki
Irak demokrasisi!**

İşgalden manzaralar

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

BİR destan BİN direniş günü

Haftalar, aylar geçti. Ve yıllar! Evet, yıllar geçti ilk direnişçinin alnına kızıl bantını bağladığı günden bu yana.

Günleri saydık; ölüm oruçlarında o güne kadar bilinen, yaşanan klasik sınırlar aşıldı ilkin. İki haneli rakamların yetmediği günlere geldik. 100'lü günleri saymaya başladık.

Sonra, direnişin 250. günü... Sonra 500. günü... Şimdi takvimler hızla, üç haneli rakamların yetmeyeceği günlere yaklaşıyor.

Çözün diye haykırıyor direnişçiler ölüm yatağında. Çözün diyor alnını kızıl bantlarını bağlamaya hazırlananlar. Çözün diyor zulme sessiz kalmayan feda savaşçıları.

Çözmezlerse?..

Çözmezlerse bitmeyecek bu direniş.

Kimse kıramayacak onu.

Günler, dört haneli rakamlara ulaşsa da... Bu destan yazılmaya devam edecek.

Bin direniş günü, 21. Yüzyılın ilk büyük direniş destanının adıdır.

Tarihin kaydettiği en eski destan Gılgamış destanıdır. Bizim hiç yabancı olmadiğimiz topraklarda, Mezopotamya'da yazılmıştır bu destan.

Gılgamış savaşçıdır. Başkaldırır tanrılara. Özgürlüğü sonsuz olarak yaşamak ister. Ölümsüz-

lük otu peşinde koşar Gılgamış. Ölümsüzlük otunu halkı ile birlikte yiyip sonsuz özgürlüğü ölümsüzlükle bütünleştirmek ister.

Gılgamış ölümsüzlük otunu yiyemedi; ama ölümsüzlük otunu ararken verdiği savaşla ölüm-süzleşti.

Bizim direnişçilerimizin, feda savaşçılarımızın ölümleriyle ölümsüzleştikleri, ölümleriyle yaşattıkları, ölümleriyle zulmün karşısında bayraklaştıkları gibi...

Anadolu toprakları, kendini "dünyanın tanrısı" ilan eden Amerikan imparatorluğuna ve işbirlikçilerine karşı başkaldıran direnişçileri çıkardı bir kez daha bağrından. Anadolu'nun destanlar tarihinde **bin direniş gününün destanı** var artık. Tüm dünya halklarının ortak dili olan direnişin diliyle yazıldı. 21. Yüzyılın başında, tarihe bir büyük armağan sunuldu.

"Tarihin sonu"nu, küreselleşmenin zaferinin kaçınılmazlığını, imparatorluğuna direnilemeyeceğini, sosyalizmin öldüğünü ilan edenlere karşı yazıldı bu destan.

Bin direniş günü, tarihin Gılgamışlar'dan bu yana, Kawa'lardan, Spartaküsler'den, Bedredinler'den, Pir Sultan'lardan, Bolşevikler'den, Suphiler'den, Mahirler'den bu yana kesintisiz aktığının ilanidir.

Bin direniş günü, tarihin de, geleceğin de bizim olduğunun ilanidir. Bin direniş gününe damgasını vuran kızıl alın bantları ve dışarıdaki kızıl bayraklar, geleceğin kime ait olduğunun ilanidir.

İlan ediyoruz ki, **ölümsüz ve yenilmeziz.**

İlan ediyoruz ki; tarih boyunca dünya halklarının kanlarıyla açtığı o direniş yolundan zafere yürüyoruz.

Bin direniş günü tanışımızdır!

FEDA RUHUyla

Feda ruhuyla
parçalıyoruz zulmün
sansürünü...

1984 Feda ruhuyla açıyoruz kapanmış gözleri,

sağırlaşmış kulakları...

Feda ruhuyla
arındırıyoruz burjuvazi
nin pespaye düşünce
leriyle dumura
uğramış beyinleri...

Feda ruhuyla
yaşatıyoruz
insanlığın
binlerce yıllık
erdemlerini,
halkların tarihsel
geleneklerini...

Feda ruhuyla
yenilmezleştik,
fedayla
ölümsüzleştik...

Feda ruhuyla
açıyoruz
devrimin
yolunu...

Feda ruhuyla
direniyoruz dünyanın
en büyük askeri gücüne,
Amerikan impara
torluğuna karşı...

Feda ruhuyla direniyo
ruz işbirlikçilerin
zulmüne karşı...

Feda ruhuyla
savunuyoruz
bağımsızlık,
demokrasi ve
sosyalizm
düşünü...

Feda ruhuyla
kırıyoruz
kuşatmaları...

Feda ruhuyla
yıkıyoruz
zulmün
zindan
larını...

1996

2003

**ÇAĞ
DUYURU**

**1984
ÖLÜM ORUCU
ŞEHİTLERİNİ
ANİYORUZ**

**Berdan Bilim Kültür Sanat Merkezi
AÇILDI**

Tiyatro çalışmaları, şiir dinletisi, film gösterileri, okuma günleri...

Kültür alanında kolektif bir çalışma için herkesi bekliyoruz...

ADRES: Cengiz Topel cad. Şehit Mustafa mah. İçgören apt. kat:1 No:2 TARSUS

ÇIKTI

**Nasıl Bir Üniversite
Nasıl Bir Eğitim İstiyoruz?**

Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun
hazırladığı broşür

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılâp Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro
Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Alcadag Verlag: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08
İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Galko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Dabakhane Mah. Eskihaletp Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremithane Mah. 4406 sk. Müzeyyen
Boro İşhanı No: 9 Kat: 1 Daire e 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozluoicay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pustular
işhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... Gerçeğe ve çözüme çağrı!
7... DHKC'den DGM savcı ve hakimlerine yönelik eylem
9... Sen katlederek nereye varacaksın?
10... Birilerinin katli vacip mi?
12... Susurluk Devleti yeniden provokasyonlara başlıyor
13... Terör mü, Şiddet mi diyorsunuz; Anlatalım dinleyin!
14... Emekçi eylemlerinden...
15... "Geleceğimiz üç saate sığdırılıyor"
16... İşgale son ülkemizi terkedin
17... Korkut Eken'in çocukları!
18... Dersim halkı onuruna sahip çıktı-çıkacaktır!
19... Dışkı işkencesi
20... Irkçı, Faşist ve başarısız
22... İşgal demokrasi getirir!
24... İşgal, safalet ve direniş
25... Bush Nazi Kampı'nda ne arıyor?
26... İflas etmiş bir çizgi: Milliyetçilik
29... MHP, DSP, DYP Genç Parti ulusal mı?
30... Genelkurmay işbirlikçiliğini "Ulusallık" görüntüsü...
32... Lailalar'da tepinenler ve burjuvazinin uyarısı!
34... Sistemin ağababası TÜSİAD
35... Bir ülke nasıl batırılır?!
36... Tesettür defilesi ve istismar
37... Fethullah'ın çetesi
38... 1984 Ölüm Orucu
39... Kahramanlar Ölmez
40... Gerçekten kaçmayın!
42... İtiraf ve ibret belgesi
44... 'Kurtarma' dedeğin böyle olur!
45... Kominist ozan Nazım'ı anıyoruz
46... Avrupa, ABD'ye teslim oldu
47... Bush Ortadoğu'da tehditli "Barış"
48... Halkın birliği ve direnişi
49... Medyada olmayanlar
50... Köyün Delisi

GERÇEĞE VE ÇÖZÜME ÇAĞRI

Gerçeğin bastırıldığı yerde, hiç kimse, düşünce özgürlüğünden, basın özgürlüğünden, kısacası demokrasiden söz edemez. Gerçeğin tartışılmasının engellendiği yerde, demokrasiden değil, ancak faşizmden söz edilebilir.

Ülkemiz, gerçeğin bastırıldığı, gerçeğin tartışılmasının yasaklarla, tehdit ve şantajla engellendiği bir ülkedir.

"Hayır, öyle değil" diyenler, geçen hafta DGM savcı ve hakimlerine yönelik eylemin başta medya olmak üzere çeşitli kesimler tarafından nasıl ele alındığına bakmalıdır.

Kimi terör dedi, kimi provokasyon... Kimi yorumsuz "şiddet eylemi" diyerek geçti. Adlandırmalar çok çeşitliydi, ama hepsinde ortak olan şuydu: Kimse bu eylemin nedenini tartışmadı. Aynı olgu, kısa süre önce Ankara Kızılay'da şehit düşen feda savaşçısı Şengül Akkurt'un eyleminde de görüldü.

Oysa bu eylemler, herkesin doğru veya yanlış bulmasından bağımsız olarak, **Türkiye gerçeğinin** bir parçasıdır. Bu eylemlerin "neden"leri de, bu eylemleri gerçekleştiren feda savaşçıları ortaya çıkaran "**nesnel koşullar**" da bu ülkenin koşullarıdır.

Bu koşulları tartışmadan, bu eylemleri anlamak da, "önlemek" de mümkün değildir.

Tartışmak, gerçeği aramak, bilimselliktir, dürüstlüktür!

Yalın bir bilimsel gerçektir; eğer bir ülkede intiharlar artıyorsa, o ülkenin politikacısı, bilim adamı, aydını, gazetecisi, sanatçısı, oturup o intiharların nedenini tartışmak zorundadır. Aksi halde, ne olan biten anlaşılabilir, ne bir çözüm üretilebilir. Burjuvazi ve düzenin tüm savunucuları, devrimcilerin feda eylemleri olarak adlandırdığı eylemleri "intihar eylemi" olarak adlandırıyor; bu adlandırma bile, onların, bu eylemlerin sosyolojik, ekonomik, siyasal, tarihsel nedenlerini bilimsel olarak ele almalarını zorunlu kılar.

Ama almıyorlar.

Çünkü gerçeği yok sayma, bu noktada bir politikaya dönüşmüştür. Düzenin savunucuları, kendileri yok saydığı gibi, herkesin de yok saymasını istiyorlar.

Bu ise tam bir açmazdır.

Bir gerçek, yok sayılmaya devam edildikçe, o gerçek kendinin varlığını duyurmak için, her geçen gün daha etkili ve daha şiddetli yollara başvuracaktır.

O halde, herkes şu basit soruyu tartışmak zorundadır:

Şiddetin kaynağı nerede? Şiddeti yaratan kim?

Kesin, Net, Varlığı-Yokluğu Tartışılmaz Gerçekler Var:

Gerçek 1; 20 Ekim 2000'den bu yana süren bir ölüm orucu var bu ülkede. İktidarlar, katliamla, işkencelerle, zorla müdahalelerle, rüşvet ve tehditle, kısacası akla gelebilecek her yolla, bu direnişi kırmaya çalıştı. Kıramadı. Kimsenin tartışamayacağı sonuç budur. Direniş destekle-yin desteklemeyin, bir gerçektir.

Gerçek 2; Direnişi yok sayma politikası, temel politika haline getirildiğinde, direnişin sözünü eden, sorunun çözümünü isteyen hemen her kesim, ağır bir baskı, sansür altına alındı. Yüzlerce insan F tipleriyle ilgili gösteriye, panele, yürüyüşe katıldı, slogan attı diye tutuklandı, sendikalar, dernekler, dergiler basıldı. Ve bugün bu politika sürüyor; AKP'nin Adalet Bakanı, böyle bir sorun yokmuş gibi davranıyor.

Gerçek 3; Ancak ortada hiç kimsenin vardı-yoktu diye, eğriydi-doğruydı diye tartışmaya-cağı yalınlıkta bir olgu var: 107 tabut.

Gerçek 4; Tüm bunlara rağmen, halen hapishanelerde ve hastanelerde ölüm orucunda direnişçiler var. Ölüm orucuna başlayacağı açıklanan tutsaklar var. Ölüyorlar, ölmeye devam ediyorlar.

Tarih ve siyaset, demagojiyi ve lafazanlığı kaldırmaz. Bütün bu gerçekler ortadayken, halkın şiddetini “terör” demagojisiyle geçiştirmek, “her türlü şiddete karşıyız” lafazanlığıyla mahkum etmek, bu düzen böyle devam etsin, demektir;

Şimdi yeniden bakalım duruma;

Bu gerçeği tartışmayan, tartıştırmayan iktidar, nasıl bir iktidardır?

Bunu tartışmayan aydın nasıl bir aydındır?

Bunu yazmayan medya nasıl bir medyadır?

Gerçekten kaçmanın kimseye bir yararı yoktur. Sadece, o da geçici bir süre için katliamcılarının işine yarar. Ama gerçek sonra dönüp onları da vurur.

Gerçek kabul edilecek, bu tartışma yapılacaktır. Kimse bundan kaçamaz. Toplumlar tarihinin her döneminde şiddeti yaratanlar kimlerdir, tartışılacaktır. Halklara ekmek ve adalet mücadelesini bile şiddete baş-

vurmadan yürütecek yol bırakmayanlar, kimlerdir, açığa çıkacak.

Yalnız F Tipleri mi?

Cesetlerimizden oluşan dağlar, yalnız F tipleriyle mi sınırlı? Hayır! İşkencehanelerde cesetlerimiz yığılıdır. Sokak ortalarında, evlerde, işyerlerinde yapılan infazlar sonucu, binlerce insanımızdan oluşan kanlı dağlar yükselmiştir. Mezar yerlerini bilmediğimiz “kayıplarımız” görünmeyen dağlar oluşturmuştur. Faili meçhullerden sıradağlar olmuştur... Peki bu dağları yaratanlardan kaç tanesi yargılanmış, cezalandırılmıştır? Göstermelik bir kaç sayılmazsa, hiç! Peki bu dağlar büyümeye devam etmiyor mu? Evet! Peki ne olacak o zaman? Bir düzen, halka, sen benim yarattığım bu ceset dağlarıyla yanyana yaşa, itiraz da etme diyebilir mi? Dersse, bunu o halk kabul eder mi?

Etmiyor ve etmeyecektir.

Halklar, kendisine bunu dayatan düzene karşı, bir biçimiyle direnecek, bir biçimiyle adalet isteyecektir. Bunun yolu barışçıl mı olur, şiddet mi olur, yasal mı, yasadışı mı olur, bu tali bir konudur. Burada asıl tartışılması gereken, halkların direnme hakkının, ekmek ve adalet isteğinin hiçbir biçimde yokedilemeyeceği, gayri-meşru sayılamayacağı gerçeğidir.

Açlık dayatılıyor, işgal altında yaşam dayatılıyor, ne yapacak halklar?

Evet, şu an ülkemizde yakıcı bir sorun olarak F tipleri sorunu öne çıkmıştır. Ama ülkemizde korkunç bir açlık sorunu da yaşanıyor. Milyonlar işsiz. Ve IMF, işbirlikçileri, böyle yaşayacaksınız diyor, sürünün diyor. Ne olacak, nasıl, nereye kadar kabul edebilir bunu halk?

Bu sorunu da tartışmayacak mısınız? Tartışmayarak, yok sayarak, nereye varacaksınız?

Ülkemizde yalnız zulüm sorunu değil, açlık dünya ve ülkemiz tablosunda, şiddeti zorunlu kılan koşullar, günümüzde daha da pekişmiştir. Somut olarak bakalım; Amerikan imparatorluğu, herhangi bir ülkeye, benim şu şu isteklerimi yerine getireceksin; ben senin ülkenin yeraltı-yerüstü kaynaklarını, insanların istediğim gibi sömüreceğim diyor. Kabul etmeyen ülke, yakıp yıkılıyor, işgal ediliyor. Emperyalizmin şiddetine karşı şiddete başvurmayıp, emperyalizmin askeri güçlerine karşı kendi politik-askeri örgütlenmelerini kurmayıp ne yapacak bu ülkelerin halkları? Gelelim ülkemize; halk, IMF politikalarına karşı, ama iktidar diyor ki sen aç

kalsan da, açlıktan, hastalıktan ölsen de uygulayacağım, emperyalizmin işbirlikçiliğini sürdürceğim; “bağımsızlık” diyenleri, bu sömürü düzenini değiştirmek isteyenleri “katledeceğim!” diyor ve katlediyor. Bu politikasını F tiplerinde gösteriyor. Ülkemizin tüm örgütlü kurumları, geniş halk kesimleri F tiplerini istemiyoruz diyor, o hapishanelerde katliam yapıyor! Ne yapacak bu halk? Bu ülkede bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için mücadele eden devrimciler ne yapacak?

Tarih ve siyaset, demagojiyi de kaldırmaz, lafazanlığı da. Bütün bu gerçekler ortadayken, halkın şiddetini “terör” demagojisiyle geçiştirmek, veya “her türlü şiddete karşıyız” lafazanlığıyla mahkum etmek, bu düzen böyle devam etsin, halk aç kalmaya, ölmeye devam etsin demektir; siyaseten **hükmü yoktur**.

Tarihin her döneminde, egemen sınıflar, sömürülerini sürdürebilmek, halkın sömürü düzenine isyanını bastırabilmek için işte böyle cesetlerden oluşan dağlar yaratmışlardır. Şiddetin kaynağı, tarih boyunca egemen sınıflar olmuş; halklar, hak ve özgürlükleri için başka yol kalmadığında kendi şiddetlerini uygulamaya başlamışlardır. Halkın direnişini, şu veya bu biçimdeki eylemlerini yasalar yasaklayabilir. Fakat, yasalar (ve bu yasalara dayanarak egemen sınıfın uyguladığı terör), toplumsal gelişmeleri, ancak belli bir süre için belli sınırlar içinde tutabilirler; hükümleri sonsuz değildir; aslolan düzenin koyduğu yasalar değil, toplumsal gelişmenin kendi yasalarıdır. **Toplumsal yasa**, halkın açlığı ve zulmü kabul etmeyeceği, buna şu veya bu biçimde direneceği, açlık ve zulüm düzenini değiştirmek için örgütlenip savaşıacağıdır.

Kör terör, amaçsız şiddet diyerek çözebilecekseniz, devam edin!

Ülkemizde ne zaman bir devrimci şiddet eylemi olsa, adeta klasikleşmiştir, düzen politikacıları, yazarları “*şiddet yeniden mi hortluyor*”, “*kim kıskırtıyor*” diye sormaya, komplo teorileriyle “dış mihraklar” aramaya başlarlar. Bu kafa, en başta CAHİL’dir. Ne dünya, ne ülkemiz gerçeklerini çözümleyemeyecek, bu ülkedeki siyasi güçlerden biri olan devrimcileri anlamayacak kapasitesizliktedir. Çünkü bütün bunları bir nebze olsun tahlil edebilen, anlayabilen biri, bilir ki, gördükleri, göreceklerinin yanında hiçtir. En fazla, bir “başlangıç”, bir “giriş”tir.

Düzenin basın ve yayın kuruluşlarına bakın! Ne bu eyleme bağlı olarak, ne de bundan bağımsız olarak, tek kelime F tipleri yok. Oysa eylemi yapanlar, bize gelen ve muhtemelen tüm basın yayın organlarına da giden açıklamalarının en başında diyorlar ki;

“Tecrit sürüyor... Katliam sürüyor... Misilleme hakkımızı kullanıyoruz! Tecrit’in “yargı”daki temsilcisi, katliamların aklayıcısı DGM yetkililerini vurduk! TECRİTİ KALDIRIN!”

Yani; eylemin bir **nedeni**, bir **talebi** var.

Ama bu “**neden**” yok gibi gösteriliyor. Nedeni yoksa, dengesiz, amaçsız kişilerin sırf şiddet olsun diye yaptığı bir olay kalıyor geriye. Amaç da bu zaten. **Terör demagojisinin** alt yapısı burjuva medyanın haberciliğiyle hazırlanıyor.

Kör terör, amaçsız şiddet... Bu kavramlar, mezarlıktan geçerken çalınan ısıltıktan daha “derin” bir anlama sahip değildirler. Siz “kör” de deseniz, “amaçsız” da deseniz, o eylemlerin açık, belirli hedefleri olduğu ve belirli, ilan edil-

miş amaçları olduğu gerçeği değişmiş mi olur?
Hayır, en fazla kendinizi kandırmış olursunuz.

Elbette biliyoruz; asıl kandırılmak istenen halktır. Gerçeklerin saklanmak istendiği halktır. Medya diyor ki, tamam, bunların hepsi bizim haber merkezlerimize geliyor, biz biliyoruz, ama halk bilmesin!

Ama şu kadarını söyleyelim; ne kadar gizleseniz, çarpıtsanız da, halkın en okumamış, yazmamış bile, bir nokta gelir ve “Yahu adamlar bu kadar riskleri, hatta ölümü göze alıp bu eylemleri yapıyorlarsa, **vardır bir nedeni**” der. Düzeninizin profesörünün sormadığı o soruyu, size göre cahil, kaba halk sorar: **Neden?**

O soru sorulduğu an, işte o an, sizin tüm sansür duvarlarınız yıkılmış, demagogileriniz parçalanmıştır.

Nereye kadar engelleyebilirsiniz bu sorunun sorulmasını?

Engellemeye çalışmaktan vazgeçin.

Gazeteciyseniz, habercilik yapın. Aydınсанız bilimsel davranın. Politikacıysanız bu ülkenin gerçeklerine gözlerinizi kapamayın. Kitle örgütü yöneticisiyseniz, kitlenizi bilgilendirin, tartışın.

Çözerek değil, sansürleyerek sorunlardan kurtulmaya çalışmak, kimseyi o sorundan kurtarmaz!

Tarihe bakın; böyle hiçbir olay karanlıkta kalmamıştır. İktidarların gizlediğini, medyanın yazmadığını tarih yazmıştır. Baskının, zulmün, sansürün en koyu dönemlerinde bile, tarihe, devrimciler tarafından düşülen notlar vardır çünkü. O notlar bazen ölümler, bazen zulme yönelik farklı eylemlerle düşülmüştür. Bugün tartıştığımız, iktidarın ve medyanın da el birliğiyle tartışılmasını engellemeye çalıştığı DGM hakimlerine yönelik eylem de, hem güncel anlamda “çözüm” çağırısı, hem tarihe düşülen bir nottur. **Tarihe düşülen bu notta deniyor ki;** 107 insanımız öldü, insanlarımız ölmeye devam ediyorlardı, cesetlerimiz dağ gibi olmuştu, ve üstelik bu dağ yok sayılıyordu; bu eylemle, işte bu dağı gösterdik herkese...

Mesele, şiddete karşı ya da şiddetten yana olmak meselesi değildir!

Bunun kökeninde yatan meselenin varlığını kabul etmek ve onun çözümünü aramak meselesidir. Bunu var mısınız, yok musunuz? Her ke-

simin 3 Haziran’daki eylemi ele alışı bu soruya verdiği cevaba göre değişecektir.

Benimsersiniz veya benimsemezsiniz;

Üç yıldır ölüyor insanlar;

Ne deniyor peki?

İktidar: Çözmeyiz, çünkü böyle bir sorun yok. Var diyeni de susturacağız. Hücrelerde öldürmeye devam edeceğiz.

Medya: Yazmayacağız, görmeyeceğiz, ölmeye devam edin!

3. bir kesim: F tiplerine karşıyız, ama şiddet yanlıştır, ölüm orucu yanlıştır, biz de bilmiyoruz ama başka yollar vardır, o “henüz keşfedilmemiş” yollardan sorunu çözünceye kadar hücrelerde ölmeye devam edin!

Peki bunun kabul edilmesini mi bekliyorsunuz? Kim kabul edebilir bunu?

Hayır, hiçbir halk, hiçbir siyasi güç, kabul etmez. Sorunu **tartıştırmak** zorundadır. Tartıştırmamanın yolunu bulacaktır. Sizin o yolu benimseyip benimsememenizin bu noktada hiçbir önemi kalmamıştır.

Hangi gerekçeyle, hangi üslupla söylüyor olursa olsun; ölmeye devam edin diyenler, şiddetin ve sonuçlarının da sorumlusudur.

Kendi sözlerinin gereğini yapmayanlar da bütün bu olup bitenlerden doğrudan veya zımnen sorumludur.

Şiddete karşı olabilirsiniz. Bu da bir görüştür, saygı duyulur, ideolojik olarak, politik olarak tartışılabilir. Ama şimdi söz konusu olan bu değildir.

“Şiddete karşı olmak” şimdi neyi çözüyor?

Hiçbir şeyi!

Şiddetin kaynağı gürül gürül akmaya devam ettikçe, şiddeti yaratanlar suyun başını tuttukça, “her türlü şiddete karşıyım” nakaratı boş sözdür. Daha açık söyleyelim; lafazanlıktır, şarlatanlıktır.

BU ÜLKEDE YAŞAYAN HERKESİ,

**BU ÜLKEDE SİYASİ BİR İDDİASI OLAN
TÜM GÜÇLERİ**

**DEMOKRASİYİ, ADALETİ SAVUNUYORUM
DİYENLERİ**

insanları yoketme ve gerçeği yoksayma politikalarına karşı

GERÇEĞİ TARTIŞMAYA

GERÇEĞİN GÖSTERDİĞİ SORUNU

ÇÖZMEYE ÇAĞIRIYORUZ!

DHKC'den DGM Savcı ve Hakimlerine Yönelik Eylem:

Misilleme hakkımızı kullanıyoruz!

TECRİTİ KALDIRIN!

3 Haziran sabah saat 08.15'te, Bakırköy sahil yolunda DGM savcı ve hakimlerini taşıyan servis aracına yönelik bir eylem gerçekleştirildi.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ Fedai Birlikleri tarafından üstlenilen eylemde, DGM savcı ve hakimlerini taşıyan araç ve araca eskortluk yapan polis otosu tahrip olurken, savcı ve polislerden yaralananlar oldu.

DHKC Üstlendi: "TECRİTİ KALDIRIN, İMHAYA SON VERİN, SORUNU ÇÖZÜN!"

3 Haziran günü bir açıklama yaparak eylemi üstlenen, DHKC eylemin, Feda Birlikleri tarafından uzaktan kumandalı bomba ile gerçekleştirildiğini bildirdi.

Eylemi, F tiplerindeki zulme, üç yıldır süren katliamcılığa karşı misilleme olarak niteleyen Cephe, 19 Aralık'tan bu yana yaşanan vahşeti, 107 ölümü hatırlatarak, "işbirlikçi iktidarlar, katletmeyi 'çözüm yolu' olarak benimsediler" dedi. F tiplerinin Amerikan emperyalizminin muhalifleri yok etme politikasının parçası olduğu belirtilen açıklamada, iktidarın, "Amerikan imparatorluğunun bir yeni-sömürgesi olarak 'tüm devrimcileri muhalifleri yoketme' politikasının sadık uygulayıcıları olarak katlettiğini" dile getirdi.

Direnişin, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hedeflerine varmasını engellediğini belirten Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, katledenlerden hesap sormanın, mazlumların meşru hakkı olduğunu hatırlatarak, şöyle dedi:

"Tarihsel hakkımız ve haklılığımız bir yana; sadece 19 Aralık 2000'den bu yana ki süreci gözünüzün önüne getirin. En meşru hakkımızı, direnme hakkımızı kullanarak öldük! Ölümleri durdurun dedik direnişimizle. Durdurmadılar, katletmeye devam ettiler.

İktidardaki partiler, MGK, Genelkurmay, ve medya, taleplerimiz karşısında kör, sağır kaldılar. Direnişi yok sayarsak, seslerini bastırırsak, imha politikasını sonuna kadar götürürüz hesabı yaptılar. Oysa yanılıyorlardı. Halk çaresiz kalmazdı. Görmeyenlerin gözlerini açmak, duymayanlara sesimizi duyurmak için elbette baş vurabileceğimiz başka yollar vardı."

20 Mayıs'ta Ankara Kızılay'da bir feda eyleminin hazırlığı sırasında şehit düşen Şengül Akkurt'u hatırlatan Cephe, Şengül'ün sözlerinden

Sayı 63

7

8 Haziran 2003

KİM, KİMİ SİNDİRİYOR?

DGM Cumhuriyet Savcısı Muşaffer Yalçın daha önceden de tehdit aldıklarını söyleyerek şöyle diyor: "Örgütler ölüm listeleri yayımlıyordu. Bu bir terörist eylemdir. Bunlar yıldırma sindirme politikaları".

Konuşan DGM'nin bir savcısı. Kuruluş amacı **halkı, muhalif bütün kesimleri sindirmek**, susturmak, baskı altına almak

olan DGM'lerin. Ülkemizdeki zulüm düzeninin ayaklarından biri olduğu herkesçe bilinen, oligarşinin bütün katliamlarının, işkencecilerinin, ölüm mangalarının, Sursulukçuların aklayıcısı DGM'lerin bir savcısı konuşan.

Kim, kimi sindiriyor? Devlet adına, idamları, müebbet hapisleri, bir tek slogan attı diye on beş yıllık hapislikleri hiçbir belge kanıt olmadan veren kim? F tiplerine karşı çıktı diye hakkında dava açmadık, cezalandırmadık, kişi kurum bırakmayan kim? Solcu, is-

lamcı yazar, aydın, sanatçıların seslerini kısmak için dava üstüne dava açan, bir davada yüzlerce aydını birden yargılayan kim? Bütün muhalifleri F tipleri ile tehdit eden, bu politikanın pratik olarak uygulayıcısı kim?

Kimse ortalık boş diye yalanla, demagojiyle kendini aklamaya çalışmasın. Hukuksuzluğunuz sadece ülkemiz halkının değil, bütün dünyanın bildiği bir gerçektir. Bu ülkede "bizi sindirmek istiyorlar" diyebilecek en son kurum DGM'lerdir.

alıntı yaptı.

“Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu zayıflık, güçsüzlük olarak yorumladılar. Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler. Nasıl ki iktidar katliamı devam ettirdiyse, insanlarımızın ölmesine göz yumduysa suskunluğumuzun da böyle süreceğini düşündüler. Şiddete karşı şiddet kullanmayı biz tercih etmedik. Bunu bugüne kadarki tavrıyla AKP iktidarı tercih etmiştir... İşte bu nedenlerden dolayı artık misilleme hakkımızı kullanıyoruz. Şiddete şiddetle cevap vereceğiz. Bu yolu tercih eden biz değiliz. Bu yolu işbirlikçi AKP iktidarı tercih etmiştir ve sonuçlarına da katlanacaktır.”

Katliamla, Tehditle, Susarak Çözemezsiniz

DGM savcı ve hakimlerinin hedef alınmasını DGM'lerin F tipleri politikasındaki yerini, muhaliflere yönelik baskı politikalarını hatırlatarak açıklayan Cephe, *“DGM'ye yönelik saldırımız, aynı zamanda, başta F tipleri politikası olmak üzere, zulüm politikasının yürütülmesine ortak olan tüm kurum ve kişilerin de hedefimiz olabileceği demektir.”* uyarısında bulundu.

Doğacak olaylardan, olumsuzluklardan, ölümlerden, tecriti kaldırmayanların, hücrelerde zulmü sürdürenlerin, Amerikan planını uygulayanların sorumlu olacağını hatırlatan Cephe, bu ülkede yaşayan ve siyasetle ilgilenen herkese, hukuk, adalet, insan hakları diyenlere ve tecriti kaldırmak için çaba sarfetmeleri çağrısı yaparken, şu iki noktayı kimsenin aklından çıkarmaması gerektiğini hatırlattı:

“Bir; katliamla, tehditle, şantajla, sansürle, zorla müdahalelerle bu sorunu çözemezsiniz.

İki; Susarak da çözülmez!”

Hukukçular: TECRİTİ KALDIRIN

Halkın Hukuk Bürosu (HHB) ve Çağdaş Hukukçular Derneği'nin (ÇHD) düzenlediği “F Tipi Hücre Hapishaneleri” konulu basın toplantısında tecriti kaldırın çağrısı yapıldı. 3 Haziran günü İstanbul ÇHD'de gerçekleştirilen açıklamaya, HHB adına Behiç Aşçı, ÇHD adına ise Hüdaî Berber konuştu.

F tipi hücre hapishanelerin, Ölüm Oruçlarının, 19 Aralık Katliamı'nın, tutsaklara yönelik işkence ve hak ihlallerinin anlatıldığı açıklamada, F tiplerinde avukatların savunma hakkının engellendiği belirtildi.

Bu konudaki uygulamaları anlatan hukukçular, F

“1N 1K” Nerede?

Basın yayın okullarında ilk öğretilen kurallardan biridir. “Çekirdekten” yetişen gazeteciler de ustalarından ilk önce bu kuralı öğrenirler. Kısaca “5 N 1 K” denir, yani **“Kim, Ne, Nerede, Neden, Nasıl, Ne zaman”**. Verilen bir haberin HABER OLABİLMESİ İÇİN “5 N 1 K”nın cevaplarının haber içinde olması gerekir.

Bu kısa hatırlatmanın ışığında eylemin haberlerinin TV ve gazetelerde nasıl verildiğini yeniden hatırlayın. 4N var ama, haberlerin 1N ve 1K'sı yok!

KİM; Eylemi kimin yaptığına ilişkin, bir iki istisna dışında DHKC Feda Birlikleri diyen yoktu. Çünkü bunu söylediklerinde, bir sonraki sorunun cevabı da şekillenmiş olacak ve “terör, provokasyon” gibi zırvalamalar çökmüş olacaktı.

NEDEN; Bu konuda kimi çok bilmişlerin “çetelerin üzerine giden savcılar... Sindirmek için...” gibi hamasetlerini bir yana atarsanız, hiçbir basın kuruluşu kendilerine ulaşan ve eylemin nedenini çok açık bir şekilde, açıklayan DHKC bildirisinden söz etmedi. Neden yapılmıştı öyleyse bu eylem? Birileri durup dururken, hele şu savcılar bombalayalım mı demişti? Yoksa “terörün mazereti olmaz” mıydı?!

Sansür böyledir; ağzınızla kuş tutsanız da, haber diye verdiğinizizi, haber olmaktan çıkarır. “5 N 1 K” oligarşinin emriyle bir anda nasıl da bir kenara atılıyor. Ondan sonra başlasın “basın özgürdür” nutukları, gelsin “basın ilke, kural ve ahlaki”...

Zulmü sansür etmeye, halka haber diye masal anlatmaya devam edin!

İktidarın ve katliamın ortağı medyanın uyarıldığı açıklamanın sonunda, *“emperyalizmin politikalarının uygulayıcısı olmaktan, Amerikan işbirlikçiliğinden vazgeçin! Terör safsatalarını, demagogilerini bırakıp, sorunu çözün!”* çağrısı yapılarak, **“Feda savaşçıları tükenmez; Şengül-ler yollarına devam edecek!”** denildi.

tiplerinin şehir merkezlerinin dışında inşa edilmesinin, girişteki üst araması ve duyarlı kapıdan geçişin, yazışmaların denetime tabii tutulmasının, müvekkil ile görüşme şartlarının sağlıksızlığını örnekleriyle anlattılar. Tutsakların avukat görüşüne getirilişlerinde yaşanan keyfiliğe değinen hukukçular, yönetim mevzuatının gizli tutulduğu ve bunun her türlü uygulamayı idare insiyatifine bırakmak demek olduğunu belirttiler. Hak gasplarına, tecrite son verilmesi, savunma hakkı önündeki engellerin kaldırılmasını isteyen hukukçular, bu konuda duyarlı bütün kesimleri daha fazla çaba harcamaya, mücadele etmeye çağırarak basın açıklamasına son verdiler.

“Yasaklayarak nereye varabildik...”
(Adalet Bakanı Cemil Çiçek)

Sen KATLEDEREK NEREYE Varacaksın?

“AB’ye Uyum Yasaları” tartışmasında, yasanın bilinen maddelerine karşı çıkan Genelkurmay’a doğru ve yerinde olarak soruyor Adalet Bakanı Cemil Çiçek:

“Benim hassasiyetlerim var, onu koruma-ya çalışıyorum... Peki yasaklarla neyi koruyabildik bugüne kadar? Nereye varabildik... Herkes demokrasi yolunda adım atarken, bizim yasakları, hassasiyetleri korumanın yolu olarak görmemiz ne kadar doğrudur?”

Demokrasinin AB ile gelmeyeceği ayrı bir tartışma, geçiyoruz. AKP kimi düzen güçlerini arkasına alabileceği tek alan olarak şimdi canhıraş AB’ci oldu ya, Cemil Çiçek’in de “dili çözüldü”. Ama bunları söyleyen dil “tecritin olmadığı” yalanlarını da söylüyor durmadan.

Ve en önemlisi, yasaklarla hiçbir yere varılamadığını söyleyen kafa düşünmüyor; **SEN KATLEDEREK BİR YERE VARABİLDİN Mİ?** İşte sonuç; 107 ölüm, yüzlerce sakat bırakılmış insan ve **DİRENİŞ SÜRÜYOR**. Demek ki, katlederek çözemiyorsun. Devrimciler, “*ya düşünce değişikliği ya ölüm*” dayatmanızda tereddütsüz tercihlerini yapıyorlar.

AB’nin katliama onay vermesi şimdilik rahatlatıyor olabilir sizi. Kriteriniz, beyniniz dış güçlere bağlı olduğu için böyle düşünüyor olabilirsiniz. Ama, tarih ve halk önünde mahkum oluyor, yarattığınız şiddetin dönüp kendinizi vurduğuna tanık oluyorsunuz. Bu, herhangi bir eylemden, gelişmeden dolayı söylenmiyor. Bilimsel düşünen her kafanın, gerçeğe sırtını dönmeyen her beynin görebileceği bilimsel bir gerçektir. Ve sadece ülkemize özgü de değil, tüm dünyada zalim ile mazlum arasındaki ilişki böyle cereyan eder.

F tipleri de düzenin, Genelkurmay’ın “hassasiyetleri”nden biridir. Katliamla, sansürle sonuç almaya çalışıyor. Peki Cemil Çiçek, aynı “eleştiriyi” bu konuda yapabiliyor mu? “F tipleri hassasiyetini katlederek koruyamayız” diyebiliyor mu? “Herkes demokrasi yolunda adım atarken, işkenceli ölümle hiçbir yere varamayız” diyebiliyor mu?

Diyemiyor. Yalanla, katliamla emperyalizmin politikasını, Genelkurmay’ın “hassasiyeti”ni sürdürüyor. **Riyakarlığa son verin, katliamcılığa son verin; gerçeğin çağrısına kulak verin.** Gerçek; katliamla, işkenceyle, sansürle sonuç alamıyorsunuz: **ÇÖZÜN!** Çürümeyi, yok olmayı göze alarak bu politikayı bin yıl daha sürdürebilirsiniz, ama unutmayın ki, biz, bin gün direndik bin yıl da direniriz.

Cephe’den AKP’lilere

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, AKP yönetiminin, tüm AKP’li milletvekili, il-ilçe yöneticilerine “teröre karşı koruma önlemleri” yayınlamasının ardından bir açıklama yaptı. 5 Haziran günü yapılan açıklamada, önlemlerin çözüm olmadığı ve tüm işkencilerin, Genelkurmay’ın 50 yıldır buna benzer “önlemler” aldığı hatırlatıldı ve “Biraz halkla ilişkiniz varsa, biraz bilimselliğiniz varsa, bu sorunun böyle çözülemeyeceğini bilmek durumundasınız. Hükümetiniz, sorunun “sonuç”larıyla uğraşüyor, “neden”leriyle değil; oysa sorun çözmek, nedenlerinin üzerine gitmekten geçer.” dedi.

AKP’nin 107 ölümden 10’unun altına imza attığını hatırlatan Cephe açıklamasına şöyle devam etti; “107 ölü mü yok sayamazsınız. Yok saymak, faşist politikayı sürdürmektir. Emperyalizmin muhalif inançları, düşünceleri değiştirme projesinin uygulayıcısı, maşası olmaktır. Yok saymak, zulümdür; yok sayan zalim!”.

AKP’nin sıkça söylediği; “zulme karşıyız”, “hükümetler sorun yaratmak için değil, çözmek için vardır”, “meselelerimizi katılımcılıkla, herkesin hak ve özgürlüklerini sonuna kadar kullanmasıyla çözeceğiz” gibi sözlerin hatırlatılmasında sonra genelgeye atfı yapılarak, “Böyle mi çözülecek meseleler?” diye sorulan açıklamada, çözümün tecrite son vermek olduğu belirtildi ve şu ifadeler yer verildi:

“AKP hükümeti F tipi hapisanelerdeki tutsaklar üzerinde sürdürdüğü işkence ve imha politikasından vazgeçmelidir. Zulme karşıyım diyen, adalete inanan her AKP’li milletvekili, her AKP yöneticisi, AKP yönetiminden bunu talep etmelidir. Talep etmekle yetinmemeli, bunun için tüm kanalları zorlamalıdır.

Tecrite son verilmelidir. Çözüm budur. Terör demagogileriyle bu talebi çarpıtanlar, katliamı sürdürmek isteyenlerdir. Aksi halde olacakların sorumlusu değiliz. Katliamcılar cezasız kalmaz.

Sadece çözün diyoruz, tecrite son verin diyoruz. Başka bir şey değil!”

Bahçelievler İnfaz Davası beraatle sonuçlandı, Oligarşi infazcılarını korumaya devam ediyor:

BİRİLERİNİN KATLİ VACİP Mİ?

Oligarşinin hukuku, infaz davalarından birini daha, ölüm mangalarının beraat ettirilmesiyle sonuçlandırdı.

İstanbul'un Bahçelievler semtindeki bir eve, 24 Mart 1993 tarihinde, bayram günü operasyon düzenleyerek **İbrahim Yalçın Arkan**, **Avni Turan** ve **Recai Dinçel**'i katleden polislerin yargılandığı dava sonuçlandı.

Gerekçe Aynı: "Kendilerini Savundular"

Yüzlerce infaz davasında gerekçeler üç aşağı beş yukarı aynıdır. Bu bile planlı infazların, katliamların, oligarşinin bütün kurumlarının işbirliği ile gerçekleştirildiğinin kanıtıdır. Polis "bize ateş ettiler kendimizi savunduk... dur ihtarına uymadılar havaya ateş açtık..." vb. yalanları sıralar; Susurluk mahkemeleri de aynı ifadelerle beraat kararları verir.

Bahçelievler davasında yaşanan da bu oldu. Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi, "*sanık polislerin kendilerini savunduklarını, dolayısıyla gerçekleşen olayın infaz olmadığını*" belirterek, infazcılarının beraatine karar verdi.

Sağ yakalama gibi bir amaçları, diğerlerinde olduğu gibi burada da yoktu. Geceyarısı vakti bunun için özel olarak seçildi. Bir bayram günü halk kurşun bomba sesleriyle bunun için uyandırıldı. Önce bombalar yağdı, sonra "teslim ol"

çağrılar yapıldı.

"Meşru müdafaa" gerekçesi, ölüm mangalarının göstermelik olarak yargılandığı davaların karar tutanaklarının neredeyse tümünde vardır. Bir evde, yol ortasında, işyerinde nerede olursa olsun katledenler mutlaka "kendilerini savunma halinde" dirler. Yüzlerce infaz davası, hepsi birbirinin aynı. Katiller belli, tanıklar var, kanıtlar var... Olmayan, yalnızca adalet. Her şey açık, yalnız adaletin yolu kapalı.

Ölüm Mangaları Hep Aynı

Durup dururken, bir iki infazdan dolayı "ölüm mangaları" denilmedi onlara. Özellikle 1991'den başlayarak 1994'lere, 95'lere kadar bütün infazları inceleyin hepsinde ortak isimler görürsünüz. İstanbul'u alırsanız, adıyla sanıyla belli katiller infazdan infaza koşmuşlardır.

Ve o ölüm mangalarının elemanlarının kimisi daha sonra Susurluk'ta ortaya çıktı. Ortaya çıkmayanlar, Açar'ın "deşifre olmayan elemanları" olarak faaliyetlerine devam ediyorlar. Tümünün terfi ettirildiğini, bizzat emniyet müdürlerinin, bakanların elinden madalyalar aldığını ise hatırlatmaya bile gerek yoktur. Onlar, bir dönem "elleri soğutulmayan" soğukkanlı katillerdir.

Sadece bu davada yargılanan 13 polisin katıldığı infazlardan dolayı yargılandığı davaların bazılarını hatırlatırsak infazların nasıl bir devlet politikası olarak uygulandığı gözler önüne serilecektir. Bunlar resmi kayıtlara geçenlerdir. Geçmeyen yüzlerce operasyon, adı açıklanmayan onlarca ölüm mangası elemanı vardır. Ayhan Çarkın'ın, Susurluk kazasından sonra HBB TV'de katıldığı bir programda "*90 operasyona katıldığını*" itiraf ettiğini hatırlarsanız, (ki kendisinin kayıtlara geçen sadece üç davası vardır) hakkında dava açılmadığı ya da çeşitli yöntemlerle üzeri örtüldüğü için bilinmeyen ne kadar infazın yaşandığı anlaşılır.

Ve dikkat edin **tümü BERAAT ETMİŞTİR**. Beraat ettikçe katlettiler, sonra yeniden beraat ettirilip yeni infazlar için cesaretlendirildiler. İşte Bahçelievler infazında yer alan polislerin başka yargılandıkları davalara bir kaç "seçme" örnek:

Dursun Ali Öztürk, Ayhan Çarkın; 12 Temmuz katliamına katılmaktan 4. Ağır Ceza Mahkeme-

Sayı 63

10

8 Haziran 2003

İbrahim Yalçın Arkan, Avni Turan ve Recai Dinçel; Onlar Devrimci Halk İktidarının, sosyalizmin savaşçılarıydılar. Özgürlük savaşının önderleriydiler. Onlar Mahirlerin, H. Cevahirlerin takipçisiydiler... Ölüm anında dahi inançlarımızın taşıyıcısı oldular. İlk düşündükleri bulundukları evdekileri insanların güvenliğini almak oldu. Anılarını yaşatacağız...

si'nde yargılandı, beraat etti.

Aynı ölüm mangası elemanları, Güner Şar, Özlem Kılıç ve Hüseyin Aslan'ın infaz edilmesinde yer aldı, beraat ettiler.

Adnan Taşdemir, Kadir Uçar, Hüseyin Doğrul, Ömer Kaplan, Süleyman Bolak, Ayhan Özkan ve Selim Kostik isimli ölüm mangası elemanları, Hüseyin Yaşar ve Servet Şahin'in infaz edilmesi davasında beraat ettiler. Süleyman Bolak ayrıca Gaziosmanpaşa infazında da yer aldı.

Yine Adnan Taşdemir, Ayhan Çarkın; Çiftelavuzlar'da Sabahat Karataş Taşkın Usta ve Eda Yüksel'in infaz edilmesinde yer aldılar, dava Kayseri'ye sürgün edildi ve devam ediyor.

Bitmedi; Bahçelievler'de üç devrimciyi, gece saat 22:00'dan sabaha karşı 02:30'a kadar dört saat boyunca ağır silahlar, panzerlerle kuşatan ve katledenlerden, Ayhan Çarkın, Ömer Kaplan, Kadir Uçar, Ayhan Özkan ve Selim Kostik en aleni infazlardan biri olan Perpa katliamında yer aldılar.

Ölüm mangaları elbette sadece Bahçelievler katliamına katılanlarla sınırlı değil. Ama ortak yanları bu davada adı geçmeyen ölüm mangalarının da birden çok infaza katılmış olmalarıdır. İşte bu konuda da birkaç örnek:

Seri infazlarının karşılığında İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na kadar terfi eden Şefik KUL Hasanpaşa, 12 Temmuz, Mahmutbey, Beşiktaş katliamlarında, Hasan ERDOĞAN Hasanpaşa, 12 Temmuz, Mahmutbey, Perpa, Bahçelievler, Beylerbeyi katliamlarında, Erol TEKTEN ve Mehmet SAKA 16-17 Nisan, Gaziosmanpaşa katliamlarında, Ali ÇETKİN Tuzla, 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Perpa, Beylerbeyi katliamında, İsmail ALICI Tuzla, 12 Temmuz, Mahmutbey, 16-17 Nisan katliamında, yine Susurluk davasında da olan Mustafa ALTINOK Hasanpaşa, 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamında yer alanlardan bazılarıdır. Liste uzayıp gidiyor.

Katillerin Peşine Düşmeyen; Hukuktan, İnsan Haklarından Sözedemez

12 Temmuz'dan Bahçelievler'e ve daha onlarca katliama; kim katletti, çoğunda bellidir. Katiller devletin kadrolu ölüm mangalarıdır. Hiçbirinde adaletin "a"sından sözedilecek bir karar yok! Hepsi sorgusuz sualsiz katledildi ve öylece duruyor.

O gün biz katledilirken, bugün insan hakları, demokrasi, hukuk nutukları atanlar yoktular.

Bugün de yoklar. İnfaz davaları birbiri peşisıra beraatle sonuçlanıyor. Hukuk diyenler, AB demokrasi getiriyor diyenler, neredeler? Yoksa onlar da, oligarşi gibi, birilerinin katlinin vacip olduğunu mu düşünüyor?

Katillerin, infazcılarının, adıyla sanıyla belli olan ölüm mangalarının peşine düşmeyenler hukuktan, demokrasiden, adaletten söz edemezler. Hiçbir sözlerinin inandırıcılığı olmaz. Ben hukuktan yanayım, ama devrimciler hariç; ben adaletten yanayım, ama devrimcilerin infazıyla ilgilenmem; ben demokrasiden yanayım, ama AB'den gelecekse; ben insan haklarından yanayım, ama devrimcilerin hakları beni ilgilendirmez... denilmiyorsa, katillerin peşine düşülmelidir. İnfazların bir politika olarak en çaplı şekilde yürürlüğe konulduğu 12 Temmuz katliamından başlayarak katillerin yakasına yapışmalıdır.

Feda Selamlanıyor

Avusturya: Feda savaşçısı Şengül Akkurt 30 Mayıs günü Viyana'da anıldı. Anmanın yapıldığı salon Şengül'ün son sözlerinden oluşan dövizlerle donatılarken, Cephe bayrağı ile Şengül'ün resmi yanyana yerleştirildi. Feda kahramanının son mektubunun okunduğu anmada, feda ruhunun Parti-Cephe geleneğine dönüşmesi, Ölüm orucu ve F tipleri anlatıldı.

Almanya: Karlsruhe'de yapılan anmada da Şengüllerin yarattığı feda geleneği anlatıldı. Şengül'ün mektubu okunduğu anmada direniş türküleri söylendi.

AB, ABD'nin Yolunda

Irak işgaline destek verdiği için Amerika tarafından İspanya'ya ödül olarak "terör örgütleri listesine" alınan **Batasuna Partisi**, şimdi de **Avrupa Birliği'nin "terör listesi"ne alındı.**

Türkçe'si şu; ister legal, isterse illegal. Ya da ister silahlı ister silahsız; benim düzenime muhalif misin; o zaman teröristsin. Amerika'dan Avrupa'ya, İsrail'den Türkiye'ye tanım/tablo hep aynı.

Batasuna Partisi, Bask ülkesinin bağımsızlığını savunan legal bir parti idi. İspanya partiyi yasakladı. Önce ABD, ardından AB'nin listeleri ile birlikte legal olarak seçimlere giren bir parti de "terörist" sayıldı.

Sürekli anlattığımız gerçek böylece bir kez daha tescillenmiş oldu; ister Amerika isterse Avrupa, terör demagogilerinin sırrı hikmeti çıkarlarıdır. Çıkarları neyi gerektiriyorsa orada kullanırlar. Hukuk, demokrasi gibi kıstasları hiçbir zaman olmadı. Böyle olduğunun düşünülmesi için sadece bir maske olarak kullandılar. "Terörizm" demagogilerinin nasıl şekillendiği artık kimse için sır değildir; Halkın Mücahitleri İran'da işine mi yaracak; terörist değil müttefiktir. İspanya'ya ödül mü verilecek; muhalif legal partiler teröristtir. Aynı mantıkla DEHAP da pekala "terörist" ilan edilebilir. Oligarşiye ödül verme ihtiyacı duyduklarında KADEK de, DEHAP da AB'nin yüce demokrasisinden nasibini alacaktır. Mesele zamanlama! Bakalım, şimdi terörist ilan edilme sırası hangi halkın kurtuluşunu, bağımsızlığını, hak ve özgürlüklerini savunan örgütlenmelerde!..

Susurluk Devleti Yeniden Provokasyonlara Başlıyor

DGM savcı ve hakimlerinin aracına yönelik yapılan eylemin ardından polis tarafından SKY TÜRK televizyonuna yaptırılan bir haberle, demokratik mücadele içindeki bir devrimci olan **Hüseyin Fevzi Tekin**'in hedef gösterilmesi, Susurluk devletinin yeniden provokasyonlara başladığını ortaya koydu. Konuya ilişkin **HALKIN HUKUK BÜROSU** tarafından yapılan açıklama şöyle:

Hüseyin Fevzi Tekin Hakkındaki Haberler Asılsızdır. Yargısız İnfaza Davetiye Çıkarılıp Hedef Gösterilmektedir

4 Haziran akşamı "**SKY TÜRK**" adlı televizyon haber kanalının 22:00 haberlerinde "*Önceki gün Zeytinburnu Sahil Yolunda DGM savcılarının servis otosuna yapılan bombalı saldırının failinin HÜSEYİN FEVZİ TEKİN*" olduğu, "*ondan başkasının bu düzeneği yapamayacağı, TEKİN'in Cumhurbaşkanı affıyla dışarı çıktığı, daha evvel bombalama eylemlerine karıştığı, af talebiyle tahliye olduğundan bu yana ortalıktan kaybolduğu*" şeklinde haber yapılmış, alt bantta da 5 dk. süren haber boyunca "**DGM Otosuna bombalı saldırının faili HÜSEYİN FEVZİ TEKİN**" şeklinde yazılarak;

Müvekkilimiz Hüseyin Fevzi Tekin asılsız iddialarla hedef gösterilmiştir. Bu yapılan haber açıkça **YARGISIZ İNFAZA davetiyedir**. Tüm haber asılsızdır. Haberde, **Emniyet kaynaklarından** öğrenildiği bildirilmesine rağmen Emniyet'in böyle bir açıklaması yoktur.

SKY TÜRK televizyonu editörlerinden "Ayfer Hanım" ile saat 22:30'da yapılan telefon görüşmesinde durum kendisine izah edilerek haberi **tekzip etmeleri istenmiş, ancak kabul etmeyerek sorumsuz, yargısız infazlara davet eden "haber"(!)lerine devam edeceklerini, haber kaynaklarının emniyet ve başka bir yer olduğu yolunda herhangi bir açıklama yapmayacaklarını** belirtmiştir. İşte size "solcu" gazetecilik "solcu" habercilik.

H. Fevzi Tekin Katledilmeye Hazırlanılıyor

Yargısız infaz için SKY Türk ve bu haberi yayan medyaya bildirenler ortak çalışıyor.

Hüseyin Fevzi Tekin örgüt üyeliğinden İstanbul 2 No'lu DGM, 1999/353 dosyasından ceza almıştır. Hüseyin Fevzi Tekin'in bombalama, bomba imalinden verilmiş herhangi bir cezası yoktur. Kandıra/Kocaeli F Tipi Hapishanesi'nde tutulmakta iken Adli Tıp Kurumu'nun 26. 06. 2002 günlü raporuna istinaden Kocaeli Cumhuriyet Savcılığı'nın 26.06.2002 günlü kararıyla CMUK Madde 399/ 1-2 gereği cezasının infazının tehirine karar verilerek tahliye edilmiştir. Cumhurbaşkanı'nın affedilmesi diye bir durum yoktur. Cumhurbaşkanı

kanı Ahmet Necdet Sezer ile medya ve tekeller arasındaki hesaplaşmaya alet edilmeye çalışılmaktadır.

HÜSEYİN FEVZİ TEKİN kaçak değildir. Emniyet kayıtlarına ve Zaman Gazetesi'nin haberiyle de sabit olduğu üzere 27 Nisan'da Parkorman'da konser izlemiştir. 5 Mayıs 2003 Pazartesi günü Üsküdar Cumhuriyet Savcısı'na erteleminin uzatılması talebinde bulunmuş, kolu mühürlenerek Adli Tıp Kurumu'na sevk edilmiş, aynı gün 3. ve 4. İhtisas kurumlarında muayene olmuştur. Yine 12 Mayıs Pazartesi günü Adli Tıp Psikiyatri Test Muayenesine girmiştir.

Hüseyin Fevzi Tekin hiçbir zaman kaçmamış tedavisini yaptırmak için doktor ve hastanelere gidip gelmiştir. Bahsedilen eyleme karışmamıştır. Aynı gün, aynı saatte başka yerde olduğuna dair tanıkları da mevcuttur.

SKY Türk'ün yaptığı **açık hedef göstermenin**, yargısız infaz davetiyesinin kabul edilebilir bir tarafı yoktur. SKY Türk derhal kendini, yaptığı asılsız haberi tekzip etmelidir. Diğer tüm basın kuruluşlarından da bu yargısız infazı engelleyebilmek için tekzip metnini yayınlayarak halkın ve kamuoyunun doğru bilgilendirilmesini talep ediyoruz.

DERGİMİZ ÜZERİNDEKİ KEYFİ BASKILAR DEVAM EDİYOR

Bursa: 4.6.2003 günü saat 14.00'de Bursa temsilcimiz Nevzat Demir polisler tarafından çevrilerek kimlik sorulmuş, ardından da tehdit edilmiştir. Bugünden sonra Nevzat Demir'in başına gelecek herhangi bir olaydan Bursa polisi sorumludur.

İzmir: 4 Haziran günü saat 11.30 civarında Ömür Cerrahoğlu'nun evine giden TMSH polisleri okurumuzu tehdit etmiştir. Ailesine de "oğlunuz yasadışı kurumlara gidiyor" diyerek tehdite devam etmiştir.

Dün olduğu gibi bugün de halkın onurlu sesi olmaya devam edeceğiz Baskılar Bizi yıldıramaz.

Kocaeli Temel Haklar'dan Halk Pikniği

Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimcileri 1 Haziran'da Maşukiye Yayılası'nda düzenledikleri halk pikniğiyle 650 kişiyle buluştu. Kocaeli ve Gebze'nin çeşitli bölgelerinden gelenlere ilk olarak derneğin amacını anlatan bir konuşma yapıldı.

Dernek girişimcilerinden sendikacı Hasan Biber'in konuşmasının ardından İstanbul Temel Haklar Başkanı Erol EKİCİ'de bir konuşma yaparak derneklerinin faaliyetlerini anlattı.

Nazım Hikmet'in de anıldığı piknikte, Kocaeli Halk Eğitim Merkezi Folklor Grubu'nun gösterisinin ardından, Ankara İdil Can Müzik Topluluğu'nun türküleriyle halaylar hiç durmadı.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direnış

3. yıl... 32. ay

963. gün

107 Şehit

Terör Mü, Şiddet Mi Diyorsunuz; Anlatalım Dinleyin!

Feda savaşçısı Şengül Akkurt'un hücrelerde yaşadığı müzüm hesabını sormak için yola çıkması ve bu ülkede, hukuksal alandaki hukuksuzluk karargahı olduğu herkesçe bilinen ve kabul edilen DGM'nin savcı ve hakimlerini taşıyan servis aracına yönelik Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin gerçekleştirdiği eylemin ardından yine "terör... şiddet" teraneleri dolaşıyor ortalıkta. Ne kadar çok "terör" derlerse o kadar baskın çıkacaklarını, gerçeklerin üzerini örtceklerini düşünüyorlar.

Aynı politikayı Amerika da dünya halklarına karşı uyguluyor. Yarattığı şiddeti, ektiği şiddet tohumlarını göstermemek için durmadan listeler yayınlıyor, terör raporları elinden düşmüyor. Ama ülkelere bombalar düşmeye, halklar katledilmeye, şiddet "modern" silahların en vahşi ölüm-cül darbeleriyle sürüyor.

Terör, şiddet mi diyorsunuz; özetle anlatalım terör ne, kim nasıl şiddet uyguluyor görün.

Tarih 19 Aralık 2001, ülkenin bütün hapisaneleri panzerler, gaz maskeli özel timler ve diğer bütün silahlar gibi, Amerikan yapımı Skorsky'ler tarafından kuşatıldı. Kurşunlanmadık yoldaşımız, gaz bombalarının zehrini solumadık arkadaşımız kalmadı.

Bayrampaşa'da onlarca kadın tutsağın gözleri önünde

yanmış et kokuları arasında 6 kadın tutsak diri diri yakıldı. Haykırıları, ölüm mangalarının kahkahalarına karıştı. Hani, bugün iktidarını korumak için en çok "terör"den, "şiddet"ten söz eden Genelkurmay'ın emrindeydi o ölüm mangaları.

İşkencelerle götürüldük F tiplerine. Coplarla tecavüze uğradı kimileri. Bazılarımızın kemikleri kırıldı dayak yemekten. Yerlere yatırılıp saçları kazındı, "biz devletiz, böyle yaparız" demek için. Ve o görüntüler TV'lere verilerek bütün halka şiddetin, terörün sonuçları izlettirildi. "Devletle kimsenin başedemeyeceği" belleklere kazınsın diye kendi halkını terörize edenler şimdi terörden sözediyorlar.

Bitmedi, BİN GÜNE dayanan açlık direnişimizde her hücremiz ölürken işkenceler altındaydık. Ölüm yatağında yüzlerce günlük açlığın acısıyla boğuşurken gardiyan-asker saldırısına uğrayanlarımız oldu.

Terör mü diyorsunuz; siz hiç direnme hakkınız için kendi bedeninizi tutuşturmak zorunda kaldığınızda onlarca kurşunun bedeninize saplandığını hissettiniz mi?

Şiddet mi diyorsunuz; siz hiç BİN GÜN BİNLERCE KEZ "ya düşünce değişikliği ya ölüm" dayatmasının şiddetini yaşadınız mı?

Terör mü diyorsunuz; siz hiç üç adım odada gazla boğulu nefes alamamanın göğüsleri parçalayan acısını bilir misiniz? Ya, yıkılan duvardan "temiz havaya çıktım" diye düşündüğünüz anda, üzerinize nişanlanmış G-3 piyade tüfeğinden çıkan kurşunların, karbondioksit dolmuş ciğerlerinizi parçalamasının ne demek olduğunu bilir misiniz? Bilmezsiniz.

Oligarşinin terör, şiddet demagogilerini neden yaptığını dünya bilir. Ya kendine solcu, aydın, demokrat, yazar diyenler;

Siz hangi hesapla, yaşadığımız şiddeti görmeden, düşünmeden, o şiddete, teröre karşı bizimle birlikte direnmeden şiddet edebiyatı yapıyorsunuz?

Geriye dönün, BİN GÜN öncesinden bugüne neler yaşadığımızı araştırın, sonra oturup terör ne, kim terörist, kim şiddet uyguluyor, namuslu bir insana yakışacak dürüstlükte cevaplayın. Bunu yapamıyorsanız; susun! Hiç konuşmayın!

ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ UĞUR TÜRKMEN 2. YILINDA ANILDI

Tecrite karşı hapishanede Ölüm Orucuna başlayıp dışarıda da devam ettirenlerin ilk şehidi olan Uğur Türkmen 'nin anması 1 Haziran günü saat 13:00 da şehit düştüğü evde yapıldı. 120 kişinin katıldığı anmada Devrim Şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra Uğur Türkmen'in yaşamı ve mücadeleci kişiliğini anlatan konuşmalar yapıldı. Şiirler okundu. Grup Berdan'ın müzik dinletisinin ardından yemekler yendi. Kitle yemekten sonra Yenice'deki mezarlığa arabalarla giderek mezarı başında anma düzenledi. Mezarlık girişinde Jandarmanın keyfi kimlik kontrolü yapması sebebi ile kitle mezarlık önünde bekletildi. Kitle mezarlık girişinden mezara kadar disiplinli bir kortej oluşturarak ellerinde kırmızı karanfiller, alkış ve zılgıtlarla yürüyüş yaptı. Mezarlığa "Uğur Türkmen Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla giren kitle mezar başında saygı duruşunda bulundu. Konuşmalar ve okunan şiirlerin ardından Ceyhan Hapishanesi Özgür Tutsaklarından gelen mesaj okundu. Grup Berdan mezar başında kitleyle beraber Uğur Türkmen'in sevdiği türkülerini ve marşları söyleyerek anma bitirildi.

EMEKÇİ EYLEMLERİNDEN...

Deri İşçilerine Devlet Saldırısı ve Direniş

Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ve Şube Sekreteri Musa Avyüzen sözleşme görüşmelerinin tıkanmasını protesto amacıyla 27 Mayıs'ta iş bırakan deri işçilerine saldıran jandarma tarafından gözetilme alınarak tutuklandılar. Deri işçileri sendika başkanlarının serbest bırakılması ve Tuzla Organize Deri Sanayi'nde uzun süredir yaşanan baskılara son verilmesi için çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

Ertesi günü tutuklanmaları protesto için iki saatlik iş bırakan emekçiler, üretimi yavaşlatma eylemini de sürdürme kararlılığını dile getirdiler.

30 Mayıs'ta, "Tuzla'da OHAL Kaldırılsın", "Sendika Yoksa Üretim de Yok", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Kölelik Yasasına Hayır" sloganları ile Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde eylem düzenleyen işçilere çeşitli sendikalar da destek verdi.

TÜPRAŞ'ta İş Bırakma

TÜPRAŞ'ta çalışan 175 işçinin işten atılmasını protesto eden TÜPRAŞ işçileri, tüm Türkiye çapında üretimi durdurdu.

Petrol-İş Sendikası Aliaga Şubesi tarafından yapılan açıklamada, bu eylemin bir uyarı olduğu belirtilirken, taşeron mütahit kadrosunda çalışan ve işten atılan 175 işçinin geri alınmasını, taşeron işçilerin sorunlarının çözülmesini istedi.

Petkim'de Özelleştirme Direnişi

İzmir Aliaga'daki Petkim'de çalışan Petrol-İş üyesi işçiler 5 Haziran günü Ankara'ya yürüyüş başlattılar. Tüpraş işçilerinin de desteklediği özelleştirmeye karşı yürüyüş, dergimiz yayına hazırlanırken, binlerce işçiyle start aldı.

Telekom Emekçileri Eylemde

Türk Telekom çalışanların başta İstanbul ve İzmir olmak üzere yaptıkları eylemlerle Türk Telekom'un özelleştirilmesine karşı çıktılar.

29 Mayıs günü İzmir Haber Sen tarafından yapılan eylemde "Telekom'u Çok Uluslu Şirketlere teslim etmeyeceğiz" yazılı pankartla eylem yapan emekçiler "Telekom Halkındır Satılmaz", "Bu Ülke Bu Halk Satılık Değildir" sloganları attılar. Yapılan açılımda, alt yapı kuruluşlarının satılmasının basit bir özelleştirme olmadığı, Türk Telekom'un satılmasına yönelik çabaların global enfeksiyon altyapısının oluşmasına yönelik olduğu belirtildi ve bunun, ABD hegemonyasının daha kolay kurulmasına hizmet edeceği dile getirildi.

ORÜS İşçileri AKP Önünde

Orman Ürünleri Sanayi'nden (ORÜS) atılan 120 işçi, eş, çocuk ve yakınları ile 30 Mayıs günü AKP Bolu İl Başkanlığı karşısında oturma eylemi yaptı. AKP'nin onayı ile arkadaşlarının işsiz kaldığını belirten Ağaç-İş Karacasu Şube Başkanı Cemil Yıldız, "eşlerimizle ve çocuklarımızla birlikte direniyoruz, hakkımızı alana kadar eylemlerimize devam edeceğiz" dedi ve kendilerini fabrikaya kilitleyeceklerini dile getirdi.

BTS Yürüyüşü Sona Erdi

Kapıkule, Nusaybin, İzmir, Kars, Malatya, Van, Kayseri ve Zonguldak'tan başlattıkları demiryolu yürüyüşünü Ankara'da tamamlayan KESK'e bağlı BTS yöneticileri, üzerlerinde "İş güvencemiz yok edilemez", "Kamuda talana son" yazan önlükleri ile Ankara Gar'ına girdiler.

Burada emekçilerin halayları ile karşılanan sendikacılar, seslerini du-

yurmanın bedeli olarak devletin çeşitli cezaları ile karşılaştılar. Yürüyüş öncesi 15 Mayıs günü yaptıkları iş bırakma eylemi nedeniyle İstanbul ve Ankara'dan toplam 15 BTS üyesi işten atıldı. Kararın duyulmasıyla birlikte yürüyüş yapan BTS'liler Ankara'da Garı terk etmeme eylemi başlattı.

Adana'da TEKEL'in Özelleştirilmesine Protesto

Adana'da TEKEL'in özelleştirilmesini protesto etmek için yürüyüş ve faks çekme eylemi yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katılımıyla yapılan eylemde Tekel işletmelerinde postaneye kadar "TEKEL halkındır Özelleştirilemez", "IMF Emreder Hükümet Zulmeder" sloganlarıyla yürüyen işçiler meclise faks çektikten sonra eylemi sona erdirdi.

AKP'nin İşçiye Köylüye Bakışı

GEBERİN!

Tarım Bakanı Sami Güçlü buğday taban fiyatlarının açıklanmasının ardından köylülerin tepkilerini şu sözlerle değerlendirdi:

"İnsanoğlunun gözünü az da çok da doyurmaz, kara toprak doyurur."

Bu kafanın emekçiden, halktan, haktan, adaletten yana olması mümkün mü? "Doymuyorum" diyen Sabancıların talimatlarını yerine getirirken böyle bir söz ağızlarından çıkabilir mi? Çıkamaz. Anında koltuklarının sallandığını görürler çünkü. Ama, sadece insan gibi yaşamak, hasat yaptığı ürünü yeniden ekebilmek için hak ettiği taban fiyatı isteyenlere gelince; GEBERİN!

Aynı bakış açısı sadece köylülere değil, işçisi, memuru, gecekonduculusu ile bütün emekçileri, tüm halka karşıdır. Çünkü onlar emperyalist tekellerin, işbirlikçi burjuvazinin partisidir.

Liseli Gençlik : "GELECEĞİMİZ ÜÇ SAATE SİĞDIRILİYOR"

Yine bir ÖSS Sınavı var karşımızda. Yine öğrenciyi kimliği ile değil **ezberledikleriyle** değerlendiren, öğrencinin hayatını üç saatlik sınava bağlayan bir mantık var.

Tamamiyle ezberci, bilimsellikten uzak ve taraflı bir eğitim sistemiyle karşı karşıyayız. Her an *"sözlüne sıfır veririm"* dayatmacılığını ezberlemiş hocalarla, hala soruları *"Bu şiir divan edebiyatının hangi vezni ile yazılmıştır"* ayrıntı delisi yazılılarla; düşünmeyi savunulana **"isyankar"**, hakkı için ses çıkaranlara **"terörist"** diyen bir otoriteyle karşı karşıyayız.

Ola ki siz o sınavda hasta olabilirsiniz, psikolojiniz bozuk olabilir veya herhangi bir nedenle bu sınavı kaçırabilirsiniz. Bir yıl boyunca verdiğiniz bütün emekler boşa gitmiş olur.

Eğitim sisteminin çarpıklığını fırsat bilip öğrenciyi sömürmekten başka derdi olmayan dersaneler... fiyatları 1 milyar ile 3,5 milyar arasında değişiyor. Okula bile gitmekte zorlanan halk çocukları dersane nedir bilmiyor.

(...) Biz yıllarca çalışsak da, varımızı yoğumuzu ortaya koysak da (dersaneler vb...) düzen kendi ihtiyaçlarını sağlamak için bir eleme yapacaktır. Eğitim sistemini de buna göre şekillendirmiştir. Sorun çalışıp çalışmamak da değil, sorun varolan çarpıklıktır.

AOBP ile fırsat eşitsizliği yaratılarak öğrenciler arasındaki paylaşım, dostluk ilişkileri yokedilmeye çalışılıyor. ... Eğitimdeki fırsat eşitsizliği bununla da bitmiyor... ÖSS gibi bir puanın bile hayatını değiştireceğinin söylendiği sınavda Anadolu Lisesi, Fen lisesi ve özel liselere sağlanan kolaylık (fazla puan verilmesi) ne kadar **"adil"** bir eğitim sistemimizin olduğunun bir kanıtı.

... Biz bu ülkenin gençliği olarak sesimizi ne kadar gür çıkarırsak o kadar fazla yankı yapacaktır. Ve sesimize ses katan mutlaka olacaktır.

Hayatımızı üç saate sığdırmaya, umutlarımızla, özlemlerimizle oyun oynamaya kimsenin hakkı yok. Bu hakkı onlara vermeyeceğiz. Üniversite kapıları halk çocuklarına açılana dek mücadele edeceğiz.

Haklılığımıza ve halkımıza güveniyoruz. Umutlarımızı mücadele ederek kazanacağız.

ÖSS, AOBP KALDIRILSIN!

PARALI EĞİTİME HAYIR

LİSELİ GENÇLİK UMUTTUR DERGİSİ

ISPARTA'DA İŞKENCECİLERE AÇILAN DAVA BAŞLADI

Isparta Gençlik Derneği Kurucu üyesi Duygu Sezgin'in 30 Ocak günü savaş konulu basın açıklamasına polislin saldırması sonucu dışının kınılmasına ilişkin Güvenlik Şube Md'ü Salim Sakallı ile TMSH Md'ü Kemal Fidan hakkında açtığı davanın ilk duruşması 3 Haziran günü yapıldı. Değişik yerlerden gelen dokuz Gençlik Derneği'nin katılımıyla mahkeme sonrasında Kaymaklı Meydanı'nda 50 kişinin katılımıyla yapılan basın açıklamasında özelde Gençlik Derneklerine, genelde tüm ilerici demokrat çevreye yapılan baskılar kınanarak Nazım Hikmet'in anması yapıldı.

"GELECEĞİMİZ YARGILANIYOR"

Eylül 2001'de Ülkemiz-de Gençlik Dergisi'ne yapılan baskında gözaltına alınarak tutuklanan öğrencilerin duruşması 2 Haziran'da İstanbul 6 No'lu DGM'de yapıldı.

Sabah saatlerinde ellerinde ölüm orucunda şehit düşen üniversite öğrencilerinden Canan Kulaksız, Zehra Kulaksız ve Özlem Durakcan'ın resimleri ve yakalarında "Geleceğimiz Yargılanıyor" kokartlarıyla Beşiktaş DGM önünde toplanan öğrenciler "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını attılar.

Tutukluların hapisneden DGM'ye getirilmesiyle birlikte duruşma başladı.

Öğrencilerin avukatlarından Behiç Aşçı; savcılığın iddialarına karşı Prof. Dr. Uğur Alacakaptan'ın hazırladığı raporu özetleyerek, dosyada öğrenciler hakkındaki suçlamaları kanıtlayacak herhangi bir delil olmadığını belirtti ve tutukluların tahliyesini talep etti.

Yaklaşık 70 kişinin izlediği duruşma, öğrencilerden İnanç Yamaç'ın tahliyesine karar verilmesiyle 1 Eylül'e ertelendi.

Duruşmanın ardından gençlik örgütlenmeleri adına DGM önünde bir açıklama yapılarak şöyle denildi: *"Eğer böyle tutuklayarak, baskı, gözaltı ve işkencelerle bizleri düşüncelerimizden vazgeçirecek kendi istedikleri gibi insanlar olacağımızı düşünüyorsa boş yere çaba harcıyorlar. Çünkü biz haklılığımıza inanarak, insanlık onurumuza sahip çıkarak, bizim olan okullarımızı ve ülkemizi işbirlikçilere ve sömürgecilere karşı savunmaya devam edeceğiz!"*

Afyon Gençlik Derneği Kuruldu

1 aydır kuruluş çalışmalarını sürdüren Afyon Gençlik Derneği 30 Mayıs'ta kuruluşunu tamamladı.

"Gençliğin akademik, ekonomik, sosyal alanda yaşadığı sorunlara çözüm üretme" anlayışıyla hareket eden Gençlik Derneği tüm Afyon gençliğini derneğin çatısı altında birleşmeye, çalışmalarına katılmaya çağırıyor.

Derneğin Adresi: Dumlupınar Mah. Milli Birlik Cad. Meydanı Zafer İşhanı kat: 5 No:1-2

E-Mail: afyongenclikdernegi@myynet.com

1 Haziran günü Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu'nun 'Irak'ta İşgale Son Verin! ABD Ortadoğu'dan Defol! Üsler Kapatılsın!' eylemi kitle-sel katılımı ile gerçekleşti. Yaklaşık beş yüz kişinin katıldığı eylem TUYAP binası önünde gerçekleşti.

Ya Eylem Yapsalardı!

31 Temmuz 2000'de F tiplerini protesto etmek için Ankara-Kızılay'da yapılması düşünülen eyleme katılmak üzere giderken gözaltına alınan 20 kişiye "izinsiz toplantı yapmak"tan 15'er ay hapis cezası verildi. 17 kişinin cezaları ertelenirken, Dr. Sinan Cem Uzunget, Alaattin Uğraş ve İsmail Temizyürek'e veri-

Koordinasyon'dan Eylem İŞGALE SON! ÜLKEMİZİ TERKEDİN!

'Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!', 'Katil ABD İşbirlikçi AKP', 'İşgale Son Verin Ülkemizi Terkedin', 'Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Yaşasın Halkların Kardeşliği', 'Üsler Kapansın ABD Defolsun' gibi sloganların atıldığı eylemde koordinasyon adına yapılan açıklamada, Irak'ta Amerikan işgaline ve yankilerin ülkemiz topraklarında bulunmasına karşı çıktı.

Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonunda yer alan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin 'Irak'ta İşgale Son Verin, Ülkemizi Terkedin' pankartı ve flamaları ile katıldığı eyleme çok sayıda, Koordinasyon bileşeni kurum ve kişi katıldı.

len ceza ne paraya çevirildi ne de erteledi. Mahkeme üç kişinin "suç işlemeye eğilimi olması, bir daha suç işlemeyeceği yönünde mahkemeye kanaat gelmediğini" gerekçe gösterdi.

Ya bir de protesto eylemini yapmış olsalardı; idam mı verecekti Susurluk hukuku?! F tiplerini savunmak için her türlü hukuksuzluğu yaparlardı!

Dersim Dergisi'ne Baskı

Yayınlanmasından iki ay sonra hakkında "kürtçe yazılar" nedeniyle dava açıldı. Sahibi ile yazışları müdürü Ali Ekber Coşkun'a 20'şer milyar para cezası verildi ve 10 gün süre tanındı. Bu sürede para ödenmediği için yeni bir dava açıldı ve dergiyi basan matbaa sahibi hakkında da 15'şer milyarlık ceza istenen davalar açıldı. 2002 Haziran'ından bu yana yayınlanan **Dersim Dergisi**'nin sahibi ve aynı zamanda İzmir Tunceliler Derneği Başkanı **Kemal Mutlu** ile yaşadıkları baskılar üzerine İzmir büromuz görüştü.

Derginize yönelik baskıların nedeni ne?

Nisan 2003 de yayınlanan ikinci sayımızdaki; Kendal Doğan'ın "Osmanlıdan sonra sürekli Alevi ihlalleri" yazısı, Ozan Veli'nin "Özgürlüğüne düşkün bir diyar Dersim", Derviş Munzur'un da "Dersim'de Milat" yazıları nedeniyle toplatıldı. Bu yazıların temel içeriği Alevilik ve Dersim'de gelişen olaylarla ilgilidir.

Yayın anlayışımız, öncelikle ilimizde yaşanan olumsuzlukları yayınlamak. Örneğin, Munzur vadisi, Pülümür üzerinde yapılan barajları her ne şekilde olursa olsun durdurmak. Dilimizi, kültürümüzü yayınlamamızdan dolayı bana göre dergimize yönelik ciddi rahatsızlık duymaktadırlar. Ayrı-

ca genel olarak demokratik sol muhalefete yönelik ve Dersim'de uygulanan anti-demokratik uygulamaları haber yaptığımızdan dolayıdır diye düşünüyoruz. Bu baskı ve şiddet politikası sadece Dersim dergisine yönelik değil. Temel hak ve özgürlüklerden yana olan devrimci basına da oluyor. F tipleri var. F tiplerinin kapatılmasını, tecritin kaldırılmasını ve dergimize yönelik baskıların biran önce son bulmasını istiyoruz.

Tunceli Dernekleri Federasyonu

Derneğinizin faaliyetlerinden sözeder misiniz?

1-4 Ağustos tarihleri arasında 4'üncüsü yapılacak olan Munzur Doğa ve Kültür Festivali'ne yönelik hazırlıklarımız diğer illerdeki derneklerimizle beraber yoğun bir şekilde devam ediyor. Tunceli derneklerinin ortaklaşa aldığı bir kararla önümüzdeki Haziran ayı itibarıyla **Tunceli Dernekleri Federasyonu** resmi olarak kamuoyuna duyurulacak. Bundan sonra çalışmalarımız federasyon adı altında yapılacaktır.

Tüm Dersimlileri ve dostlarını davet ediyoruz. Munzur'da yapılması düşünülen barajların durdurulmasını, göç etmek zorunda kalan halkımızın zararlarının tazmin edilerek geri dönüşleri için insanca yaşam koşullarının sağlanmasını istiyoruz. Aynı zamanda ülkenin çeşitli yerlerinde (Manisa Sart, Bergama ve Efe Çukuru) ve ilimizde de düşünülen siyanürle altın çıkarma projesinin iptal edilmesini istiyoruz. Son olarak derginize teşekkür ediyor, size yönelik baskıların da son bulmasını istiyoruz.

Star Gazetesi Kürt Halkına Hakaret Etti Korkut Eken'in Çocukları!

Kerkük'teki valilik seçimlerinde Kürt kökenli Abdurrahman Mustafa'nın vali olarak seçilmesi haberini veren Cem Uzan'ın STAR Gazetesi haberin başlığına "KerKürt" yazdı.

Kürtçe'de "EşekKürt" anlamına gelen bu ifadeyi kullanırlar, faşisttir, ırkçıdır, Genelkurmay'ın asimilasyoncu, imhacı politikalarını savunan işbirlikçilerdir.

Halklarımıza hakaret eden bu soysuzlar kim, soyları, soplaları nedir; herkes tanıyor.

Onlar Susurlukçu Korkut Eken'in çocuklarıdır. Kürt, Türk ilericilerine, devrimci, yurtseverlerine karşı sayısız katliam operasyonu düzenleyen Eken'dir babaları.

Bu soysuzlar; ABD karşı-sında köpekleşir yaltaklanırlar. Önlerine atılacak kemiğin hesaplarını yaparlar. Bunu yaparken sanki ABD'ye karşı çıkıyormuş gibi yaparak halkı aldatmaya çalışırlar. Yoksulların oyunu çalmak için söyle-

medik yalan bırakmaz, yoksullara küfrederek.

Çünkü onlar Amerika'dan, işbirlikçilikten beslenirler. Emperyalist tekellerin kuyruğunda yemlenmektedir tek yaptıkları.

En iyi, soygunu, sömürüyü, yağmayı, talanı bilirler. Genç Partileri ile iktidar olup daha fazla soymak, daha fazla talan etmek, daha fazla sömürmek için hesap yapıyorlar şimdi.

Bakmayın siz gazetelerinde mevcut iktidara muhalefet edebilmek için IMF'ye karşı çıkıyor gibi görünmelerine; emekçilere düşman, IMF'nin dostudurlar.

Katillerin dostu, cinayetlerin savunucusudurlar. Devrimcilerin, ilericilerin katledilmesinden büyük bir haz duyarlar. Bunun için Susurlukçu Eken'lerin günlerce propagandasını yaptılar. "Vatan onlara minnettardır" dediler.

Bugün halkımıza küfrederek, yarın seçim yaklaştığında "Kürtlerin hak ve özgürlükleri"nden sözederler. İkiyüzlü, riyakardılar. "Basın ahlakı"ndan hiç sözetmiyoruz; her konuda ahlaksızlıkları aşikardır. Milyonlarca insana böyle bir hakarete bulunanların ahlakı olmaz.

Ege Hapishanelerinde Hak ihlalleri

İzmir İHD Ege Bölgesi cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerine dikkat çekti. Şube Başkanı Mustafa Rollas'ın okuduğu açıklamada, Kınklar F Tipi Cezaevi'nde son bir aylık süreçte tutsakların yaşam ve sağlık koşullarını tehli-

keye atan fare ve benzeri haşşelerin türediği belirtildi ve ilgililerin bilgilendirilmesine rağmen tedbir alınmadığı söylendi. İnsan yaşamı, onuru ve haklarını gözetemeyen Rollas, yapılması düşünülen "Yüksek Güvenlikli Cezaevi ve Zorunlu Çalışma Düzenlemeleri"ne de son verilmesini istedi.

Çağdaş kadın dediğin...

DEP Eski Milletvekili ve halen oligarşinin hapishanelerinde tutuklu olarak bulunan Leyla Zana, Eurovision'daki başarısından dolayı, Sertab Erener'e bir kutlama mesajı gönderdi.

Kutlama mesajında şöyle diyor Zana:

"Yarışma öncesi yoğun tartışmalara rağmen yılmadan, tıpkı şarkının sözlerinde olduğu gibi, yapabileceğin her şeyi yaparak, hakedilmiş haklı bir başarı kazandın. Seni baharın coşkusuyla kutluyor, sevgiyle kucaklıyorum. ... Batının çağdaş değerlerine, kadının gücü ve sesiyle bir adım daha yaklaştık. Çağı yakaladıkça barış ve kardeşlik de ölümsüzleşecektir."

Çağdaş kadın Sertab Erener;

Demek böyle oluyor çağdaşlık. Teşhirci, cinselliği satan, kendi dili yerine İngilizce konuşan... kadın Batı'nın çağdaş değerlerini temsil ediyor.

Daha çok teşhircilik yaptıkça, daha fazla göbek attıkça, Batı'nın istediklerini daha fazla verdikçe, daha çağdaş olacak!

Düzen içileşme politikalarını eleştirsek de anlıyoruz. Düzenle her vesileyle yakınlaşma taktiklerini anlıyoruz. Ama bu kadarını bunların içine bile sığdırmak güç.

Bırakın siyaseti, politikayı, "kadının bir cinsel meta olarak kullanılmasına" karşı çıkma duyarlılığı bile, o mesajın yazılmasına engeldir.

Yazık, Zana o duyarlılığı bile gösterememiş. Amerikanca dili ve harem gösterisiyle alınan bir birinciliği rezalet, yozlaşma değil de çağdaşlık saymış!

Düzenle bütünleşmenin çağdaşlık anlayışı bu oluyor demek ki. Batı'nın işgal ve katliamına "özgürlük" denilirse, Amerikan bayrağı altındaki seçime demokrasi denirse, göbek atmanın, Amerikancılığın adı da çağdaşlık olur tabii. İşgal altındaki toprakları "özgür Kürdistan" diye adlandırarak Amerika'ya, Sertab'ları pazarlayarak Avrupa'ya yakınlaşırsınız! İşte "çözüm"!

Kürt milliyetçiliğine hayırlı olsun Batı'nın bu çağdaş değerleri!

Dersim Halkı Onuruna Sahip Çıktı-Çıkacaktır!

1 Haziran'da Dersim'de yaşanan olayları, **TUNCELİ TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ GİRİŞİMİ**'nin açıklamasından aktarıyoruz.

Halka Kin Namlulardan Kusuluyor

Dersim halkı devletin terör ve terörist tanımını birebir yaşayarak gördü. Dersim'in merkezinde içki içtikten sonra etraftaki bayanlara laf atan iki uzman çavuş Dersim gençleri tarafından dövülerek uzaklaştırıldılar. Emperyalizmin yoz kültürüyle yetişmiş uzmanlar kendi yaşam biçimlerini halka dayatmak istiyorlar. Anadolu kültürüne uzak olan bu kişiler yedikleri dayanın sonucu 4. Komando Tugayı'na giderek hiçbir engelle karşılaşmaksızın G-3 silahlarını alıp, askeri kamuflaj elbiselerini giyerek Dersim sokaklarını hedef gözetmeksizin silahlarıyla **taramışlardır**. Yunus Emre Gençlik Merkezi'ne kapıların kapatılması sonucu girememelerinin ardından, etraftaki kahvehaneleri-dükkanları taramaya başladılar. Hem de insan boyunun altında ateş açarak. **Halka karşı beslenen kin** düşmanlık namluların ağzından kusuluyor. İnsan hayatının hiç önemi yok.

Biz Terör Estirelim Siz Susun!

Daha sonra Cumhuriyet Meydanı'na gelerek *"Nerdesiniz korkaklar erkekseniz çıkın da görüşelim"* tehditleriyle bağırıldılar. Silah seslerini duyurarak meydana toplanan Dersim halkı, acılara, katliamlara, sürgünlere, zulümlere rağmen direniş ruhumuzla buradayız, dercesine uzmanların karşısına dikildi. Elindeki tek silahtan aldığı cesaretle duran uzmanlar kitlenin içinden çıkıp uzmanların üzerine yürüyerek *"Vur ulan vur, cesaretin varsa vur"* diyen birisinin tepkisinin ardından 4. Komando Tugayı'na doğru taşlarla kovalandı. Dersim halkı hesap sorma isteğiyle Tugay'a doğru taş atarak yürüdü. Bu sırada kitleyi dağıtmak isteyen jandarma panzeri halkın üzerine sürdü.

"Ha Bingöl Ha Dersim"; mantık katletme mantığı, bu mantıkta insan yoktur. Haksızlıklara karşı hesap sorma hakkını arayana panzer, kurşun, tehdit, F tipi. Hakkını aramayacak, hesap sormayacak, yani sineceksin. Sistemin mantığı bu.

Panzerin kitlenin içine dalmasıyla bir kişi yaralandı. Halk bunun üzerine daha da öfkelenerek taşlarla Tugay'a doğru yürümeye devam etti. Ne yazık ki, yıllardır uğradığı zulüm ve haksızlıklara karşı hesap sorma isteğiyle yürüyenler, DKÖ temsilcilerinin *"provokasyona gelmeyelim"* sözleriyle karşılaştı. Bunun üzerine kitle tepki göstererek oturma eylemine geçti. Parti, sendika temsilcilerinin görevi halkın sisteme olan tepkisini sınıfsal bilinç temelinde yönlendirmektir, var olan tepkiyi pasifize etmek değil.

Dersim halkı eylem boyunca, *"Dersim Onurdur Onur Kalacak, Kahrolsun Jitem-Kontrgerilla, Dersim Faşizme Mezar Olacak"*... sloganlarıyla öfkesini haykırdı ve son olarak

hep bir ağızdan "Gündoğdu" marşını söyleyerek alkışlarla dağıldı.

Bu arada halkın güvenliğini sağlamakla görevli polisler Dersim meydanında 1 saat bonca silahlar patlarken, lüks binalarının en üst katından yaşananları izledi. Halkın demokratik istemleri konusunda müdahaleye hazır olan polisler neredeydi? Polisin neden müdahale etmediği sorulunca *"askerle mi çatışacağız"* cevabı alındı.

Dersim Direnecek

Dersim halkı yıllardır insanca yaşam, kendi dilini konuşma, kültürünü yaşama isteğiyle zulüm düzenine karşı mücadele etti. Bu hak alma mücadelesi infaz ve toplu katliamlarla, kanla bastırılmaya çalışıldı. Dersim halkının onurlu yaşama isteği katliamlara rağmen her dönem yeniden filizlendi. Çünkü bu tohum kanla sulanmıştır. Bu uğurda analar ağlamış, oğullar feda edilmiş, köylerinden sürgün edilmiş, evleri yakılıp-yıkılmıştır. Acılarıyla, sürgünlerle, ağitlarla, feda ruhuyla bezenmiş bu toprak kurtuluşunu kazanana kadar direnecektir.

Sistem kanla bastırarak bitiremediği direniş ruhunu, emperyalizmin kültürünü dayatarak bitirmeye çalışmakta. Dersim halkının sevgi, onur, paylaşım, dayanışma kültürünü yoketmek için birahanelerin körüklenmesi örnektir. Sistem Dersim halkına kendi ahlakını dayatıyor. Dersim halkının mücadele ruhunu ancak böyle körelteceğini düşünüyor. Dersim halkından; sokakta gezen bayanlara laf atmasını normal karşılamasını, gençlerin uyuşturucu-bali kullanmasını, bayanları ahlaksızlığa yönelmesini, evine ekmek götürmekte zorluk çeken babaların parasını birahane kadınlarıyla yemesini istiyor. Sistem Dersim halkına, F tiplerindeki insanlara dayattığı yaşamı dayatıyor. Dersim halkını sorgulamayan robot haline getirmek istiyor.

Dersim halkı onuruyla kimliğiyle yaşamak istiyor. Bu uğurda bedel ödemiş ve kanla yazılan bir tarihi vardır. Bu tarihe her zaman sahip çıkacaktır. Dersim halkı özgür bir yaşamı, kendi örgütlü mücadelesiyle yazacaktır. Dersim halkını yok sayan mantığa karşı direnişlerle cevap verilecektir.

DERSİMDE DKÖ'LER 1 HAZİRAN'DAKİ KATLİAM GİRİŞİMİNİ KINADI

1 Haziran pazar günü Dersim halkına karşı katliam girişiminde bulunulan olaylardan dolayı TUNCELİ BAROSU, KESK ŞUBELERİ, GENEL-İŞ, EMEP, DEHAP, ÖDP, TUNCELİ KÜL. SAN. DAY. DERNEĞİ VE TUNCELİ TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ Girişiminin temsilcilerinin katılımıyla Tunceli 4. Komando Tugayı'nda görevli askerler ve Tunceli Emniyet Müdürlüğü görevlileri hakkında adliyeye gidilerek suç duyurusunda bulunuldu. Adliye önünde yapılan basın açıklamasında; Bölge halkı demokratik bir ülkede yaşamak istiyor. Bölge halkı bu uğurda mücadele etmekten geri durmayacaktır denilerek eylem sona erdi. Eyleme 25 kişi katıldı.

Siz ancak bunu bilirsiniz DIŞKI İŞKENCESİ

Diyarbakır'ın Hani ilçesinde, 23 Nisan'da "öğretmenlerine laf attıkları" gerekçesiyle, Hasan Sezgin ve Ergün Şahin isimli polisler tarafından gözaltına alınan 15 yaşındaki B.D. ve 14 yaşındaki M.O'nun yüzlerine dışkı sürüldü.

Karakolda yüzlerine dışkı sürüldükten sonra polisler tarafından sokakta gezdirilerek teşhir edilen iki genç olayı şöyle anlattı: "Emniyetin bodrum katına konulduk. Etrafımızda pislikler, fareler vardı. Korkuyorduk. Hasan Sezgin ve Ergün Şahin isimli polisler yanımıza gelerek 'Niye laf attınız lan' diye dövmeye başladılar. Arkasından da 'niye burayı pislettiniz' dediler. Geldiğimizde bu pislikler buradaydı, biz yapmadık dediysek de, 'o pislikleri alıp yüzünüze süreceksiniz' dediler. Yapmayınca ellerimizi kelepçeleyerek zorla yaptılar. Sonra çarşıda gezdirdiler. Arkadaşlarımıza 'onlara b...'lu deyin' dediler."

Yeşilyurt'tan Hani'ye

1998'de Yeşilyurt'ta köylülere dışkı yediren devlet geleneği capcanlı yaşıyor. Tıpkı bütün işkence ve zulüm politikaları gibi.

Cizre'nin Yeşilyurt köyünde köylüleri meydana toplayarak dışkı yediren "milli ordu"nun subayı Cafer Tayyar Çağlayan komutasındaki jandarmalardı. Şimdi "halkın can ve mal güvenliğini sağlamakla yükümlü" polis teşkilatı.

AİHM'de mahkum edilmeniz de bir şeyi değiştirmez. Nasılsa Yeşilyurt'un parasını ödediniz, bir daha yapabilir, yine ödersiniz, parasıyla değil mi?

Bunların olmadığı yerde halkın güvenliği var demektir. Cafer Tayyar Çağlayan'ı dışkı yedirmenin ödülü olarak terfi ettiren devlet, bu iki polisi ve karakolun amirini de terfi ettirmeli. Gelecek bütün yönleriyle sürmeli. Oligarşinin devletine yakışan budur.

Nitekim "geleneğin" bir yönünün daha, olayı haber yapmayan medyanın, işkenceci polisi aklama sevinci sayesinde öğrendik.

"Soruşturduk öyle bir olay yok" oyununda, binlerce işkence, infaz olayındaki sahneler yinelendi. Özgür Gündem Gazetesi'nin haberini "ihbar" kabul eden savcılık bütün köy halkının gözleri önünde cereyan eden olay için "böyle bir olay olmamıştır" dedi ve haberi yapan gazete hakkında da İstanbul'da dava açıldı.

Bu gibi durumlarda klişedir; önce gençlerin ailesini bulursun, tehdit eder, şikayetlerini geri çekmez, haberi yalanlamazsa belalardan bela

geleceğini söylersin. Olay siyasi ise, biraz da "terör" demagojisi yapıp, çocuklarını "kurtarmaktan" vb. söz edersin.

Ve sonuç olarak şikayeti geri aldırır, haberi de yalanlatırsın. Aynı şeyler yinelendi. Sözde savcı, gençlerin ifadesini almıştı, ama cümleler dahi o kadar yapmacık ve kalem erbabından çıkmıştı ki, "ben yalanım" diye bağıırıyordu. Tabii, "soruşturmanın gizliliği" gibi bir kural, bu gibi durumlarda savcılarının umurunda olmadığı için büyük bir hızla gençlerin ifadesi olduğu söylenen yalanların nasıl TV'lere iletilildiğini sormayacağız. "Vatana hizmet etmekten başka hiçbir gayeleri olmayan" polisler için böyle şeylerin sözü mü olur!

Senaryonun tamamlanması için sırada işkencecilere ödül var! Onu da bekleyin.

İşkenceciye sahip çık, şikayetçi olanı, haberi yapanı cezalandır. Susurluk hukuku tıkr tıkr çalışıyor. Sonra gelsin Manisa davası şovları.

Tabii bir de olayın, ola ki AİHM'e gitmesi gibi bir olasılığı da var. O zaman da -aradan 5-10 yıl geçtikten sonra- "eh ne yapalım, bu tür olaylar oluyor, önlemeye çalışıyoruz... önlemeye söz veriyoruz... verelim parasını..."

Kaç kez izledik biz bu filmi?!

İşkence devlet politikası olarak sürüyor. OHAL bütün keyfiliği ile bölgede hükmünü sürdürüyor.

Emniyet Teşkilatının Güzide Mensupları

Erzurum'da "temizlik operasyonu" kapsamındaki soruşturmada, fuhuş çetesi mensubu 1'i Emniyet Müdür Yardımcısı olmak üzere 11 polis hakkında da, "teşekkül oluşturarak kadınlara, tehditle ve zor kullanarak para karşılığında fuhuş yaptırdıkları, fuhuş yuvalarını operasyonlardan önce uyardıkları, telefonla 'kadın siparişi' verdikleri" nedeniyle soruşturma başlatıldı. 9 kişinin tutuklandığı operasyonda polisler torpilli "pezevenk" oldukları için tutuklanmadı.

Olay teşkilatın rutin işlerinden. Dedik ya, her türlü pis iş onlardan sorulur. Toplumu çürüten ne melanet varsa, içinde mutlaka polis de vardır.

Hepsi emniyet teşkilatının güzide mensupları olan pezevenkler çetesini yarın sorulduğunda, Emniyetin yalancı Sözcüsü Feyzullah Arslan nasıl açıklar belli; "münferit, her toplumda çıkar..." Ama niyeyse sizin teşkilatta biraz fazla çıkıyor!

Genç, yaşlı, kadın erkek tüm **halkımıza uyarımızdır**; Binbir türlü pislüğün üzerinize sıçramaması için teşkilatın bütün güzide mensuplarından **uzak durun**. Anneler çocuklarınızı **uzak tutun!**

“Bölge halkına 500 yıldır Türkçe öğretmediyse asıl ayıp budur”

(Org. Yaşar Büyükanıt)

İrkçi, Faşist ve Başarısız

Bu sözleri söyleyen kafa; asimilasyoncu, ırkçı ve faşist kafadır. Katletmekten, imhadan başka bir şey düşünebilir mi bu zihniyet? Bir halkın dilini unutturamamış, asimile edememiş ona hayıflanıyor. Demek ki, katletmekle, idam sehpaları kurmakla, köyleri yakıp yıkmakla çözemiyorsun.

Bu söz aynı zamanda ırkçılığın, asimilasyonun ve faşist kafanın başarısızlığının da itirafıdır. Evet yapamadılar. Onyıllardır zulmettiler ama Kürt halkına dilini, kültürünü unutturamadılar. Şimdi aynı kafa nasıl yaparım da, baskıyı, asimilasyonu sürdürürüm diye “AB’ye uyum yasaları” nezdinde manevralar yapıyor. (Bu arada AB’nin derdinin halkların dili, kültürü, hak ve özgürlükleri olmadığını belirtelim. Nedenini muhtelif zamanlarda dile getirdiğimiz için detayına girmiyoruz, ancak bir örnek verelim: aynı AB’nin üyesi İspanya Bask dilindeki gazeteleri kapattı, yasal partilerini seçime sokmadı ve bu karar AB tarafından da onay gördü.)

Bir süre önce TRT’de izin verilen, ama “olması” kabilinde yönetmeliklerle kuşa döndürülen Kürtçe yayının özel televizyonlardan da yapılması düzenlemesine Genelkurmay karşı çıkıyor.

Gerekçesini de Büyükanıt şöyle açıklıyor:

“Ülkemizde terör tehdidi olmasa, ülke televiz-

yonu Çince konuşsa ne olur, Arapça konuşsa ne olur?”

Demagoji ve kuyruklu yalan!

500 inkarı ve imhayı dayatan kendisi oysa. Peki Genelkurmay’ın kendi diliyle soralım; 500 yıldır “terör” mü vardı? Sanki bir mücadele yokken, yasakları uygulamıyor muydunuz? Emperyalist tehdit var, niye ingilizce eğitimi yasaklamıyorsunuz?

Genelkurmay’ın buna cevabı yoktur. O sadece demagojiyi ve katletmesini bilir ve herkesin buna boyun eğmesine, yalanlarını dinlemesini ister.

Katliamcılığını, asimilasyonculuğunu, faşist yasalarını ve yasaklarını her alanda olduğu gibi, “terör” demagojisiyle meşrulaştırmaya çalışıyor. Ne de olsa **Amerikanca konuşuyor Büyükanıt. Dili Türkçe gibi görünebilir ama Amerikanca. Çünkü o, bir Amerikan işbirlikçisi. Emperyalist işbirlikçiliğin dili, kültürü, düşüncesi, beyni olmaz. Efendisinin diliyle konuşur, onun beyniyle düşünür.** Amerika aynı demagoji ile dünya halklarına savaş ilan ediyor. Genelkurmay da tüm Türkiye halkına aynı demagojiyle baskı uyguluyor, katlediyor. Kürt halkını aynı demagoji arkasında asimile etmeye çalışıyor.

Denetleme Hakkını Size Kim Verdi?

Devam ediyor Büyükanıt ve faşist kafa yapısı daha açık hale geliyor:

“RTÜK şu anda televizyon kontrol etme şansına sahip değil. Bölge müdürlükleri kapanıyor. Kim kontrol edecek? Kontrol edemediğiniz bir yerde suç var mı yok mu nereden haberiniz olacak?” (30 Mayıs Cumhuriyet)

Peki, bu ülkedeki her şeyi kontrol etme yetki-

Kürt Halkı;

Amerikanca Değil, Kendi Dilimizi Konuşmak İçin Devrim!

Dil bir ulusun kimliğinin en önemli parçasıdır. Kürt halkının, bütün dünya halkları gibi kendi dilini konuşması vazgeçilmez bir haktır.

Bir halkın gerçekten ona ait bir dili konuşabilmesi, kendi öz kültürünü yaşatması ise, bağımsız olmasına bağlıdır. Emperyalizme siyasi, ekonomik, askeri olarak bağımlı olan, onun kültürüne de giderek bağımlı hale gelir. 500 yıldır oligarşinin yapamadığını, emperyalizm (dünyadan örnekleri bilinmektedir) “demokrasi, özgürlük” masallarının içine yedirerek yapar. Ve o dil artık sana ait olmaktan çıkar. Yaşadığın kültür Amerikan kültürüne dönüşür. Amerikanca konuşup, Amerika gibi düşünme gelişir.

Amerika’nın ya da Avrupa’nın, yani emperyalizmin hegemonyasında, emperyalist “çözüm” masala-

rında kazanılan hiçbir hakkın güvencesi olmadığı gibi, o hak kendi içeriğini de tam olarak taşımaz.

Kürt halkının ulusal talepleri, emperyalist demokrasinin allanıp pullandığı ve “demokratik cumhuriyet” kılıfı giydirildiği yoldan kazanılamaz. Talabanilerin, Barzanilerin işbirlikçilik yolundan hiç kazanılamaz. Her ikisinin çıkacağı nokta emperyalizmin icazeti yoludur. Bu yoldan yürütenlerin dili “Amerikanca”laşmaya mahkumdur.

Kendi gücümüzle, Türkiye halkları olarak birleşerek demokratik, ulusal taleplerimize sahip çıkalım.

Nihai kurtuluş için, kendi kaderimizi özgürce tayin edebilmek için, Kürdü, Türkü, Lazı, Çerkezi, Arabı, Süryanisi... ile Türkiye halkları olarak birleşelim, devrime yürüelim.

sini sana kim verdi? Bu ülkenin mahkemeleri, “seçilmiş” parlamentosu, yasaları yok mu? İşini ze geldiğinde, “parlamentar demokratik hukuk devleti” dilinizden düşmez. Bu ülkede hukuk sizden mi soruluyor?

Hem niye tasalanıyorsunuz, özel televizyonları denetlemekte ne var; gönderirsiniz hepsine birer “andıç”, uymazlarsa “makatlarına süngü takıp cephelelerde gezdirirsiniz”! Size yakışan budur. Daha olmadı tankları yürütür, “balans ayarları” yapar, “post modern darbe”ler gerçekleştirirsiniz. Hem de merak etmeyin, çok özel çelişkiler olmadıkça, hiçbir mevcut özel TV kanalı talimatlarınızın dışına çıkmaz. Fazlasını bile yapar. Bakın, ölüm orucuna sansür emri verdiniz, onlar çok daha koyu otosansürü 3 yıldır uyguluyor.

Genelkurmay’ın bu faşist kafası onyıllardır, “güvenlik” diye diye halkın parasını istihbarata, silaha yatırıp, halkın aldığı nefesi izliyor ve katliamlar yapıyor. Herkes onun denetiminden geçmeli; iktidara aday partiler önünde arz-ı endam etmeli, onay almalı, iktidar olanlarsa ilk MGK’da “milli güvenlik siyaset belgesi”ni hatmetmeli ve onlara teknil vermek. Yoksa ülke bölünür!

Geçin bu demagojileri. Artık kimseyi ikna edemiyorsunuz. “Kürtçe diye bir dil yok”tan, “karda kart kurt eden dağ Türkleri”nden aldığınız sonuç ortada; 500 yıldır hiçbir şeyi başaramadınız. Elbette Kürt halkı dilini konuşacak, kültürünü yaşatacaktır. Bu lütf değil haktır.

Sanılmasın ki, onların karşısında “demokratikleşme” masalı anlatanlar gerçekten Kürt halkı di-

linde konuşsun, TV izlesin istiyor. İşte örnek: Daha önce çıkarılan “Kürtçe eğitim” yasasına dayanarak Urfa’da dersane açmaya çalışan Ömer Kurt’un yaşadıklarını okuyun.

Kürtçe Kurs Mu Açacaksın; Önce Ağzınla Kuş Tut Bakalım!

Özetleyelim: ‘Özel Urfa Kürt Dili ve Lehçeleri Öğretim Merkezi’ kurucu müdürü Ömer Kurt’un başvurusuna AKP’li Milli Eğitim Bakanlığına bağlı il müdürlüğü şu cevabı veriyor:

“Bu gibi kurslara ilişkin bize herhangi bir yönetmelik ulaşmadı.”

Ömer Kurt, yönetmeliği de getiriyor. Bu kez gerekçe Kursun adı. “Türkçe değil”miş. İsmindeki “Merkezi” kelimesi, “Kursu” olacakmış!

Onu da değiştirdi Kurt. Ama yetmedi. İl Milli Eğitim vekili ve Milli Eğitim Bakanlığı Müfettişinin bu kez bahanesi: isimdeki “dil” kelimesinin olmayacağı. Gerekçesiye şu: “Kabul edersek, Kürtçeyi bir dil olarak kabul etmiş oluruz.”

Ömer Kurt’un, “kurs” açmak için geride bıraktığı 6 aylık çabası halen sürüyor.

Bu AKP’nin, Kürt halkının dili umurunda olabilir mi? O, AB’ye yaranma derdinde. Bu nedenle de yasayı çıkarıyor, pratikte uygulanmaz hale getiriliyor. İlk yasa çıktığında bunun böyle olacağını yazmıştık. Bu devlet eskaza bir hak kısıntısı vermek durumunda kalmışsa, başka bir düzenleme ile mutlaka geri alır, ya da pratik olarak işletmez. Çünkü 500 yıldır yapamadığını yapmak için asimilasyon ve imha politikası sürüyor.

Sayı 63

21

8 Haziran 2003

Bir Örnek

Oligarşi ‘Terör’ Demagojisini Nasıl Yaratır ve Kullanır?

Terörizm demagojisi oligarşinin iktidar-çıkar kavgalarının nasıl malzemesi oluyor bakın.

Silahlı mücadeleyi bıraktığı bilinen KADEK’e önce provokatif operasyonlar düzenleniyor. Kendisini imhaya gelen bir saldırıya karşı, doğadaki bütün canlıların yaptığını yapıyor KADEK gerillaları; kendini savunuyor.

Genelkurmay ve onun şakşakçı medyası, anında başlıyor yaygaraya; *bakın terör sürüyor!*

Hesap ne? “Terör sürmeli” ki, Genelkurmay’ın iktidarı sürsün. KADEK silahlı eylem yapıyor gibi görünmeli ki, Amerika’ya Kuzey Irak’ta KADEK’in imhası için bas-

tırabilsin ve Irak’ta söz sahibi olma hesabından sonuç alabilsin.

Bitmiyor, bir “terörizm” demagojisinin nelere kadir bakın;

Ordunun operasyonları ile Bingöl, Siirt gibi bir kaç yerde yaşanan çatışmaların ardından Genelkurmay, köşeye sıkıştığı ve oligarşi içi iktidar kavgasının tüm hızıyla sürdüğü “AB arenasında” malum “kozunu” sürüyor masaya. Bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından, “AB, KADEK’i listeye almadı, terörü destekliyor” konuşmaları yapılıyor. Ortada hazırlanan ya da hazırlanacak bir “liste” mi var? Yok. Ama önemli değil. Bir gün önce “yemin billah

karşı değiliz” dedikleri AB’den, iktidarını koruyabilmek için bir şeyler koparır mıyız; ordunun siyaset üzerindeki baskısına yönelik eleştirilerine karşı bu şekilde baskın çıkar mıyız; hesap bu. Bu arada asker mi ölmüş; onlar da hesabın kurbanları!

Hatırlayın, AB’nin “terör listesi” ilk kez gündemindeyken de aynı koro istisnasız her gün “DHKP-C’yi listeye alın” diye açıklamaları yapıyordu. Hesap yine aynıydı.

Bir yandan devrimcileri imha etmek için emperyalizmle işbirliği yapıyor, öte yandan emperyalizmle ve kendi içinde çeşitli konulardaki hesaplarını da yine aynı terörizm demagojisiyle yapıyor. Nasılsa “terörizm” deyince akan sural durur!

İşgal demokrasi getirir!

Sayı 63

22

8 Haziran 2003

Kerkük Valisi yemin ediyor:

O, bileşimini **Amerikalılar'ın belirlediği** bir meclis tarafından seçildi.

Yemin ederken, arkasında ne “federal demokratik Irak”ın, ne “özgür Kürdistan”ın bayrağı değil, Amerikan bayrağı var.

Yemin töreninde hangi sözlerle yemin ettiği basına yansımada, ama fotoğraf hepsini anlatıyor.

Ellerini yemin için havaya kaldırdıklarında, tanrının değil, işgalcinin temsilcisinin huzurunda olduklarını biliyorlar. Amerikan generali Raymond Odierno, işgalcilere özgü o büyüklük gururuyla izliyor töreni.

Kerkük Valisi Abdurrahman Mustafa ve yardımcısı İsmail Ahmed Hadidi, o makamda Amerika'ya hizmet edeceklerini biliyorlar. Abdurrahman Mustafa Kürt, İsmail Ahmed Hadidi ise Arap. Ama artık orada ne Kürtlükleri, ne Araplıkları belirleyici değil; orada belirleyici olan, Amerikancılıkları.

Demokrasinin yeni tarifi işte bu fotoğrafta.

Seçim mi? Var!

Meclis mi? Var!

Abdurrahman Mustafa Kürtçe, İsmail Ahmed Hadidi Arapça konuşup “ben şuyum” diye ulu-

sal kimliğini özgürce söyleyebilecek, kimse buna engel olmuyor.

Buyrun size demokrasi! Daha ne olsun!

Bağımsızlık olmadan demokrasi tarifi yapanların ulaştıkları ve ulaşabilecekleri demokrasinin resmidir bu tablo.

Irak, Amerikan imparatorluğunun “dünyayı hiçe sayarak” nereye kadar gidebileceğinin sırandığı bir alan oldu. Irak, emperyalizmin yeni silahlarını denediği bir savaş sahası oldu. Fakat tüm bunların yanısıra, Irak çok önemli, çok yararlı bir siyasi laboratuvar rolü de görüyor. 20. yüzyılın “demokrasinin zaferiyle” bittiğini, ABD'nin, AB'nin demokrasi, insan hakları getireceğini söyleyen, küreselleşmenin nimetlerini saya saya bitiremeyen teoriler, Irak laboratuvarında can çekiyor. Amerikan işgalinin “Kürdistan'ı özgürleştirdiği”, “Irak'ı demokratikleştirdiği” gibi yeni bazı teorilerle bu “siyasi ölüm” geciktirilmeye çalışılsa da, faydası yok. Tarih bu iddiaları, “teori” olarak ciddiye bile almayacak, en fazlası “işgalciye yağcılık” örneği olarak kaydedecektir.

Demokrasi denilen şey bu kadar “lastikli” değildir toplumların tarihinde; Amerikan bayrağı altındaki bir “seçim”i demokrasi diye tarihe yutturamazsınız. Tarihin kaydettiği ve belgelediği,

tarihsel materyalizmin ustalarının teorileştirdiği demokrasiler bellidir; köleci demokrasi vardır, burjuva demokrasisi, halk demokrasisi ve sosyalist demokrasi. Bunlar, kendi sınıfsal nitelikleri içinde tanımlanan demokrasilerdir. Bunların dışındakiler, demokrasinin kendisi değil, suretleridir. Mesela “Filipin tipi demokrasi” de denilen, yeni-sömürgelerdeki biçimsel demokrasi. “İŞGAL DEMOKRASİSİ” de milliyetçiliğin tarihe “katkısı” olacak!

Sadece egemen sınıflara oy hakkı tanıyıp, kölelere oy hakkının tanınmadığı köleci demokrasi, “demokrasi ölçüleri” açısından işgal demokrasisinden daha ileri bir özellik taşır. İşgal demokrasisi, yeni-sömürgelerdeki “biçimsel demokrasi”ye benzer; ancak yeni-sömürgelerde sistem demokrasicilik oyunu çerçevesinde bazı kurumlaşmalara yer verirken, işgal demokrasisinde bunun da geçerliliği yoktur; tek geçerli kurum, işgal valisinin iki dudağı arasındır.

Kerkük’te sahnelenen ve belki yarın Irak’ta daha geniş ölçüde sahnelenecek olan demokrasicilik oyunu, demokrasinin en rezil biçimde istismar edilmesinden başka bir şey değildir.

İstismar en kaba haliyle yapılmaktadır.

Kerkük Valisi’ni ABD atamıyor; “buyrun siz seçin” diyor. Valiyi seçecek mecliste tüm uluslar temsil edilsin diyor. Oylamalar yapılıyor. “Temsil” anlamda herşey tamam. Ama bu **temsil**, Amerikan bayrağı altındaki bir yemin töreniyle tamamlanıyor.

İşgalcinin getirdiği demokraside perde böyle kapanıyor. Böyle demokrasi isterseniz, buyrun oyuna.

PÇDK oyunda rol almaya hevesli: “Altın değerinde bir süreç”

62. sayımızda PÇDK’nın ve KADEK içindeki Güney Kürdistanlıların silahsızlanarak “*Demokratik federal Irak ve özgür Kürdistan’a katılma*” kararlarını duyurmuştuk.

Gerek PÇDK, gerekse de KADEK tarafından bu konuda yapılan açıklamaların her cümlesi üzerine uzun değerlendirmeler yapılabilir. Ama KADEK’in kullandığı “*Demokratik federal Irak ve özgür Kürdistan’a katılma*” tanımı, fazla da yoruma gerek bırakmıyor. Bu tanımda açık olan, **Amerikan işgalinin onaylanmasıdır**.

Ancak Kürt milliyetçiliği onayla yetinmiyor, işgalciye alenen övgüler yağdırmaya devam ediyor, kendini Amerikancı düzene kabul ettirmek için ne yapacağını bilemiyor.

2 Haziran’da Özgür Politika’da yayınlanan Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi (PÇDK)Yürütme Üyesi Viyan Caf’la röportaj, Kürt milliyetçiliğinin Amerikan düzeninde, işgal demokrasisinde yer alma “kararlılığını” anlatıyor. Okuyalım Viyan Caf’ın sözlerini:

“*Saddam rejiminin yıkılışı ile demokrasi karşıtı güçlere, otokratik egemenliklere ve ilkel-milliyetçi zihniyetlere büyük darbe vuruldu. Tüm Irak ve Güney Kürdistan halkları için altın değerinde bir sürecin gelişimine yol açtı. Demokratik bir Irak’ın yaratılmasında rol sahibi olabilecek tüm güçler ve tarafların yeni yaratılacak olan demokratik Irak için siyasette yerini almasını ve rolünü oynayabilmesinin fırsatı yaratılıp, zeminini hazırladı.*”

Bu sözlerin sonunda bir kaç slogan eksik; biz tamamlayalım, şöyle bağlayabilirdi bu sözleri:

“**Yaşasın Amerika, Yaşasın işgal, Yaşasın işgalle gelen demokrasi ve özgürlük!**”

Devam ediyor Viyan Caf:

“*ilk defa, Güney ve Orta Irak halkı, özgür bir ortam görmektedir Çalışma ortamı var, isteyen çalışmalarını yürütebilir. Şimdiye kadar ABD silahlı güçler dışında, hiçbir siyasi güç için sınır koymamıştır.*”

Bir kez daha tekrarlayalım o halde:

“**Yaşasın Amerika, Yaşasın işgal!**”

İşgal yönetiminin Irak’taki silahsızlandırma kararını yorumluyor Viyan Caf:

“*ABD, son olarak tüm güçlerin silahsızlandırılması kararına gitmiştir. Çünkü tek partinin olduğu kadar silahlı güçlerin varlığı da demokrasinin gelişimi önünde bir engeldir.*”

ABD’nin demokrasiyi geliştirmek istediğinden hiç kuşkusuz yok Viyan Caf’ın. ABD ne yapıyorsa onda mutlaka bir hayır vardır. Ne yapıyorsa iyidir, güzeldir. Ne yapıyorsa, demokrasi içindir!

Gerçekte bu alıntılar alt alta dizildiğinde üstüne pekala “inciler” diye yazılabilecek kadar abestir gerçekler açısından. Bu sözler, bir Amerikancının ağzından çıksaydı “inciler” denilip geçilebilirdi. Ama ne yazık ki artık durum ironik olmayı çoktan aşmıştır. Vahim bir tercihin ifadesidir.

Abdullah Öcalan’ın “Demokratik Uygarlık Manifestosu”nu savunduğunu söyleyen PÇDK’nın politikası KADEK’in politikasıdır;

Ve PÇDK’nın konumu, “**Demokratik Uygarlık Manifestosu**” diye yaldızlı ambalaja sarılan İmralı teorisinin, **Amerikan düzene katılmak** olduğunun ifadesinden başka bir şey değildir.

Amerikan yönetimindeki 'Irak demokrasisi'nden manzaralar: İşgal, Sefalet ve Direniş

ABD Başkanı Bush, "Irak'ta zafer" ilan edeli çok oldu. O zaman da bunun "erken ilan edilmiş bir zafer" olduğunu belirtmiştik. İşgalci, bugünlerde zafer sarhoşluğundan uyanmış, gelişebilecek, yaygınlaşabilecek bir direnişin korkusuyla yaşıyor. Son iki haftadaki gelişmeler bu korkuyu yanıslıyor.

"Daha savaş bitmedi"

İşgal yönetimi önce "Irak halkını silahsızlandırma" kararı aldı.

Saddam yönetimi, halka çok miktarda silah dağıtmıştı. Keza, işgalden sonra da Irak'ta halkın milyonlarca kalesnikof aldığı belirtiliyor. İşgal yönetimi, "Kürt Peşmergeler" hariç, diğer güçleri silahsızlandırma kararı aldı.

Irak'taki Amerikan askeri güçlerinin komutanlığı, ardarda yapılan eylemler üzerine yaptığı açıklama

mada "daha savaş bitmedi" diye belirtiyordu.

Yine Amerika tarafından yapılan bir başka açıklamada, "Bağdat'ı işgal eden 3. Piyade tümenin ABD'ye geri gönderilmesinden vazgeçildiği" açıklandı. New York Times Gazetesi'nde de, "Irak'ta bulunan yaklaşık 160 bin askerin büyük bölümünün **asayiş sağlanana** kadar geri çekilmeyeceği" yazıldı. Kuveyt'teki Amerikan birliklerinin kalış süresi de uzatılıyor.

Elbette bütün bunlar nedensiz değil. İkiyüzbine yakın işgal askeri var, ama direniş de var.

Silahlı eylemler, kitlesel protestolar

Sadece 20-30 Mayıs tarihleri arasında Amerikan işgalcilerine karşı yapılan silahlı eylemler sonucunda 10 Amerikan askeri öldürülürken, 20'si de yaralandı. Bush zafer ilan etmişti ama, Irak'lı yurtseverler, conileri ülkelerine tabutlarla göndermeye devam ediyorlar. Üstelik eylemlerin boyutu giderek artıyor. Geçen hafta Bağdat yakınlarındaki bir ABD kışlasına havan topuyla saldırıldı. Bağdat'ın kuzeybatısındaki **Hit** kasabasında, silahlı bir grup, Amerikalıların denetimindeki bir polis karakoluna saldırı düzenledi. Bağdat'ta Ebu Hanife Camii önünde işgalcilere bir saldırı düzenlendi, iki Amerikan askeri yaralandı.

Halkın değişik kesimlerinin protesto ve direnişleri ise farklı muhtevalara ve taleplere sahip olsa da sürüyor. Öğretmenler, askerler, hemşireler yürüyüşler yaptılar Bağdat'ta. Basra'da işgal

İşte, işgalin Irak'a "armağan" ettiği "özgürlük"lerden bazıları:

"Bağdat'ta Kolera..."

"Bağdat'ta 32 kolera vakası tesbit edildi. Temizlik için su bulmanın ve temiz içme suyu bulmanın güç olduğu Bağdat'ta kolera salgına dönüşmesinden endişe ediliyor..."

Kim endişe ediyor?

İşgalciler değil! O kesin. İşgalci için kaba, ilkel, cahil Iraklılar'dan, bombaların katletmediği Iraklılar'dan üç-beş yüzü daha ölmüş olur, o kadar. "Savaş zayıatları" arasına eklenir olur biter.

"Bağdat'ta benzin karaborsa..."

Aslında ilk bakışta bir mizah gibi görünüyor. Petrol kuyularının ortasındaki Bağdat'ta benzin karaborsa.

Moda deyimle, "inanılır gibi değil"! Ama gerçek. Çünkü orası artık işgal altındaki bir ülke.

"Çocuk kaçırma olayları arttı"

Önce genç kızların kaçırılması olayları gündeme geldi. Son zamanlarda ise, kaçırma olayları özellikle 12-13 yaşındaki çocuklara yönelmiş durumda.

İşgal, her herde ve her zaman olduğu gibi, fuhuşu, çürümeyi besliyor, teşvik ediyor.

İngiliz asker tutuklandı: Sebep işkence

İngiliz askerleri, esir aldıkları Iraklılara işkence yapmış ve sadistliklerini de fotoğraflarla belgelemişlerdi. Fotoğraflar bir stüdyoya verilince, işkence belgelenmiş oldu ve işgalciler, gerçekte binlercesi olan bu işkencecilerden birini tutuklamak zorunda kaldılar.

yönetiminin İngiliz bir vali ataması protesto edildi ve valinin tanınmayacağı ilan edildi.

İşgal güçleri, bu eylemlere sokak infazlarıyla, baskınlarla, gözaltı ve tutuklamalarla cevap veriyorlar. İşgalciler, Ebu Hanife Camii önünde rastgele Iraklıların üzerine ateş ederek iki Iraklı'yı katlettiler. Düşünde havaya ateş açan üç Iraklı “yanlışlıkla” vuruldu. İşgalci sualsiz, yargısız vuruyor, her eylemden sonra silahlarını halka doğrultuyor, ancak bu da onun en büyük açmazını oluşturuyor. İşgalciye karşı öfke, nefret daha da büyüyor. Amerikalıların “operasyon” düzenledikleri pek çok semtte, ilçede anında kitlesel protestolar geliyor.

Direnış, işgalcinin “demokrasi getirme” oyununu tümüyle bozdu

Eylemler, kitlesel direnişler, işgal güçlerine demokrasi şovu yapma imkanı vermiyor. Hatırlanacağı gibi, işgalin hemen ertesinde Iraklılardan oluşan bir “ulusal yönetim” kurulacaktı Amerikan planlarına göre.

Fakat, Irak halkının ezici çoğunluğunun fiilen direnmeyenlerin bile, işgali reddetmesi, ABD'nin bel bağladığı Şiilerden istediği desteği bulamaması, bu planları kağıt üzerinde kalma-ya mahkum etti.

“Irak geçici yönetimi”nin kurulmasının Temmuz'a ertelendiği açıklanmıştı iki hafta önce. Şimdi erteleme “süresiz” oldu. İşgalci Amerika, yönetimi oluşturmak için düzenlemeyi düşündüğü “ulusal konferans”tan da vazgeçerek bunun yerine “geçici danışma konseyi” oluşturmayı planlıyor; Bu konsey, işgalci Amerika tarafından seçilen 25-30 kişiden oluşacak!

Bir işgali tamamlamadan ötekine...

ABD'nin İran'a yönelik baskıları sürekli tırmanıyor. Artık, aynı Irak saldırısı öncesinde olduğu gibi, İran'a yönelik müdahaleye, askeri operasyonlara ilişkin planlar yer almaya başladı burjuva medyada. Amerikan askerleri nereden girecek, İranlıları nasıl bölecek, bunları tartışarak saldırının “kanıksatılması” aşamasına geçildi.

Irak'taki direnişi de “İran'ın kıskırttığını” ile-ri süren ABD, böylelikle hem İran'a saldırı gerekçesi yaratmış, hem de Irak'taki direnişin “işgale karşı” niteliğini bulandırmış oluyor.

Amerika için şu anda, işgal ettiği ülkelerde ki direniş, siyasi planda “tali” bir rol oynuyor; imparatorluk politikasını, ancak daha saldırgan ve daha pervasız olarak sürdürmeyi hedefliyor.

Bush Nazi Kampında Ne Arıyor?

ABD Başkanı Bush, geçen hafta Polonya'da iken Auschwitz Nazi Kampı'nı ziyaret etti.

Onbinlerin fırınlarda yakıldığı, gaz odalarında boğulduğu, işkencevari çalışma atölyelerinde katledildiği kampta dolaşırken ne düşünüyordu acaba Bush.

Ölenleri mi anıyordu, yoksa imparatorluk politikaları için uygun bir “model” mi anıyordu?

Cevap için tahmin yapmaya gerek yok.

Guantanamo'yu hatırlayın yeter.

Ama Guantanamo'ya ilişkin şu ana kadar bilinenlere son gelişmeyi de eklemeliyiz:

Guantanamo'da tutsaklar için infaza uygun bir yer yapılıyor. Çünkü Amerika yakında kuracağı bir askeri mahkemede yargılamaya başlayacak Guantanamo'daki tutsakları.

Bu “yargılama”nın sonucunda hapis cezası verilecekler için özel tecrit hücreleri, ölüm cezası verileceklerin de cezalarının infaz edileceği yerlerin yapıldığı kamp komutanı tarafından açıklandı.

Guantanamo gibi Nazi zihniyetine uygun yeni kamplar inşa eden, Irak'daki gibi, tüm ülkeyi toplama kamplarına dönüştüren Bush'un Auschwitz'te ne aradığı de bellidir.

En fazla, en hızlı ve en çabuk nasıl öldürebiliriz diye deneyler yapıyordu Naziler. Aynı deneyi Amerika Irak saldırısında yaptı.

Amerikan saldırısı sırasında ölen Iraklıların sayısını bilmiyor henüz dünya. İşgalcinin bunu açığa çıkarma gibi bir niyeti de yok. Ancak geçen hafta çeşitli kuruluşların yaptığı bir araştırmanın ilk sonuçları bu konuda bir fikir veriyor.

“Çatışmanın Masum Kurbanları Kampanyası” (CIVIC) adlı bir kuruluş, yine o emperyalizmin “sivil toplumcu” mantığının sonucunda saldırıda öldürülen “sivil”lerin rakamını tesbit etmeye çalıştığı araştırmasında, bu rakamın 10 bine yakın olduğunu tesbit etti. Rakamın hızla arttığı belirtiliyor.

Bush için yeni bir Hitler diyebilirsiniz. Ama Hitler'in deli olmadığı gibi, Bush da ne deli, ne geri zekalı; onlar yalnızca tekeli burjuvazinin ihtiyaçlarına cevap veriyorlar.

İflas etmiş bir çizgi: Milliyetçilik

KADEK'in Irak'ın işgali sonrası yaptığı değerlendirmelerde fazla dikkat çekmeyen, fazla da üzerinde durulmayan bir vurgu vardı: *ABD müdahalesi bizim mücadelemiz sonucu başarıya ulaştı.*

Okuyanın ilk anda "Ne ilgisi var?" diye düşüneceği bu tesbit bir çok yazı ve açıklamada dile getirildi. Bunlardan birinde Osman Öcalan şöyle diyor:

"Irak rejiminin yıkılmasında en büyük pay sahibi, Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. ... Eğer KADEK'in temsil ettiği mücadele çizgisi olmasaydı, Irak rejiminin aşılması güçtü. ... ABD bile KADEK'in mücadele çizgisinden cesaret alarak, etkili olmaya yönelmiştir." (30 Nisan 2003, Özgür Politika)

Yine geçtiğimiz günlerde yapılan PÇDK, açıklamasında da şöyle deniyordu: *"Demokrasi, özgürlük ve insan haklarını esas alan yeni bir düzenin yaratılması için ortaya çıkan koşulları Kürt halkının ve demokratik güçlerin zaferi olarak görüyoruz."*

Irak'ta rejimi, Kürtlerin mücadelesi değil, Amerikan saldırısı devirmiştir. Kürtlerin bundaki rolü, Amerikan işbirlikçiliğidir.

Öcalan'ın sözleri zorlamadır. Burada açık bir sınıktır; bugüne kadar ki tüm politikaların iflasından kaynaklanan bir sıkıntıdır bu.

Irak'ta ortaya çıkan koşulların KADEK'in ya da PÇDK'nın zaferi olarak görülemeyeceği kesin. Fakat buna rağmen, neden böyle -mantık sınırlarını zorlayan bir bağ kurma ihtiyacı duyuyor Kürt milliyetçiliği? Amerika'nın başarısından neden kendine "pay" çıkarmaya çalışıyor?

**"Başarı" olsun da, nasıl,
kimden yana olursa olsun!**

Çünkü KADEK önderliğindeki milliyetçi çizgi, iflasını gizlemek istiyor.

Özellikle 1990'ların başından beri sürekli yalpalayan, yurtsever bir güç olmakla emperyalizme yaslanmak, demokrat bir güç olmakla oligarşinin icazetini almaya çalışmak arasında sürekli gidip gelen çizgi, hem ideolojik anlamda, hem pratik anlamda kesin bir iflası beraberinde getirmiştir.

İdeolojik iflas, İmralı'da inkarla birlikte ilan edilmiştir. **1970'lerden beri savunduğumuz ve yaptığımız herşey yanlış** olarak özetlenebilecek olan Öcalan'ın geçmiş değerlendirmesi, ideolojik bir yenilginin ilanıdır.

"Demokratik cumhuriyet"le, "demokrasinin zaferi" tesbitleriyle, emperyalizmin ve oligarşinin düzeninin doğruluğu kabul edilmiştir. Bundan ötesinde söylenen her şey, bunu allayıp pullamaktan ibarettir.

Fakat bu dönüşüm de açıkça yapılmadığı için, ortaya geçmişten daha tutarsız, daha kararsız bir çizgi çıkmıştır.

Amerika'nın Irak saldırısı, bu kararsızlığı ve tutarsızlığı tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı.

Kürt milliyetçiliği, bir yandan ABD'nin "Ortadoğu diktatörlüklerine müdahalesini" onaylayan teoriler yaparken, aynı anda, "Irak'ta Savaşa Hayır" eylemlerinin içinde yer alıyorlardı. Bu yer alış da tabii, kafa karışıklığına uygun "kerhen" bir yeralıştı.

Sonuçta, KADEK çizgisi, ne tam Barzani'ler gibi olabildi, ne de Barzaniler'in anlayışından uzak

durabildi.

İşte bu durum, Kürt milliyetçiliği için iflasın, başarısızlığın yeni bir göstergesi oldu.

62. sayımızda şöyle özetlemiştik bu durumu. *“Barzaniler, ABD’nin bölgedeki diktatörleri yıkmasına yardımcı olarak kendi iktidarlarının yolunu açtılar. Kendi çizgilerinde pekala başarılıdılar! Burada tutarsız, ikircikli olan KADEK’tir. Geçmiş, Türkiye solunun etkisi, (Türkiye halkının) ABD saldırısı karşısındaki açık tavrı, bütün bunlar KADEK’i pratikte böyle davranmaya itmiştir.”*

“Başarı”ya ihtiyacı var milliyetçiliğin; emperyalizm karşısında direnmeyle övünemeyeceklerine göre, tersini yapmaya çalışıyorlar. İşte başta aktarılan sözlerin anlamı budur.

Pragmatizm ve benmerkezcilik, milliyetçiliğin karakteristik özellikleridir; ve bu ikisi, Kürt milliyetçi çizgisini, adeta hapsetmiş, olduğu yere mihlamıştır bugün. Defalarca “olmazsa başlarız” demelerine rağmen ne silahlı savaşı geliştirebilmişlerdir, ne de üzerine çokça teori yaptıkları serhildanları. Milliyetçilik, ideolojik, stratejik, politik iflasının içinden çıkamamakta, politika adına hergün bir başka tarafa yönelen manevralar içinde dönüp durmaktadır.

Kürt milliyetçileri, başarıyı mı, yoksa “iflası” mı paylaşıyor?

Kürt milliyetçi basında bir kısım Kürt aydınının Barzani-Talabani politikalarını daha başarılı bulup onlara yöneldiği yazdı zaman zaman. Eğer meseleye, Amerikancı dünya düzenine bir itirazınız olmadan, hatta bu dönemde en doğrusunun o düzenin bir parçası olduğunu düşünerek bakarsanız, doğrudur, başarı Barzanilerindir.

KADEK, bu durum karşısında, Barzani çizgisinin işbirlikçiliğini teşhir edeceğine, kendilerinin ABD’ye Barzani-Talabani çizgisinden daha fazla yardımcı olduğunu, Amerikancı düzen içinde daha iyi yer alabileceklerini kanıtlamaya çalışıyor. İflasın somut bir göstergesi daha.

Aslında herkes biliyor ki, Barzani-Talabani çizgisi nezdinde Irak’ta görülen “milliyetçiliğin sonu”dur. Bu tür hareketlerin tüm demokratlık, ilerlilik iddialarının nihayete ermesidir.

KADEK, ideolojik olarak aynı yerde olmasına rağmen sürekli farklılığını, Kürt milliyetçiliği içinde “iki çizgi” olduğunu kanıtlamaya çalışıyor: onlarınkini milliyetçi çizgi, kendilerininkini demokratik çözüm çizgisi diye adlandırıyor. Bu suni bir ayırmadır. Birbirleriyle rekabet içindeki bu “iki çizgi”, aslında **tek bir çizgidir** ve iflas, her ikisinin de ortak

sonucudur.

Barzani-Talabani’yle KADEK arasında geçmişten bu yana varolan rekabet, şimdi o iflas bataklığı içinde süren bir rekabete dönüşmüştür. “Milliyetçiliğin sonu”na gelindiği için, milliyetçiliğin her zaman içinde taşıdığı **mülkiyetçilik** artık en açık haliyle su yüzüne çıkmaktadır.

Bakın, PÇDK ne diyor:

“Etnik partiler ve KDP, YNK gibi partiler bugüne kadar kendi aralarında demokrasi geliştirmemişlerdir. ABD şimdi de bu güçlere dayanarak demokratik bir sistem yaratamaz.”

Yani ABD’nin demokratik bir sistem yaratma amacı konusunda hiç şüphesi yok PÇDK’nın.

Körü körüne bir Amerikancılık!

Tabii aktardığımız bu sözde ondan daha ileri de var; **“ABD bunlara dayanarak yapamaz”** diyor PÇDK. Peki kime dayansın? Tabii ki PÇDK’ya, KADEK’e. Meselenin püf noktası bu. Kürt milliyetçiliği, o “büyük politika”larından biriyle ABD’ye “mesajını” veriyor.

Kürt milliyetçiliğinin PÇDK nezdinde, KDP ve YNK’yla **“ABD’nin en iyi işbirlikçisi olma”** yarışına girmesi, milliyetçi çizginin iflasında son noktalardan biridir.

ABD’ye, *senin yaratacağın sistemin en iyi dayanağı biz oluruz* diyen bir anlayış, artık milliyetçi olmaktan çıkmıştır.

Bu nokta artık sadece ve kesin olarak iflas noktasıdır.

İşte bütün bu açmazlar sonucundadır ki, Kürt milliyetçiliği, “federasyonu, özerkliği” savunmayı bile ABD emperyalizminin suç ortaklığı olarak adlandırmaktan, “bağımsız Kürdistan”ı savunmaktan yola çıkmış, önce bağımsızlıktan vazgeçip, federal devlet, eyalet sistemi vb. demeye gelmiş, ondan da vazgeçip “ulusal sorunu” dil ve TV meselesine indirgemıştır. Ve nihayet mesele, ABD övgüsüne, Amerikan işgali altındaki özgür Kürdistan’a, Amerikan işgalciliğinin demokrasisine “katılmaya” gelmiştir. Yani bu noktada, **dil meselesi** bile anlamını kaybetmiştir. Amerikan bayrağı altında “özgürce” astığı bayrak da, “serbestçe” konuştuğu dil de, artık onun bayrağı, onun dili olmaktan çıkmıştır.

Ulusal anlamda savunduğu, koruduğu bir “dil”i bile olmayan bir hareketin geldiği noktaya, İF-LAS’tan başka verilebilecek bir ad yoktur.

İflas, KADEK’e özgü değildir!

İflas, ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğiyle sınırlı bir iflas değildir. Barzani-Talabani çizgisiyle de sınırlı

değildir. İflas, gerçekte dünya çapında milliyetçiliğin iflasıdır.

Günümüzde, emperyalizme tavır almayan bir milliyetçilik, “ulusal kurtuluşçu” olma özelliğini baştan kaybetmiştir. Bu tür hareketleri bekleyen kaçınılmaz son, emperyalizmin işbirlikçisi olmak veya emperyalizmin kurduğu düzen içinde erimektir. Milliyetçilik, hemen her dönem, pragmatizmiyle “kullanma-kullanılma” ilişkisine açık olmuştur. Dünya çapında bir denge unsuru olan sosyal sistemin dağılmasıyla, bu ilişkinin yalnızca “kullanılma” yanı kalmıştır. 1990’dan bu yana geçen süreci hatırlayın; dünyanın hemen her bölgesindeki milliyetçi hareketlerin emperyalistler tarafından kullanılan güçlere dönüştüğüne tanık olunur. **Kosova’da, Kafkaslarda, Doğu Timor’da, Irak’ta** görülen budur. İdeolojik anlamda ömrü çoktan dolmuş milliyetçi hareketler için seçenekler fazla değildir: **Ya emperyalizmin denetimine girecek, ya da emperyalizme karşı savaşıacak.** Biz kendimize başka bir konum, başka bir statü elde edebiliriz diyenler yalan söylüyor, aldanıyor veya aldatıyor demektir. Bağımsızlık, demokrasi, İKTİDAR savaşı olmadan düşünülemeyecek, hedeflenemeyecek siyasi hedeflerdir. İktidarı elde etmek ise, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaş demektir. Her kim, bu savaşı sürdürmeden ulusal haklardan, demokrasiden, topraklarının özgürlüğünden söz ediyorsa, o tarihsel ve toplumsal gerçeği açıkça çarpıtıyor demektir.

Milliyetçilik iflas etti, milliyetçiliğin yarattığı kültür hala beyinlerinde

Halkların gücüne, birliğine dayanan bir kurtuluş fikrini terkettiklerinden bu yana, önce ABD’ye çöz denildi, sonra Avrupa’ya. (Hatta bu arada Rusya’dan Papa’ya kadar başka güçlere de “Kürt sorununun çözümü”nde büyük roller yüklenildi). Olmadı.

Sonra, oligarşiye dönüldü; Amerika ve Avrupa Türkiye’nin aleyhinde çalışıyor, Türkiye Kürtlerle ittifak yapsın, biz buna hazırız denildi. TÛSİAD’ın, Genelkurmay’ın ilericiliği, demokratik gelişmenin güvencesi oldukları keşfedildi.

Şimdi oligarşiden de umudu kesip, yine ABD’ye dönülerek, ABD’yi arkalarına alıp, oligarşiye baskı yapma politikası izleniyor.

Tamamen pragmatist, tamamen Amerika’nın belirlediği koşullar içinde kendilerine bir yer arıyorlar. Bu hedefe kilitlenmişler adeta; teori, ideoloji yok artık bu çizgide, strateji, taktik yok. Böyle bir işgalcilik, katliamcılık nasıl desteklenir diye tartışma yok.

KADEK yöneticileri uzun konuşmalarında sol literatürden kalma bir çok kavramı, teoriyi kullanıyorlar, ama bunların da bir anlamı yok. Her gün bir başka teori yapılabiliyor, ertesi gün onlar aynı kolaylıkla reddediliyor.

Mesela, Kürt’e özgürlük getirdi diye ABD’yi alkışlayan PÇDK, şimdi “Iraklılaşmak”tan söz ediyor: *“PÇDK, dar bir ulus partisi değildir. Bu nedenle de tüm Irak halkı, Kürt, Arap, Türkmen, Asuri halkının demokratik bilincini ve özgür birlik düşüncesini bu halklar arasında geliştirmek istiyoruz.”*

Sen Kürt’e özgürlük getirecek diye, ABD’yi destekle, katliamı onayla, işgali onayla, sonra “tüm halkların partisiyiz” diye çık ortaya. Bırakın başkalarını, kendileri için inandırıcı geliyor mu acaba bu iddia?

Milliyetçiliğin açmazını gösteriyor aslında bu. Türkiye’deki Kürt milliyetçiliği, **“Türkiyelileşerek”**, Irak’taki Kürt milliyetçiliği **“Iraklılaşarak”** aşmaya çalışıyor açmazını. Ama Türkiyelileşme, Iraklılaşma, milliyetçiliğin gerçek anlamda sorgulanıp aşılması üzerine oturmadığı için de, sadece söylemde kalıyor. Politikasıyla, kültürüyle, pragmatizmiyle milliyetçiliğin kalıpları içinde kaldığı sürece de, daha ileriye gidemez.

Kürt milliyetçiliği 1970’lerden bu yanaki tüm mücadelesini ve tüm teorilerini, politikalarını mahkum etmiştir ama, o teorilerin -mesela sömürgecilik teorisinin-, mesela, dar ulusalcılığın oluşturduğu kültürü, politika yapma tarzını reddetmemişlerdir. Bu ise, iflası daha da derinleştiren bir etkide bulunmaktadır.

Türkiye halklarıyla emperyalizme karşı ortak mücadele, ortak kurtuluş “alternatifi” hiç bir politik çözümlemelerinde yer almadığı için, milliyetçiliğin iflası kendi mantıki sonucuna, emperyalizmin düzeninin çarkları içinde basit bir dişli olmaya doğru ilerlemeye devam ediyor.

**Türkiye’deki Kürt milliyetçiliği,
“Türkiyelileşerek”, Irak’taki Kürt
milliyetçiliği “Iraklılaşarak” aşmaya
çalışıyor açmazını. Ama Türkiyeli-
leşme, Iraklılaşma, milliyetçiliğin
gerçek anlamda sorgulanıp aşılması
üzerine oturmadığı için de, sadece
söylemde kalıyor. Politikasıyla, kül-
türüyle, pragmatizmiyle milliyetçili-
ğin kalıpları içinde kaldığı sürece
de, daha ileriye gidemez.**

MHP, DSP, DYP, Genç Parti ulusal mı?

Bunlara, benzeri söylemleri kullananları da ekleyebilirsiniz. Tümünün ortak yanı çeşitli kavramlarla halkı aldatarak ulusal duygularını istismar etmek, bunu oya ve siyasi, ekonomik rantta çevirmektir.

Biri “ulusal sol” kavramıyla, ötekisi “milliyetçilik” yalanıyla IMF’nin, işbirlikçi tekellerin bütün emirlerini iktidarlarında yerine getirdiler. **MHP** ve **DSP**’nin bu dönemde ulusallık adına tek bir çıkışları yoktur. İşbirlikçilik adına çoktur. Ecevit’in Beyaz Saray kapısındaki şu cümlesi bile başka yoruma gerek bırakmamaktadır: Meclisimiz geceli gündüzlü çalışarak dünyada eşi benzeri olmayacak şekilde IMF’nin istediği yasaları hızla çıkarmaktadır.

Yine, Amerika’nın “terörle savaş” demagojisinin arkasına sığınarak topraklarımızı yankilere açan, Afganistan’a asker gönderen onlardır. Her bir askerin kaç dolara satıldığını o günlerde yazmıştık. Ve bütün bunlar yapılırken, onay mercileri, ABD’nin kendilerine adına liderlik görevi verdiği Genelkurmay’dır.

Ağar’ın **DYP**’sinin Amerikancılığı da Çiller’in ABD pasaportu taşıması ile sınırlı değil parti

kimliğidir. DYP, çıkarlarını ABD çıkarlarıyla ortak görenlerin partisidir. Ağar’ın milliyetçilik şovları daha çok MHP tabanından oy-kadro toplama amaçlıdır. Susurlukçu Ağar son dönem kendine yakıştırdığı “demokratlığı” ne kadar taşıyorsa, ulusalcılığı da o kadar taşıyor.

Genç Parti ise sermaye partisidir. Faşist özentili Cem Üzan, halkın nabzına göre politika yapmaktadır. Anti-ABD potansiyelin oyunu çalmaya çalışan GP’nin varoluşu işbirlikçi sermaye üzerinde şekillenmiştir. Onun itirazı, ABD’nin vereceği paydır. Irak konusundaki itirazı da temelde buradan kaynaklanmaktaydı.

Kendisine “ulusalcı” görüntü vermeye çalışan hiçbir parti, işbirlikçiliği alenileşen Genelkurmay’ın karşısına çıkamaz. Hiçbiri, ABD karşısında bayrak kaldıramaz. Hiçbiri Irak işgalini dahi doğru dürüst eleştirmemiştir. Tümünün dilinden “Amerika stratejik müttefikimizdir” lafı düşmez. Tümü, “Bağımsız Türkiye” şiarıyla ölüme yürütenlere Amerikanca konuşarak “terörist” der. Sahte ulusalcılıkla halkı aldatabilmek için gerçek vatanseverlerin yok olmasını isterler.

Sahte ulusalcıların maskesini düşürelim!

“Şeriatçı kadrolaşma” diyenler;

Peki öncekiler neydi? Demokratik, yurtsever mi?

Kendine ulusalcı görünüm verenler, en büyük vatanseverin kendileri olduğunu, dolayısıyla Türkiye’nin kendilerinden sorulması gerektiğini düşünenler bas bas bağıyor.

“Şeriatçı kadrolaşma devleti ele geçiriyor!”

Kendine solcu diyen sendikacılar, kimi reformist partiler de aynı nakaratı tekrarlıyor.

Diyelim ki, “şeriatçı kadrolaşma” olsun; peki AKP iktidarından önceki kadrolaşma ne kadrolaşmasıydı?

Demokratik, yurtsever kadrolaşma mı? Mesela MHP’nin denetimindeki bakanlıklara, bürokrasiye yuvanlanmış kadrolar neyi simgeliyordu? Ya da, ANAP’ın yaptığı kadrolaşmanın Genelkurmay için herhangi bir sakıncası yok muydu?

Evet yoktu; biri **faşist** ötekisi **soyguncu**. Genelkurmayla aynı soydan geliyorlar.

Genelkurmay’ın “şeriatçı kadrolaşma” diyerek feveran etmesi anlaşılabilir. Nakaratın asıl sahibidir onlar. Ve meselenin Genelkurmay ile AKP arasındaki iktidar kavgası olduğu da malumdur.

Peki kendine ulusalcı diyen, demokrat diyenler hangi nedenle faşist kadrolaşmayı, soyguncuları, devletin her kademesindeki katilleri görmüyor da, şeriatçı kadrolaşma nakaratını tekrarlayıp duruyor?

Oligarşi böyle böyle aldatıyor; bu şeriatçı kadrolaşma, ötekiler halkçı, demokratik. Ve yarattığı “şeriat” umacası ile katliamcılığının, faşist kadrolarının üzerini örtmeye çalışıyor. Kendine demokrat diyenler de, “*evet oğlunu ben öldürdüm*” diyen bir hapisaneler genel müdüründen rahatsızlık duymuyor, “şeriatçı kadrolaşma”dan rahatsız oluyor.

Bir kadrolaşmadan sözedilecekse, devletin çeşitli kademelerinde sözsahibi olan bütün kadrolara bakın; ya faşisttir, ya soyguncu ya da islamcı kılıflı Fetullahçı. Tümünün ortak yanı ise Amerikancılıkları ve halka, halk güçlerine karşı düşmanlıklarıdır. Faşist bir sistemde böyle bir devlet yapısı da, tek başına kadrolaşma sorunu değil, sistem sorunudur. Faşist sistem elbette kendine uygun kadrolar yetiştirir.

Böyle bir sisteme şeriatçı kadro yerleşse ne olur yerleşmese ne olur. Bu konuda en somut örnek F tipleri politikasıdır. Ne hükümet değişiklikleri, ne de Adalet Bakanlığı’ndaki “kadrolaşmalar” katliamcılık politikasında en küçük bir değişikliğe yol açtı mı? O zaman demokratların yapması gereken; Genelkurmay’ın yedeğinde kadrolaşma çılgınlıkları atmak değil, faşist sistemin tümüne karşı mücadele etmektir.

Yaşar Büyükanıt'ın konuşması vesilesiyle

Genelkurmay İşbirlikçiliğini "Ulusallık" Görüntüsü Vererek Unutturmak İstiyor

Genelkurmay 2. Başkanı Org. Yaşar BÜYÜKANIT'ın "Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik" Sempozyumu'nda yaptığı konuşmayı kimileri "ordu 3. dünyacılığı mı savunuyor" diye değerlendirdi. Küreselleşmeyi eleştiriyor gibi yapmanın yarattığı bu yanılgının tersine, konuşmanın bütününe ve Genelkurmay'ın on yıllara dayanan politikasına bakıldığında, 3. dünyacılıktan değil kopkoyu bir Amerikancılıktan söz edilmelidir.

"3. dünyacılık" olarak tanımlanan çizgi, emperyalist blokla, sosyalist blok arasında bağımsız bir çizgiyi savunduğunu belirten ve kurumsal ifadesini "Bağılantısızlar Hareketi"nde bulan çizgidir. Uzun bir aradan sonra Amerikan imparatorluğunun saldırılarının yoğunlaşması üzerine yeniden toparlanmaya çalışan "Bağılantısızlar Hareketi" bugün için önemli bir maddi güç olmamakla birlikte, bu yöndeki çaba olumludur.

Bu kısa hatırlatmadan sonra Genelkurmay'ın bağımsızlıkçılığına geçebiliriz.

Genelkurmay'ın Penceresi Hangisi?

Küreselleşmeyi tanımlayan Büyükanıt, herkesin baktığı pencereye göre bu tanımın değişeceğini, "gelişmiş ülkelerin" penceresi ile, "gelişmekte olan ve gelişmemiş" ülkelerin pencerelerinin farklı olduğunu belirtiyor. Ancak konuşmada belirsiz olan Genelkurmay'ın hangi pencereden baktığıdır.

Gerçeğin üzerini örtmeye yönelik "kavramsal" ifadelendirmeleri kazıdığınızda, penceresinin, ABD'nin penceresi ile ay-

On yıllardır sırtını Amerika'ya dayayarak içte "terör, bölücülük, şeriat" demagogileriyle katlederek iktidarını sürdüren; varlık şartını anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim mücadelesini boğmaya bağlayanlar bağımsızlıkçı, ulusalcı olamazlar...

nı olduğunu görürsünüz. Ne de olsa "stratejik müttefikler"! Hem ABD'nin tehdit algılamalarını eleştiriyor görünüyor, hem de onun tehdit algılamalarının aynısını tekrarlayarak, Irak'ın işgaline katılmak için tezkereler hazırlatıyor. O da bütün düzen partileri gibi, "halk nasılsa unutmuştur" üzerine politika yapıyor.

Her şeyden önce Büyükanıt'ın küreselleşme tanımına göre, "küreselleşmenin iyi yanları da vardır." Emperyalizm gerçeğini çarpıtmanın klasik demagogisi olan bu tanımlamaya kimlerin başvurduğuna baktığımızda, ya emperyalistlerin kendilerinin (ve işbirlikçilerinin) ya da emperyalizmin icazeti ile politika yapmaya çalışan çeşitli reformist kesimlerin olduğunu görürüz.

Eğer kimsenin görmeyip de Genelkurmay'ın o her şeyi bilen parlak zekasıyla gördüğü, bildiği, halkların yararına bir küreselleşme yoksa, Genelkurmay da, tarihiyle, pratiğiyle, işbirlikçiliğiyle sabittir ki, ilk kategoride yer almaktadır. Sadık bir emperyalist işbirlikçisi olarak Amerikancılığı, AB'liği "muassır medeniyetler seviyesi" diye diye meşrulaştırmaya çalışmıştır.

1945'lerden bu yana, bu ülkeyi emperyalizmin sömürgesi yapan, Sosyalist sistemin, hatta "Bağılantısızlar Hareketi"nin karşısında Amerika'nın yanında olan bu Genelkurmay'ın bağımsızlıkçılığından söz etmek, işbirlikçilik değilse, onun yalanlarına safça inanmaktır.

Milli Bir Tavır Alamazlar

Neden böyle bir konuşmaya ihtiyaç duydu Genelkurmay? Bu konuda 61. sayımıza dönerek, ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in "nedamet getirin"li açıklamasına yönelik yazımızı hatırlayalım.

O yazıda, 10 Mayıs 2003 tarihli 301 no'lu Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi açıklamasından alıntılar yaparak şöyle demiştik:

"Amerika'nın bu politikaları karşısında Genelkurmay her ne kadar bugün mevcut statüsünü sürdürmek için bir "direnc" gösteriyor havasında olsa da, bunu sürdürmesi, milli bir tavır alabilmesi mümkün değildir."

Bu konuşma da; sözü edilen "direnc gösterme" oyunlarının bir parçasıdır. Esas olarak iktidarını korumaya, Amerika'nın yine o yazıda sözünü ettiğimiz dayatmasına karşı mevcut iktida-

rından vazgeçmemeye çalışıyor.

Bir süredir devam eden açıklamalarla ne diyor Amerika:

“Artık ‘millilik’ oyununa son verip, Amerikan-cılığını açıkça ilan edeceksin. Senin içindeki kol-tuk savaşları ve bunun yarattığı sorunlar beni il-gilendirmez. Bugüne kadar bu tür çatışmalar ne-deniyile hoş gördüğüm sadakatsizlikleri, aksak-lıkları artık hoş görmeyeceğim. Artık eskiden be-nim icazetim ve desteğimle yaptığın, ‘içte her şey Genelkurmay’dan sorulur’ politikasını bira-kacaksın. Hayır, her şey benden sorulur. Artık bi-çimsel demokrasilere son verilmiştir. Artık kayıt-sız şartsız boyun eğene, kayıtsız şartsız Ameri-kancılığını ilan edene yaşama hakkı var.”

Özetle bunları söyleyen Amerika karşısında iktidardaki yerini korumak için “bağımsızlıkçı” kesilerek hem halkı aldatmaya çalışan hem de Amerika’ya karşı “eleştiri” yapıyor havasında mesaj vermeye çalışan Genelkurmay boşuna uğraşıyor.

Bu çıkışlara ne halkı inandırabilirsiniz, ne de Amerika kırk yıllık işbirlikçisinin şantajına kulak asar. Amerika şu gerçeği çok iyi bilir;

Türkiye askeri, ekonomik, siyasi olarak ken-disine bağımlıdır. Bu, bütün düzen kurumları, güçleri için geçerlidir. Hele ordu için çok daha geçerlidir. “Görece özerklik döneminin bitişin-in, bağımsızlıkçılık tavırlarının” Amerika tara-fından sona erdirilmesinin çırpınışıdır bunlar. Ve beyhudedir. Süslü kavramların arkasında ya-tan işte bu çırılçıplak gerçektir.

Genelkurmay 1945’lerden bu yana hiçbir dö-nem gerçekte millici bir çizgiye sahip olmamıştır. Amerika’nın çizdiği çizgileri “benim çizgim” diye yutturmaya çalışmış, Amerikan icazetinde, ona dayanarak içte büyük katliamlar yaparak iktida-rını sürdürmüştür. Ama sözünü ettiğimiz gibi, Amerika artık, tam işbirlikçiliği dayatırken, Ge-nelkurmay’ın bu katliamları “terör, bölücülük, şeriat...” diyerek yapabilmesi, “ulusal güvenlik” diyerek iktidarında inisiyatif sahibi olması artık daha fazla ABD’nin inisiyatifinde olacaktır. Ve ik-tidardaki inisiyatifinin Amerika adına olduğu, ge-rektiğinde çırılçıplak hale gelecektir. Aksi du-rumda “tezkere” örneğindeki gibi yaşanacak yol kazalarına, çelişkilerin yarattığı sonuçlara Ameri-ka’nın tahammülü yoktur. Kısaca işbirlikçi işbir-likçilik görevini layıkıyla yapacak. Efendi o za-man efendiliğin gereği olarak küçük ödüller ve-rebilir!

Hem Ulusalçı Hem Küreselleşmeci

Hem yukarıda anlattığımız nedenlerle küresel-leşmeyi eleştiriyor gibi yapacaksın, hem de ulu-

salcılığı elden bırakmayacak, ulus devletten sö-zedeceksin. İşbirlikçiliğin açmazı ve inandırıcı olamaması da burada.

“Buraya kadar yaptığım saptamaları, lütfen küreselleşme karşıtı, ön yargılı ve ideolojik bir yaklaşım olarak algılamayın. Bu tür bir düşün-cem ve sabit fikirli bir yaklaşımım yoktur. Bu hu-susu özellikle ifade etmek istiyorum.”

Elbette ifade etmek zorundasın. Yoksa Ameri-ka’ya bu eleştiri sosunu nasıl açıklarsın. Kaldı ki, gerçekte küreselleşmeye, yani emperyalizme birçok nedenden dolayı karşı değildir Genelkur-may. Birincisi, ordu olarak o ilişkiler sayesinde rant elde etmektedirler. OYAK en yakın örnektir bu konuda. Silah ikincisi, emperyalistlerin deste-ği olmadan ayakta duramazlar.

Bunun için “IMF bizi yarı yolda bırakmaz” di-yen Genelkurmay, bir adım daha ileri giderek, “küreselleşmeyi, tümüyle kötüleyenler, çoğun-lukla faydalarını görmezden geliyorlar.” diyor ve küreselleşme savunucusu olduğunu ilan ediyor. Bu noktadan sonra sözde eleştirilerin tümünü yi-ne kendisi orada zaten yalanlamış oluyor.

Onun tek sorunu, ona “dışarıdan yansıtılan paradigmlar”. O “kendi paradigmlarımızı ülke gerçekleri ışığında yaratmalıyız” diyerek asıp kesmeye devam etmeli. “Bizim özel koşullarımız var” diyerek “terör, bölücülük, şeriat” demagoji-lerinin arkasına sığınarak katletmeye devam et-meli.

Ee, o hayran olduğunuz küreselleşmenin asıl sahipleri de diyor ki, ancak ben izin verdikçe kat-ledebilirsin, benim izin verdiğim kadar iktidarda inisiyatifin olabilir. Hiç boş yere çırpınmayın!

“Çözüm, Genelkurmayın, düzen partilerinin, bütün olarak oligarşinin yapamayacağındadır; ‘ya istiklal, ya ölüm!’ diyerek bağımsızlık bayrağını açabilmek-tedir. Emperyalist işgaller, eski ve yeni-sömürgeci-likler, bugüne kadar bir tek bu yolla sona erdirilebil-miştir ve bugün de başka bir yol ortaya çıkmış de-ğildir. Çünkü sömürgecilik yöntemleri değişmiş, ama emperyalizmin kendisi değişmemiştir.

Amerikancılık iflas etmiştir Türkiye’de. Tüm gerek-çeleri, söylemleri çökmüştür. Evet, Amerika, oligar-şinin 50 yıllık stratejik müttefikidir. Bu müttefiklik halkı aç bırakmış, katletmiş, oligarşinin kendisini bi-le aşağılanmaktan, azarlanmaktan koruyamamıştır. ‘Bugünün dünyasında Amerika’yla arayı bozmadan yaşamak gerekir’ türünden faydacı, oportünist gö-rüşler, bu aşağılanmalara, açlığa, yoksulluğa, zorba-lığa boyun eğmektir. Onursuzca ve teslimiyetçidir.

(Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi,

10 Mayıs 2003 tarihli 301 no’lu açıklamadan.)

yoksul

Lailalar'da tepinenler ve burjuvazinin uyarısı!

İstanbul'un, tatil yerlerinin yoksulların bilmediği köşelerinde birbiri ardına eğlence yerleri "sezon açılışlarını" yapıyor. Bu açılışlarla birlikte medyaya safahatın, debdebenin, ahlaksızlığın, çürümenin, dizginsiz bir lüksün, köpükler arasında köpürüp duran doyumsuzluğun ve 70 milyon halkla hiçbir ilişkisi olmayan bir avuç burjuvanın "eğlenceleri"nin resimleri yansdı.

Bu resimlerden Bodrum-Halikarnas'tan birini, Vatan gazetesi 1 Haziran günkü nüshasında şöyle tarif ediyordu;

"Eğlence mekanının ortasında, köpükler içinde kendinden geçen kadınlı erkekli bir grup ve onların burnuna kadar girip çekim yapan kameralar ile fotoğraf makineleri..."

Burjuvazinin en asalak, çürümüş kesimlerinin mekanlarından biri olan Laila'nın açılışında da o bildik soytarlıkları ile Sakıp Sabancı sırtıyordu objektiflere. Halkla alay edercesine; kanınızı emdik, ordumuz polisimizle tepenize vurup örgüt-süzleştirdik, yer gök bizim dercesine...

Halkın yoksulluğuna dair tek bir haber yapmayan medya, Lailaların, Hayal Kahvelerinin, Halikarnasların açılışlarını istisnasız haber yaptı. Çünkü burjuvalar vardı orada. Çünkü efendileri, yemlendikleri, onlara reklamlar verenler vardı, patronları vardı.

Yapalım, Ama Halk Görmesin!

Vatan gazetesinin 1 Haziran manşeti "Milleti delirtmeyin" idi. Başyazarı halk düşmanı Güngör Mengi de köşesini bu konuya ayırmış bu görüntüleri yayınlayan medyayı eleştirerek, *"Altımızı oyan sorumsuzluk"* diyordu. Yoksulluktan, çürüyen değerlerden söz ediyordu, ama özünde sefahata itiraz etmiyordu. Onun itirazı sadece yoksulluğun burnunun dibindeki bu sefahatın gösterilmesineydi. *"Gelir uçurumları ve yoksulluk,*

kültürel ve ekonomik sınıf ayrımcılığı ile beraber önce yabancılaşmayı, sonra düşmanlığı besliyor. ... Bu hastalık, oralara gidip adam gibi eğlenen insanlara haksızlık değil mi?" diyordu.

Yani açların, yoksulların ülkesinde eğlenelim, ama halka anlattığımız "hepimiz fedakarlık yapıyoruz" gibi yalanların ortaya çıkmaması için onların görmesini sağlamayalım diyordu. Aksi takdirde altlarının oyulduğunu düşünüyordu.

Benzeri bir uyarı 2000 yılında, MİT tarafından yapılmış ve MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun *"Bırakın Doğu'yu... Varsayalım, Ankara'nın varoşlarında yaşayan, altı çocuğu olan ve akşam evine ekmek götüremeyen birisiniz. Akşam televizyonunuzu açtığınızda televole programlarında 60 kişinin nasıl yaşadığını görüyorsunuz. Siz ol-*

Bulgur, makarna, patates...

işte büyük devletin, model ülkenin insanına sunduğu; Gaziantep ve İstanbul'da yapılan ankette, halkın üç temel gıdasının bulgur, makarna, patates olduğu çıktı. Et yok, süt yok, sebze yok, meyve yok... Gecekondularımızda öğünlerin sayısı azaldı. İnsan gibi, sağlıklı değil, açlıktan ölmeyecek kadar tüketmelerine izin veriliyor halkımızın. Ve bu artık bir süre sonra çeşitli dini, sosyal etkenlerle birlikte "buna da şükür"e dönüşüyor. Adeta bulgur, makarna, patates yiyecek bir ayrıcalık değilse de yeterlilik halini alıyor. Yoksul, çocuğuna süt içirebilmeyi düşünemiyor bile. Ya da haftada bir et alabilmeyi. Öte yandan safahat içinde yaşayanların durumu, yoksullara "çalış senin de olur" masalıyla anlatılıyor. Yalan! Bulgurlu, makarnalı, patatesli "yaşam" kaderimiz mi? Bir avuç insan bütün halka yetecek kadar değere el koyma hakkını nereden alıyor? Bu sorulara cevap verdiğimizde makarnanın kaderimiz olmadığını anlayacağız.

Önlüksüz çocuklar ve 15 milyara kalem

Faber kalem firmasının tüm dünyada ürettiği 99 kalem den birini Türkiye'den bir asalak burjuva satın aldı. Her biri 9 bin euro, yani 15 milyar olan kalemlerden Türkiye'ye iki tane gönderildi. Kimin satın aldığı firma, "gizlilik" nedeniyle açıklamadı. Elbette, yoksulluğun böylesine boyutlu olduğu, çocukların okullara önlüksüz gittiği bir ülkede gizlilik gerekir.

Sayı 63

32

8 Haziran 2003

**Yıkılır
saltanatınız
son
bulur
safahatınız
bir
gün**

sanız ne düşünürsünüz? Ben bu durumda ol-
sam, belki de komünist olurum.” demişti.

Açlığımız Büyüdükçe Burjuvazinin De Korkusu Büyüyecek!

Bir yanda Lailalarda tepinenler, öte yanda bü-
yük bir yoksulluk. Ve bu tabloda burjuvazinin
“akıllı” kesimlerine, akıllı kalemlerine de “uyar-
mak”, bütün medyayı göreve çağırmak düşünüyor.
“Sosyal huzursuzluğun” körüklendiği düşünülü-
yormuş bu görüntülerle. “Çizmeyi aşan eğlen-
ce”lere sırf bu yüzden dikkat edilmesi öğütleni-
yor. Bu, aynı zamanda büyük bir korkunun varlı-
ğını da gösteriyor. Hem yoksullaştırıyor, aç-işsiz
bırakıyorlar, hem de halk isyan etmesin diye bir

yandan baskıya başvuruyor, öte yandan gerçek-
leri gizlemenin yöntemini düşünüyorlar.

TÜSİAD’çılarının “gecekondulardan gelip girt-
lağımızı kesecekler” uyarısı hala tazedir. Ki, yok-
sulluk tablosu bu uyarının yapıldığı günlerdekin-
den çok daha fazla büyümüştür. Bu ve benzeri
uyarıların, ekonomik krizin büyümesinin ardın-
dan baskıların daha da yoğunlaştığı, halka göz-
dağı amaçlı katliamların tam da bu süreçlerde
yapıldığı bilinen bir gerçektir.

Aç, yoksul bırakan onlar, ama yarattıkları
yoksulluktan korkuları büyüyen de onlar. Katli-
amlara, baskılara başvurmaları, devrimcileri yo-
ketme girişimleri de hep bu yüzden. Halk, ekmek
için, adalet için örgütlenmesin diyor.

“Uyuşturucu kullanımı % 400 arttı...”

NEDEN VE KİM YARATIYOR BU SONUCU?

ABD tarafından hazırlanan “2002 Uluslarara-
sı Uyuşturucu Kontrol Stratejisi Raporu”nda
Türkiye’deki uyuşturucu kullanımının yüzde 400
oranında arttığı belirtildi. Yine aynı raporda,
Amerika’ya giren uyuşturucunun yüzde 45’inin
Türkiye üzerinden geçtiği dile getirildi.

Eskortlu Tırlar Seferlerine Devam Ediyor

Yüzde 400’lük artıştan önce, ikinci bölümde
ifade edilen gerçeğin nasıl olduğunu bir kaç yıl
önce iktidarda bulunan MHP’nin bir bakınının
açıklamalarından hatırlayalım. Şevket Bülent
Yahnici’nin, bu konudaki bir tartışmada, uyuştu-
rucu yüklü tırların sınıra kadar polis eskortlu-
ğunda nasıl götürüldüğünü, sınırı nasıl sağ salim
geçirildiğini ayrıntılarıyla anlatmıştı. Değişen bir
şey yoktur. Aynı tırlara, aynı araçlar eskortluk
yapmaya devam ediyor. ABD’ye giren uyuşturu-
cunun büyük bölümünün Afganistan kökenli ol-
ması da, “Taliban iktidarındaki Afganistan uyuş-
turucu üretim merkezi” sözlerinin nasıl bir dema-
gojiden ibaret olduğunu gösteriyor.

Kim, Nasıl Yaratıyor Bu Tabloyu?

Sadece ülkemizde değil, tüm dünyada uyuş-
turucu kullanımında artış söz konusu. Kapitaliz-
min insana değer vermeyen, çürüten yapısının
en doğal sonucudur.

Ancak bu tabloya ülkemizde, polisin uygula-
yıcılığını yaptığı, bir devlet politikasını özel ola-
rak eklemek gerekiyor.

1992’den 2002 sonuna, 10 yılda yüzde 400
oranında uyuşturucu kullanımının artmış olması
bir yanıyla ciddi bir çürümenin ifadesidir.

“Devrimci olma da ne olursan ol” diye özetle-
nebilecek bu politika, gençlerimizin devrimci ol-
masından, okumasından, araştırmasından çok,
uyuşturucu müptelası olmasını tercih etmiştir.
Her türlü ahlaksızlık özendirilir ve “oğlum/kızım
hayatını yaşa” denilirken, böyle bir hayatın vara-
cağı noktanın uyuşturucu kullanımı olması kim-
seyi şaşırtmamalıdır.

İşkencecilerin gözaltında sıkça kullandıkları,
“devrimciliği bırak hayatını yaşa” derken, söyle-
dikleri de işte böyle bir hayattır. Elbette bunu
söylerken, en kaba haliyle “git uyuşturucu kul-
lan” demeyeceklerdir. Propagandasını yaptıkları
hayatın bir parçasıdır uyuşturucu.

Yine, bütün uyuşturucu çetelerinin, pazarla-
macılarının içine bakın, tümünde polis vardır.
Mersin’deki gibi bizzat devlet karakollarının
uyuşturucu satış dükkanı gibi çalıştığı örnekler
de az değildir. Her türlü çürümüşlüğün kaynağı
onlarda. Ve yine dikkat edin; İstanbul’un birçok
gecekondu semtinde devrimciler uyuşturucunun
mahallelerine sokulmasını önlemek için kam-
panyalar yaparken karşılarına panzerlerle dikilen
yine polistir.

Bir başka nokta, aynı politikanın bir parçası
olarak Amerikan kültürünün propagandasını ya-
pan medyanın sorumluluğudur. “Amerikan öz-
gürlüğünün yuppi kişiliği” olarak sunulan tipleri
yaratma yolunda anlaşılan medya sonuçlar al-
maya başlamıştır. Yüzde 400’lük artış rakamı
bunun da kanıtıdır aynı zamanda.

Neden yüzde 400 arttığının cevabına çeşitli
sosyolojik açıklamalar da yapılabilir, ancak polis
ve medya gerçeği hesaplanmadan hiçbir açıkla-
ma tam cevap oluşturmaz.

Sistemin ağababası TÜSİAD

TÜSİAD Başkanı **Tuncay Özilhan**'ın Amerika'da yaptığı görüşmelerin ardından tıpkı Wolfowitz gibi konuşarak, "Amerika ile şimdi görüşemezsiniz" demesine Dışişleri Bakan **Abdullah Gül** tepki gösterdi.

"Bizim bürokratlarımız var, kiminle ne zaman görüşeceğimiz aracılardan işi değil" diyen Gül'ün TÜSİAD'tan yakınması yerindedir, ama boştur.

Hükümet olarak onların emrinde değiller mi? Onları memnun etmek için yasalar çıkarmıyor, halkı açlığa, emekçileri örgütsüzlüğe mahkum etmiyorlar mı? İktidar olmak için onların teşvikleriyle partileşmediler mi, onlardan icazet istemediler mi?

Efendi efendiliğini yapacak, şaşıracağınız bir şey yok. TÜSİAD da efendiliğini yapıyor. Onlar her şeye burnunu sokmayı hak görürler. Politikanın, ekonominin belirlenmesinde onlara sorulmalı, onların talimatları yerine getirilmelidir. Neredeyse her şeyin endekslediği "borsa-piyasa" dedikleri de onlardan ibarettir. Bir avuçtur. Gerçekte söz sahibi olan bir avuç da değil, bir elin parmağı, oligarşinin beş büyük ailesinden ibarettir. Ama her kararda söz hakkını kendilerinde görürler. Herşey onlardan sorulur.

Hükümete aday partiler önce Amerikan bürokratları, başkanları önünde, sonra TÜSİAD önünde kırk takla atarlar. Görücüye çıkma toplantılarını bilmeyen yoktur. Onlar beğenirse, geriye 70 milyon halkı aldatmak kalır. Gül'ün partisi de aynı yoldan geçmiştir. Neden yakınıyor, kimi kime şikayet ediyor. "Siyaseti tüccarlaştırarak", "işyeri güvenliği" öne alarak

sermaye partisi olduğunu ispatlamaya çalışan AKP değil mi?

Sistemin asıl sahibi TÜSİAD'la emekçilere, halka karşı birlikteler. Kavgaları sistem içi iktidar kavgasıdır.

İktidar olamayan AKP'nin beyhude çıkışlarıdır. Özünde ise yine TÜSİAD'a yalakanılmaktan, onların hizmetinde olmaktan başka hiçbir şey yapamazlar.

IMF'nin ve patronların sevgili başbakanı Tayyip Erdoğan'ın geçen hafta katıldığı bir patronlar toplantısını hatırlayalım. Kürsüdeki Erdoğan ile patronların diyaloguna bakın:

Erdoğan: "TÜPRAŞ, TEKEL gibi kuruluşlara talip gelmeye başladı. Ama sendikalar özelleştirmenin karşısında. Lütfen, özelleştirmenin karşısına dikilmeyin... Özelleştirme hususunda peşkeş çekildiği iddialarıyla karşılaşıyoruz..."

Patronlar hep bir ağızdan: "Dinlemeyin efendim."

Erdoğan: "Dinlemeyelim; ama siz de bize destek verin."

Ve patronlar yine hep birlikte çığınca alkışlıyor; "Hurraa".

Neden yakınıyorsunuz? Elbette TÜSİAD'ta temsil edilen tekelleri burjuvazi sizin gibi partilerin yönetiminde geliştirdiler işbirlikçilik ilişkilerini. Emperyalist tekellerle tatlı ortaklıkları çıkardığınız yasalarla kurdular. Amerika'nın has adamları da onlar olacak elbette. Ve büyük efendi Amerika'nın emirlerini Türkiye Cumhuriyeti hükümetlerine iletecekler.

Onyıllardır dönen bu çarktan, TÜSİAD'ın sisteminden AKP rahatsız değildir. Yeter ki, kendi çıkarlarına dokunulmasın.

Armutlu'ya Yıkım Aydos'a Villa

Armutlu'da yoksulların yüzlerce evini yıkmak için keşifler tamamlanmış durumdayken Kartal Aydos'taki ormanlık araziye açarak 'kaçak' villa yapanların yağması yasal hale geliyor. AKP'nin hazine arazilerinin yağmalanmasını, yağmalananların yasallaştırılmasını sağlayan düzenlemesinin ardından, hazine arazilerindeki kaçak yapıların satılmasında öncelik beklendiği gibi villaların oldu.

Aydos'taki lüks villalar 200 milyar ile 400 milyar lira arasında değişen fiyatlarla pazarlamaya çıkarıldı. Emlakçılar kaçak yaptıkları villaları AKP hükümeti sayesinde şimdi yasal olarak pazarlıyorlar.

Dünya Bankası'nın "Destek" Şovu Bu!

IMF'nin ikiz kardeşi gibi çalışan Dünya Bankası'nın IMF programlarının yarattığı işsizliğin, yoksulluğun sonuçlarına yönelik yatırımlarından, fonlarından sıkça sözedilir. Esasen IMF'nin yarattığı açlık isyana dönüşmesin diye yağmalanan ülke halklarına sadaka anlamına gelen bu fonlar da gerçek tahribatın boyutuyla kıyaslanamaz bile.

Dünya Bankası'nın desteğiyle İş-Kur'un sürdürdüğü 'Özelleştirme Sosyal Destek Projesi' bunun son örneği. Proje çerçevesinde işe yerleştirilenlerin sayısı 190. Bu süre içinde resmi rakamlara göre IMF'nin işten attığı işçi sayısı ise 14 bin.

Bir yandan özelleştirilmeler, işten atmalar büyük bir arsızlıkla sürsün, öte yandan "sosyal program" oyunu sahnelensin! Dünya Bankası'nın da AKP'nin de sözünü ettiği, sömürü ve talan programlarının "sosyal yön"ü bu sahtekarlıktan ibarettir. Gerisi demagojidir.

BİR ÜLKE NASIL BATIRILIR?!

Soruya cevap için Türkiye tablosuna bakmak yerlidir. Hortumcuları, halk açken yapılan silahlanma harcamalarını, devletin bütün kademelerine çöreklenen yiyicileri saymayacağız. Sürekli sözünü ettiğimiz yer altı yer üstü kaynakların nasıl ve neden değerlendirilmediğinden birkaç örnek vereceğiz. Ama hemen belirtelim ki, bunların değerlendirilmiş olması da tek başına ülkenin kurtuluşu demek değildir. Ama bağımlılığın, bir yeni-sömürge olmanın sonuçlarının her alanda nasıl yansıdığının görülmesini sağlayacaktır.

Bu ülkede, 50 yılda toplam 1500 petrol arama kuyusu açıldı; ABD yılda 20 bin kuyu açıyor. Petrol olmadığını anlaşıldığı için değil bu. Karadeniz’de petrol var, arayabilecek teknolojisi yok. Ama Awacs teknolojisine milyar dolarlar dökmekte de hiçbir sakınca yok!

Emperyalist petrol tekellerine havale edilen ve pazar hesapları nedeniyle petrol bulunduğu halde kapatılan kuyuların hikayesi biliniyor. Ama çok fazla bilinmeyen bir uygulama daha var. Tıpkı Osmanlı’nın son yıllarındaki Düyun-u Umumiye’nin talimatıyla bütün devlet kurumlarının gelirinin hazineye aktarılması ve oradan da emperyalistlerce el konulması, istenilen alana yönlendirilmesi uygulaması bugün de geçerli.

Buna göre, geçtiğimiz yıllarda kurumlar vergisi birincisi olan, yani kar eden TPAO gelirlerinin tümünü hazineye devretmek zorunda olduğu için yeni arama, teknoloji vb. için yatırım yapamıyor. Peki kim istiyor bunu? Evet, IMF istiyor. Düyun-u Umumiye’nin yerinde bugün IMF oturuyor çünkü.

Yine, barajların, fabrikaların kilidi emperyalist tekelde. Bir tekel, borcunuzu ödemeniz diye koskoca barajı kitleyip elektrik üretimini durdurabiliyor.

Keza, “üç tarafı denizle çevrili” ülkemizde, herhangi iki limanımız arasında çalışan yolcu gemisi yoktur. Çünkü Koç’ların, Sabancıların emperyalist tekelde ortak otomotiv sanayileri kar etmek zorunda. Denizcilik gelişmemeli, demiryollarına Cumhuriyetin ilk yıllarından bu yana yatırım yapılmamalı ki, otomotivle, yol yapımları ile, yedek parçalarıyla bu alanda faaliyet gösteren tekel kazansın.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Emperyalizm, **se-nin hiçbir şeyin olmayacak her şeyinle bana bağımlı olacaksın** diyor. Krediler buna hizmet ediyor. Bu düzende iktidarların da bu politikaya uymaktan başka seçeneği yoktur. Bu nedenle bu düzende bizim gibi bir ülkenin batmaması da mümkün değildir. Yeter ki, emperyalistlerle böyle bir ilişkiye girilmiş olsun; kaynaklarını da çıkarttırmaz, KİT’lerini de zarar etti göstertirip satın alır. Ve Tayyip’lere de “IMF bizim düşmanımız değil” diye halkı aldatma görevi verir!

IMF’nin Taban Fiyatı

Bugday taban fiyatları 325 bin lira olarak açıklandı. IMF’nin “yüksek bulduk” dediği, çiftçilerin en az 410 bin olması gerektiğini belirttiği taban fiyatının açıklandığı Adana’da çiftçiler Tarım Bakanını protesto etti. Bakanın tavrı protestoyu sadece Adanalı çiftçilerin tavrı olarak yansıtmak ve köylüleri salondan kovmak oldu. Emekçi düşmanı AKP’den bekleneni yapan Tarım Bakanı ne de olsa IMF’nin tarımı yoketme programının uygulayıcısı. IMF’nin “çok bulduk” açıklaması, köylünün tepkisini yatıştırmanın bir oyunundan ibaret.

TZOB ve TZD, köylüleri yollara dökmek yerine basın açıklamalarıyla yetinmeye devam ediyorlar. Ortak düzenledikleri basın toplantısında bu fiyatın çiftçinin emeğini karşılamaktan uzak olduğunu söyleyen TZOB ve TZD genel başkanları, Tarım Bakanı’nın tavrını eleştirerek, “Yurdumuzun her yöresinden açıklanan alım fiyatlarına karşı görülmemiş bir tepki vardır” dediler.

DPT’nin 2003 yılı illerin gelişmişlik araştırmasında sıralamada gerileyen, yani daha da yoksullaşan illerimizin daha çok tarımın yoğun olduğu iller olması her şeyi açıklıyor aslında. Pervasızca uygulanan IMF programları işçileri işsiz bırakırken, büyük bir örgütsüzlük içinde olan ve neredeyse sesi hiç yansıtılmayan köylülüğü tamamen yok ediyor.

IMF İstiyor, AKP Yapacak

Yaptıklarının dışında hala IMF’nin yapılmasını istediği düzenlemeler, yoksulluğu, işsizliği, açlığı büyütmek için sırada bekliyor. İzleyin, bütün demagojilerinin ardından AKP, istenen düzenlemeleri harfiyen yerine getirecektir. Düzenlemelerden bazıları şöyle:

- * Kamuda işçi atmaya devam. Haziran ayına dek atılacak işçi sözü 9 bin 900 olarak veren AKP “hedefe henüz ulaşamamış”.
- * İşçi-memur maaş farkı, işçiye düşük veya sıfır zamlarla ortadan kaldırılacak.
- * Sosyal güvenlik kurumlarında düzenleme.
- * Yabancı Yatırım Yasası çıkarılacak.
- * Kamu İhale Kanunu’nda emperyalist tekelin istediği değişiklik Dünya Bankası’yla müzakere edilerek uygulamaya konulacak.

Tesettür Defilesi Ve İSTİSMAR

Günlerce, “devlet konuk evinde mi yapılacak” diye tartışılan “tesettür defilesi” Ankara Dedeman Otelinde gerçekleştirildi.

İslamcı medya TV kanallarında, gazete sütunlarında bol bol “moda-defile islama uygun mu değil mi” sorusunu tartıştı. İçlerinde Zaman Gazetesi’nin yazarlarının da bulunduğu kimi “islamcı” yazar, öğretim üyesi, Hz. Muhammed’in modayı takip ettiği, bunun için Roma’dan günün modası gömlekler getirttiğini yazıp çizdi.

Ve kamuoyunun “baldırçıplak” görmeye alışkın olduğu mankenler podyumlara çıkarak islamcı görünüm altında burjuva yaşam sürenlere, burjuvalaşmak için çırpınıp duranlara hünelerlerini sundular.

Defilenin yapıldığı, yapılacağı yer “laik Türkiye’nin devlet konuk evi midir, değil midir”i tartışmayacağız elbette. Bu, “laiklik” diye diye katliamcı ordunun kuyruğuna takılanların işi.

Öte yandan defile vesilesiyle ortaya çıkan, **vıcık vıcık bir istismar** ve halktan kopuş gözler önüne serildi. Halkın hiçbir kesimi, AKP’ye oy veren milyonlar dahil, ne giyeceğine defilelerde karar vermiyor, defilenin ne olduğunu da bilmiyor. Bu, burjuva tüketim kültürünün yarattığı, özellikle kadını metalaştıran, aynı anda hem kadını hem malını pazarlayan kapitalizmin yöntemidir. Halkla, müslümanın inancıyla bu soytarlıkların ne ilgisi vardır!

Daha da büyük kapitalist olmak için, “faizsiz kazanç... adil düzen” yutturmacaları ile halkın parasını kasalarına atanlar da kapitalizmin ahlakını, kültürünü öteden beri yaşamlarına uyarlamışlardı. Defile eksikti, o da tamamlandı. Tabii olayın şova dönüştürülmesinin başka yönlerini de unutmamak gerekir.

Birincisi, AKP verdiği hiçbir sözü tutamamanın ezikliği, attığı her adımda karşısına çıkan Genelkurmay’ın karşısında iyiden iyiye pusmuş olması gibi kendi tabanını memnuniyetsiz hale getiren gelişmeleri unutturmak istiyor. Böylece verilmek istenen mesaj şu:

“Bakın, sizin hak ve özgürlük sorununuzu, okullarda türbanınızı takarak eğitim görme özgürlüğünüzü çözemedim; IMF’nin emirlerini harfiyen yerine getirdiğim için açlığınıza, işsizliğinize merhem olamadım ama... bakın devletin orta yerinde türban defilesi yaptım...”

Ne büyük bir istismar ve riyakarlık. Ne ilgisi var bunun islamcılıkla. Bir yandan doldur kasası, öte yandan Genelkurmay’la türban çatışması yapıyormuş gibi halkı uyut, halkın dini duygularını çıkarların için kullan, istismar et.

Sayı 63

36

8 Haziran 2003

Fethullah’ta Çamur Atmakta Sınır Yoktur!

AKSİYON

Fethullah Gülen’in kontra haberlerde öteden beri kullandığı yayınlarından **Aksiyon Dergisi’nin** 443 sayısında Cumhurbaşkanı Sezer ile it dalaşı vesilesiyle yazılan bir yazı, onun Genelkurmay’ın çocuğu olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Sözkonusu yazının bir yerinde şöyle deniliyor;

“Sezer’in ‘derin CHP’li’ tarafı affettiği mahkumların kimliğinde de ortaya çıkıyor. Cumhurbaşkanlığı döneminde af yetkisini her ne kadar Adli Tıp raporları doğrultusunda kullansa da mahkumların daha çok DHKP—C ve PKK’lı olması eleştiri konusu oluyor.”

Eleştiren kim? Yine kendisi ve şurekası.

Önce eleştireceksin, sonra “eleştiri konusu oluyor” diye, “herkes bunu konuşuyor” diye suni olarak bir “kamuoyu” oluşturacaksın.

Fethullah’ın adaletine bakın ki, kapitalizmin, emperyalist işbirlikçisi bir devletin başını dahi bir anda DHKP—C’li ve PKK’lı yapıyor. Öyle ya, en çok onları affetmişse, demek ki, bir yakınlıkları vardır. Kaldı ki, PKK’nın ölüm orucunda olmamasından dolayı haberin

bir bölümü kuy-

ruklu yalan. Diğer bölümü ise, ölüm orucunda en çok sakat bırakılanlar DHKP-C davasından olanlar olduğu için ortada anormal bir durum yok. Fetullahçı yazar da bilir bunları. Ama Fethullah kafasına sahip olduğu için önemli değildir.

Sezer’le iktidar kavgasında, it dalaşında mısın; **çamur at!** Nasılsa inanan çıkar. Çıkmazsa da önemli değil, baskılanma altına almış olursun.

Çıkarları neredeyse her şeyi satar bu kafa. Bu kafa müslümanlığın, adaletin zerresi olabilir mi? **Çamur atmakta sınır yoktur.** Laik-Şeriatçı kavgası verisin gerektiğinde Cumhurbaşkanı’nı da harcaysın, bir başkasını da. İktidar çıkarlarının olduğu yerde bu kafa en yakınındakini, kardeşini dahi harcamaktan çekinmez.

Tıpkı **Genelkurmay gibi.** Bu politikalar Genelkurmay’ın politikalarıdır. Fethullah kursunu Genelkurmay’dan almıştır zaten. Kanlı Pazarlar’da kullanıla kullanıla, 12 Eylül cuntacılarının dizinin dibine otura otura öğrenmiştir.

Fethullah'ın Çetesi

Zaman Gazetesi çok üzölmüş, DGM savcı ve hakimlerine yönelik eyleme. Bu yüzden olsa gerek, gazeteciliğı unutup koruma polisliğine soyunmuş.

Zaman, haberi “*terör örgütü, çete ve yolsuzluk so-ruşturmaları yürüten DGM savcı ve hakimlerine kar-şı*” bir eylem olarak sunmuş özellikle. (Yurtdışı baskı-sında bunu manşete çıkarmış: “*Terör, çetelerin üzeri-ne giden savcılar hedef aldı.*”)

Demagoji yurtdışında daha kaba. Ülke baskısında da aynı demagojiyi yedirmiş haberinin içine; demesi o ki, DHKP-C, savcı ve hakimleri çete ve yolsuzluk so-ruşturmaları yürüttüğü için hedef aldı!

Fethullah çetesinden daha iyi çete mi olur?

Poliste, orduda, yargıda, eğitimde devletin ve Ame-rika'nın icazetiyle örgütlenmiştir. Ülke sınırları dışında onlarca ülkeye uzanmıştır çetesi. Bütün bunların Fethullah'ın vaiz maaşıyla veya kürsüde gözyaşı dök-me kabiliyetiyle olmadığı açıktır. O zaman söz konusu olan farklı türde bir örgütlenmedir. Gayri-meşru kay-naklar, gizli destekler, takıyyeci yöntemler, yolsuzluklar vs. vs... İşte çete örgütlenmesi budur. Kimbilir bomba-lanan DGM servis aracındaki savcı ve hakimlerin bazı-ları da Fethullah çetesindendir.

DGM'lerin işi, muhalefeti bastırmaktır. Hukuka, ya-saya göre değil, MGK kararlarına göre ceza verir veya vermez. Türkiye'de yaşayan herkes (ve tabii Ameri-ka'da yaşayan Fethullah da) bilir bunu. Bu yüzden en gerici, faşist kesimler içinde bile DGM'yi alenen savu-nan fazla çıkmaz. Ama Fethullah ve onun gazeteleri, dergileri savunur.

Sadece DGM'leri mi? Hayır!

Bu devletin ne kadar baskı, zulüm aygıtı varsa, hepsini savunur. Hepsine kendi çetesinden kadrolar yerleştirir ve devletine pratik olarak da bakın en iyi iş-kenceci, en iyi infazcılar, benim kadrolarım arasından çıkar der.

Bu gazetenin arşivlerine girip bakın; bu ülkede ya-pılmış bir tek zulüm yoktur ki, Fethullah'ın yayınların-da savunulmamış, alkışlanmamış olsun.

Fethullah çetesinde her yöntem mübahtır.

Eylemin gerçek nedenini bir kelimeyle olsun anma-yıp çarpıtması onun için “küçük iş”tir. Bundan dolayı en küçük bir vicdani, ahlaki sorumluluk, en küçük bir gazeteci sorumluluğu duymazlar.

Bunların ne önemi var ki! Onun tüm davranışlarını belirleyen rant, para, çıkardır.

Hak, hukuk, adalet kavramı bilmez. Fethullah çete-sinin ahlakında bunlar yazmaz.

Böyle birinin dininden, inancından sözedilebilir mi?

Onun dinle bir ilgisi yoktur. Yanlış anlaşılma-sın, “dinsizlik”le de ilgisi yok.

Onun şeriatla da bir ilgisi yok. Adaletten, haktan, hukuktan so-yutlanmış bir şeriat ola-bilir mi? Şeriatın kendi ölçüleri içinde bir adaleti vardır; ama onda adaletin zerre-si yoktur.

Onun ölçüsü sa-dece emperyalizme, oligarşiye edeceği hizmetler ve o hizmetler karşılığında elde edeceği rantlardır. Tüm “di-ni faaliyet” bunun hizmetindedir.

Bunu artık herkes görmek durumundadır.

O camiada kim islamcıyım deyip, islami inançları savunduğunu söyleyip bu çeteye karşı çıkmıyorsa, onun da inancından şüphe edilmelidir.

Bu nasıl bir “cemaat”tır ki, onun gazetesi, kontrge-rilla yayını yapıyor, herkes düşünmelidir.

Zaman, kontrgerilla yayınına devam ediyor.

Polisi, MİT'i, kontrasıyla içiçedir.

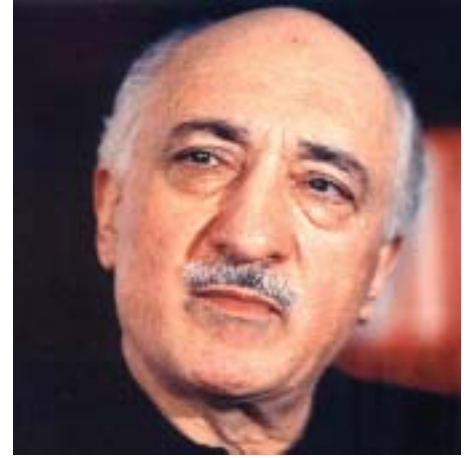
Bakın eylemle ilgili Zaman haberindeki bir başka bölüme; “*Emniyet koridorlarında yaklaşık bir aydır başta DHKP/C örgütü olmak üzere birçok sol terörist grubun ses getirecek suikast ve eylemler yapabileceği konuşuluyor... Muhtemel eylemlerin başta emniyet bi-naları, polisler, siyasiler, emekli askerler ile hakim ve savcılara yönelik olacağı duyumları alınıyordu.*”

Yukarıdaki satırlar, bir “polis muhabiri” başarısı de-ğil; onlar o koridorların içindeler zaten.

Kontra haberleri, polisin, MİT'in provokasyon ve komploları, uzun süredir Fethullah'ın yayın organları üzerinden sürölüyor piyasaya. Zaman, kontrgerillanın kürsüsü olmakta yol aldıkça, daha “tarafsız” bir imajla satıyor kendini. Kontrgerilla için öylesi daha kullanışlı çünkü.

DGM'ler “çete”lerin üzerine giden kuruluşlar olsay-dı, hiç kuşkusuz en fazla üzerine gitmeleri gerekenler-den biri de Fethullah çetesi olurdu. Fethullah'ı “nere-den buldun” yasasıyla yargılar, “Amerika'yla ilişkileri” düzeyini araştırır, Türki Cumhuriyetler'deki darbe giri-şimleri dahil faaliyetlerini soruştururdu...

Ama onlar (Fethullah çetesi ve DGM'ler) aynı düze-nin parçaları. O onu koruyor, öteki de onu. Bu rantçılı-ğı, din istismarcılığını, zulüm düzenini sürdürmek için tam işbirliği içindeler.

ZAMAN

1984 Ölüm Orucu

Abdullah Meral Haydar Başbağ Fatih Öktülmüş Hasan Telci

Bayrağınız ellerimizde

Sanki hiç değişmemiş 19 yıldır mücadele arenası. Aynı amaç aynı zulüm oligarşi cephesinde. Yalnız araçlar değişmiş; zulüm dün askeri hapishaneleri ve Tek Tip Elbise dayatmasını kullanırken, bugün F Tipi hücreler ve tecrit uygulaması almış onların yerini.

Direnış cephesinde de fazla değişiklik yok. Yine aynılar aynı yerde, ayrılar da ayrı yerde yollarına devam ediyorlar. “Tek başına”lık devrimci harekete özgü. Ve bu, hep daha büyük özlmleri gerçekleştirmeye koşullanmış inançları daha da keskinleştiriyor. Özgür tutsaklar, feda savaşçıları, aynı ruh halinin içinde daha da bilmiş cüretle, fedakarlıkla yürüyorlar ölümün ve zulmün üstüne. Apolar gibi... Bu geleneğin oluşmasında kendini fedaanın, cüretin, halkını sevmenin, vatanseverliğin görkemli örnekleriyle şekillendirilmiş bir tarih var.

1984 ölüm orucu işte o tarihin parçalarından biri, ama herhangi bir parçası değil, dönüm noktalarından biridir.

Metris, Mamak, Diyarbakır

1980 Ağustos’unda, 12 Eylül cuntasının hemen öncesinde, cuntanın ayak sesleri İstanbul ve Ankara’daki Davutpaşa ve Mamak askeri hapishanelerinde gösterdi. Cunta yönetime el koyduktan sonra, ilk işi, askeri hapishaneleri devreye sokmak oldu.

İstanbul’da Metris, Davutpaşa, Selimiye, Kabakoz, Alemdağ, Ankara’da Mamak, İzmir’de Şirinyer, Gölcük, Erzurum’da Karskapı, Konya’da Dutlukır; Diyarbakır, daha birçok ilin askeri hapishaneleri, kışlaları, teslim alma politikasının mekanı olacaklardı artık. Onları E Tipi, Özel Tip hapishaneler izleyecekti.

Askeri hapishaneler içinde cuntanın öncelikli hedefi Metris, Mamak ve Diyarbakır’dı. Devrimci, yurtsever hareketlerin önder kadroları bu hapishanelerdeydi. Bunları teslim alırsa, gerisi kolaydı!

Teslimiyet, statükoculuk, cüret!

Cunta, işkence, zulüm, yaptırım politikalarıyla Mamak’ı teslim aldı. Kısmi direnişlere, kahramanlıklara rağmen Diyarbakır’da da aynı sonuç yaşandı. Hedefte asıl olarak Metris kalmıştı.

‘82 ortalarında saldırılar Tek Tip Elbise (TTE) dayatmasında odaklaştı. Emperyalistlerin araştırmalarında, TTE’nin tutsakları “**siyasi kimliğinden soyundurmak**” için uygun bir araç olduğu sonucuna varılmıştı. İşkenceler, rutin olarak devam ediyordu.

Devrimciler direniyordu. 1984’e kadar 5 uzun süreli açlık grevi yapıldı.

1983’te cuntanın sivilleşmesi manevraları gündeme geldi, seçimler yapıldı. ANAP hükümeti kuruldu. Bu gelişme soldaki kararsızlıkları açığa çıkardı. Oportünistler, reformistler “demokratikleşme” beklentisindeydi. 1984 başında başlayan saldırı nasıl bir yanılgı içinde olduklarını göstermekte gecikmedi. Bir kez daha zorla TTE giydirme operasyonları başladı.

Artık o güne kadar ki direniş biçimleriyle saldırı püskürtülemezdi. Daha güçlü direnmek, bunun için daha fazla bedeli göze almak gerekiyordu. Öneriler, tartışmalar uzun süre sürdü. Daha önce TTE’nin giyilmeyeceğini açıklayanlar, ta 1905 Rusya’sından teorik bahaneler uydurup giyilebileceğinin teorisini yapmaya başladılar. Artık süreci siyasi cüret belirleyecekti. Ölüm Orucu kararı alındı.

Zafer ölümlerle kazanılacak!

Devrimci Sol ve TİKB’li tutsaklar, 12-13 Nisan’da Metris’te, 13 Nisan’da Sağmalcılar’da açlığa yatırdılar bedenlerini.

Direnış 45. gün Ölüm Orucuna çevrildi. 14 Devrimci Sol, 3 TİKB’li tutsak, yoldaşlarına zaferi şehitliklerle armağan etmek üzere yola çıktılar. İki siyasi hareketin önder, yönetici kadroları da vardı içlerinde.

Düşman açlık grevi ve ölüm orucunu kırmak için vahşice operasyonlar düzenledi. Direndi tutsaklar. Büyük tahammülleriyle direniş destanı

yazdı ölüm orucu direnişçileri. Oportünist sol, ölüm orucuna "intihar", "siyasi cinayet" diye rek kendi konumunu aklamaya çalışıyor; bununla da yetinmeyip direnişin en kızgın anında TTE'leri giyme kararı alarak düşmana güç veriyordu.

Ama direniş sürecekti.

Zafer şehitlerle kazanılacaktı.

14 Haziran 1984'te, ölüm orucunun 64. gününde **Abdullah Meral** şehit düştü. Onu 67'nci ve 71'nci günlerde **Haydar Başbağ, M. Fatih Öktülmüş** ve **Hasan Telci** izledi.

Şehitler dize getirdi zulmü. TTE dayatması, işkence geriletildi... Ama direnişin asıl kazanımı siyasi zaferiydi. Cuntaydı dize getirilen. 1984 Haziran'ında Metris'ten, Sağmalcılar'dan yükselen direniş cüreti, Anadolu'ya yayılacaktı dalga dalga. Oportünizm hala ölüm orucunun "zafer" olup olmadığını tartışmakla meşguldü...

Zafer, bu devrimci çizgidedir

15 Kasım 1985'te, oportünizm "maddi kazanım" spekülasyonlarının cevabını da pratikte gördü. Onlar büyük taktikler adına geri çekilmeyi sürdürürken devrimci tutsaklar gasbedilen haklarını pratik olarak kullanmaya başladılar. TTE'siz kullanıyorlardı haklarını; oportünizm sırtında TTE'leri taşıırken hem de.

Bugün de F tiplerinde Cepheli tutsaklar taşıyor direnişin bayrağını. On yıllara yayılıp uzanan bu ayrılıklar, "taktik" bir ayrılık olmakla sınırlı değil elbette. O gün ricat teorileriyle, Brest-Litovsk gerekçeleriyle uğraşıyordu oportünizm. Geri çekilecek zaman değildi '80'lerin başları. Bugün, şunu kazandık bunu kazandık demenin, kazanamayız inançsızlığıyla geri çekilmenin zamanı olmadığı gibi...

18 yıl önce Apoların göndere çektikleri bayrak, o gün bugündür dalgalanıyor.

19 yıl önce Apo, Hasan, Haydar attılar tohumları toprağa. '96'da ölüme yatanlar onların filizleriydi. Binlerce filiz 20 Ekim 2000'den bu yana büyüyor, olgunlaşıyor, gönderde bayrak, toprakta tohum olmayı sürdürüyor.

Ölümsüzleşme, yenilmezleşme budur; devrimin yolunu düzleyen de böyle bir çizginin gücü, kararlılığı ve kendine olan güvenidir.

Bu güven ve inançla direnen özgür tutsakların önünde ne IMF'nin, işbirlikçilerinin duvarları, hücreleri engel olabilir, ne de uzlaşmalar, ihanetler...

Sibel YALÇIN 9 Haziran 1995

İstanbul Okmeydanı'nda tek başına kuşatıldığı evde katledildi.

18'indeydi Sibel. 18'inde savaştı, 18'inde komutandı. 9 Haziran sabahı İbrahim Yalçın Silahlı Propaganda

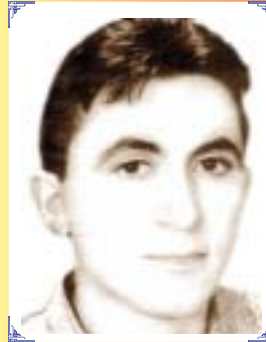

Birliği tarafından DYP İstanbul İl Merkezi'ne düzenlenen saldırı sonrasında polisin bölgeyi kuşatması üzerine, birliğin komutanı Sibel Yalçın, çatışarak önce yoldaşlarını kuşatmadan çıkarmış, sonrasında sokak sokak çatışarak, en son girdiği evde, ev halkına hiç bir zarar verilmemesini sağlayıp direnişini sürdürerek şehit düştü.

Sayı 63

39

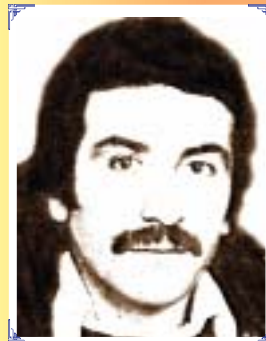
8 Haziran 2003

Süleyman ÖRS 9 Haziran 1997

Gaziosmanpaşa'da helikopter desteğindeki yüzlerce polis tarafından kuşatıldı, son mermisine, son nefesine kadar direnerek şehit düştü.

1993 yılında devrimci mücadele ile tanıştı, mahalli alanlarda çalıştı. 1996'da silahlı propaganda birliği savaşçısı olarak istihdam edildi. Bir savaşçı olarak ölümsüzleşti.

Kemal CAMEKAN

11 Haziran'da faşist bir odağı dağıtmak için eylem hazırlığı yaparken muhtarın ihbarı sonucu jandarmalar tarafından katledildi.

İstanbul Eyüp-Yıldıztabya'da, Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'nden birinin mensubuydu.

3 Kasım seçimleri öncesinde büyük iddialarla kurulan bir blok vardı: Emek Barış Demokrasi Bloku.

Bu blok hala var mı; varsa ne yapıyor?

Merak ediyoruz; çünkü, iddia edilmişti ki, bu blok, o güne kadar Türkiye solunun yapamadığını yapmıştı... İddia edilmişti ki, o blokla "Kürt-Türk kardeşliği" kurumsallaşmıştı. İddia edilmişti ki, blok, daha o günden demokrasi mücadelesinin tartışmasız öncüsü olmuştu bile, artık herkes yerini "Bloka göre" belirleyecekti.

Blok hala var mı, varsa ne yapıyor? Bu sorunun cevabını bilelim ki, yerimizi ona göre belirleyelim!

Çeşitli hareketler, farklı önerileri, farklı birlikleri redetmenin gerekçesi yapmışlardı Blok'u. Mesela bir hareket, F tiplerine karşı içinde kısmen yer aldığı birlikliklikten, "daha farklı programlarımız olacak" diye çekilmişti. Daha farklı programları, Blok'a bağlıydı.

Ne oldu, o farklı programlar niye uygulanmıyor?

Blok olarak şunu yapmalıyız, bunu yapmalıyız diye bir çok yazı yazıldı 3 Kasım'dan bu yana. Boşluğa söylenen sözler misali ne üzerinde bir tartışma oldu, ne pratik bir karşılığı.

Blok içinde yer alanlardan özellikle EMEP'liler ve SDP'liler sık sık "Blok olarak şöyle bir pratik geliştirmeliyiz" diye yazıyorlar. **Herkesin** yapmalıyız dediği yerde, hiç bir şey yapılmıyorsa, niye yapamıyorsunuz, tartışılmak durumundadır.

Blok hakkında, en çok Blok kurucuları yanıldı.

Neden?

Tartışmıyorlar. Tartışmaktan kaçıyorlar. Bu kaçışın kendi gerçeklerinden kaçış olduğunu söyleyelim.

Bu da sol (özellikle reformist sol) açısından entere-san bir noktadır. Bu kaçınıcı kez olmuştur; onlar bir birlik-blok oluşturmuş, biz o bloğun "seçim birliği" olduğunu söylemişiz, onlar da her seferinde tersini iddia etmişlerdir.

Seçim sonraları ise, istisnasız bizi doğrulamıştır. Kendi kurduğu bloku doğru tanımlayamamak, **mücadeleye yabancılaşmaktır!** Bir siyasi hareket, kendine bu kadar yabancı olabilir mi, kendi yaptığı işin niteliğini tanımlamakta bu kadar tutarsızlık içine düşebilir mi?

Reformizm düşüyor.

Çünkü, basbayağı düzen politikası yaparken, burundan kıl aldırıp, yaptığını farklı biçimlerde allayıp pullayarak durumu kurtarmaya çalışıyor.

3 Kasım öncesi blokun "seçim birliği olup olmadığı" tartışması bir yana. 3 Kasım sonrasında da günler-

ce gerek EMEP'liler, gerekse SDP'liler "blok sürmeli" diye yazdılar.

Halbuki bu bir "istek" meselesi değil, "blokun niteliği"ne ilişkin bir meseleydi.

Onlar meseleyi sadece bir "niyet" meselesi olarak gördükleri için, isteklerinin ve öngörülerinin hiçbir kısmının gerçekleşmediği bir tabloyla karşı karşıya kaldılar.

Blok üzerine yazdıkları, boş sözler olarak kaldı.

Aynı süreçte biz 11 Kasım 2002 tarihli Adalet'te şöyle demiştik:

"Blok'un hareket noktası haklar ve özgürlükler mücadelesi değil, parlamentoydu. "Blok seçimlerden sonra da devam etmeli" diyenler, bu hareket noktasını değiştirmeyi, yeniden şekillendirmeyi de öngörüyorlar mı?"

Soruyu şöyle de sorabiliriz: Gelecek seçim mi beklenecek, yoksa, yarından tezi yok, "süreklili bir mücadele gücü" olmak için mi çalışılacak?"

Bunun pratik ifadesi; "seçim birliği" olarak mı kalınacak, halkı aç bırakan politikalara, her alandaki baskı ve zulme karşı, her günkü mücadeleyi pratik olarak örgütlemeyi üstlenecek bir birlikliklik mi yaratılacak? sorusuna verilecek cevapta şekillenecektir."

Seçim birliği olarak kalmışlardır. Parlamenter zemin dışına çıkmaya cesaret edememişlerdir. Haklar ve özgürlükler temelinde, faşizme karşı bir mücadele birliğini hedeflememişlerdir.

Sonuç, ortada!

İlle de seçim, ille de benim talebim değil;

En geniş mücadele birliği!

Küçük hesaplardan ve düzen içilikten kurtulunmalıdır. "Barış" politikalarına, seçimlik ittifaklara yedeklenilerek elde edilecek demokratik bir mevzi yoktur. Bu politikada ısrar, sürekli gerilemek, daralmaktır. İslamcı, devrimci, reformist, oportünist demeden emperyalizmle ve oligarşinin işbirlikçi iktidarıyla sorunu olan tüm kesimleri birleştiren bir birlik hedeflenmelidir.

Böyle bir birliğin hedeflenebilmesi için de, tabii en başta grupçu hesap ve alışkanlıklardan vazgeçilmelidir.

Ben öncü olmazsam, benim talebim ilk sırada olmazsa olmaz anlayışıyla hiçbir birlik kurulamaz, kurulsa yürümez. Ne kadar istekli olunursa olunsun, kimse yürütemez.

Bu kafa ve bu politika değişmeli.

Seçim birliklerinde takılıp kalmak, düzen içi politikalardan çıkamamaktır

“Solda birlik” konusu, düzen içi birlik konusu haline getirilmişse, orada düzen içi politika sözkonusudur. Blok, işte tam bu noktada kurulmuştu ve bu noktada da olduğu yerde, tıkanıp kalmıştır.

Evvelki hafta, Kürt milliyetçiliği yine “solda birlik”i tartışıyordu; işte yazdıkları:

“2004 Nisan’ında yapılacak yerel seçimlerle birlikte ‘solda birlik’ tartışmaları yeniden gündeme oturdu. Ancak birlik tartışmaları somut bir adıma dönüşmüyor. ... Kendilerini sol olarak niteleyen partilerden DE-HAP, SHP, ÖDP ve YTP solda birlik mesajı veriyor...”

Başka sol yok!

Ufuk bununla sınırlı. Genişlediğinde ise, ANAP’la, SP’yle ittifakı tartışmaya başlayabiliyor 3 Kasım seçimlerinde olduğu gibi.

Bu bakış açısı, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi mücadelesini geliştirmeyi düşünmez. Onun düşündüğü burjuva politikacılık zemininde “gelişmek”tir.

HADEP’in “aydın vizyonu” tam da bunu ifade ediyor. Sezen Aksu’lara, Arif Sağ’lara, Yılmaz Erdoğan’lara Parti Meclisi’nde yer alması önerisi götürülecekmiş.

“Aydın vizyonu”yla **çözemezsiniz bu sorunları**. Böylesi “vizyon”lar politik açmazlara çare olsaydı, ÖDP şimdi farklı yerde olurdu.

“Blok kurduk”, Türk ve Kürt halkları öncüsünü buldu diye Blok dışındaki tüm solu küçümseyenler, adeta yok saymaya başlayanlar, yeniden düşünmeli kurdukları blokun ne olup olmadığını. “Solda birliğin”, “Kürt Türk halklarının kardeşliği ve mücadele birliği”nin, halkın mücadelesine önderlik etmenin ne demek olduğunu ve nasıl gerçekleştirileceğini çöken iddialarının ışığında yeniden düşünmeli. Kısacası her şeyi yeni baştan gözden geçirmek, düzen içi kulvarlarda unuttuklarınızı yeniden öğrenmek zorundasınız.

Bu yapıldığı ölçüde, anti-emperyalist, anti-faşist olmayı temel alan birliklerin önü açılır. Bu yapıldığı ölçüde, birliklerin ömrü uzar. Bu yapıldığı ölçüde, birlikler konusunda teoriyle pratik arasındaki bu büyük farklılıklardan, tutarsızlıklardan kurtulunur.

Bizim önerimiz hale geçerlidir. Haklar ve özgürlükler mücadelesini ülke çapında örgütleyecek, kendi merkezi ve yerel kurumlaşmalarına sahip halk cephesi öneriyoruz.

Halk Cephesi tarzı birlikleri biz keşfetmedik. “Meclis” türü örgütlenmeleri de biz keşfetmedik. Anti-emperyalist, anti-faşist olma ilkelerini de ilk biz kullanmadık. Ama Türkiye solunda bunları unutanlar var. Onlar bunları yeniden keşfetmek zorunda. Devrim mücadelesinin içinde yer almak istiyorlarsa da, kendilerine demokrasi mücadelesiyle sınırlıyorlarsa da, bunları keşfetmek zorundadırlar. Emperyalizmin yeni-sömürgeci olan, faşizmle yönetilen bir ülkede, devrim mücadelesi

de, demokrasi mücadelesi de anti-emperyalist ve anti-faşist olmayı zorunlu kılar; devrim veya demokrasi için oluşturulan birlikler de bu ilkeler temelinde hayat bulur.

Bilmeyen öğrenecek, unutan eğer devrimden, demokrasiden vazgeçmemişse, yeniden hatırlayacak.

“Yeni Sol”; Ekmek G-8’den, Demokrasi Avrupa’dan!

Sky Türk adlı TV kanalında 2 Haziran’da G-8 zirvesi sırasında yapılan “küreselleşme karşıtı” eylemler tartışılıyor.

Programa katılan gazeteci Mehmet Barlas, göstericileri **“anti-emperyalist, -ve bu nitelikleri itibarıyla da- eski solun devamı”** olarak nitelendiriyor.

ÖDP’li Masis Kürkçügül konuşuyor ve “itiraz” ediyor: “Şu anda yeni bir sol var, eski sola karşı bir sol olarak cereyan etti, yani **özgürlükçü** bir sol, **demokratik** bir sol...” Bu solun da Latin Amerika’dan bu toplantıya katılan Brezilya sendikacı Devlet Başkanı Lula tarafından temsil edildiğini söylüyor.

Mehmet Barlas anti-emperyalist diyor, o karşı çıkıyor. Anti-emperyalistlik “eski moda” çünkü Kürkçügil’e göre. Yeni moda, **yeni sol**. Hani bir ara İngiltere Başbakanı, Bush’un Irak’taki işgal ortağı Blair’in de kullandığı deyim. Peki bu yeni sol nasıl bir şey? Tanımlayamıyor Kürkçügil, çarpıtıyor. Eskisinden farklı olarak özgürlükçü, demokratikmiş. “Eski sol”un demokratik, özgürlükten yana olmadığını kim söylüyor?

Kürkçügil, ÖDP’yi tarif ediyor; “Yeni sol” düzen içi soldur, emperyalizmin küresel düzenine itirazı olmayan soldur, biz “eski”den bu noktada farklıyız. Biz ÖDP’liyiz.

Lula, G-8’e çok somut öneriler de sunmuş zaten Kürkçügil’in dediğine göre. Demokrasi Avrupa’dan gelecekti, açlığın, adaletsizliğin çözümü de G-8’den beklenecek demek ki. Peki bu arada ÖDP ne yapacak dersenez...

Boğazın güvenliğiyle, baz istasyonlarıyla iştilal edip, arada bir de devrimcilere “sağduyu” çağrısı yapmak gibi yoğun bir pratik içinde olurlar herhalde!

İTİRAF VE İBRET BELGESİ

19 Aralık katliamında cesetlerimiz maltalardayken ölümümüzü ilan edenler; düzene, yayınlarında ölüm orucuna dair tek bir cümle yazmadıklarını kanıtlamaya çalışıyor!

Antakya'da bir mahkeme salonu. 28 Aralık 2002 tarihinde ABD saldırganlığına karşı yapılan bir eyleme katılanlar yargılanıyor. Gerekçe, "yasadışı slogan atmak". Yargılananlar arasında dergimiz temsilcisi Deniz Şah ve Haklar ve Özgürlükler Cephesinden insanların da bulunduğu, KESK'ten çeşitli parti ve DKÖ'lere kadar eyleme katılan kim varsa yargılandığı, 87 sanıklı "ortak" bir dava. Ama kafa, devrimciliğin ortak değerlerinden uzak olunca bakın neler yaşanıyor.

"ÖLÜMLERİ DURDURUN" Sloganı Suç!

Suç unsuru sloganlar; *"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, İçeride Dışarıda Hücreleri Parçala, Ölümünü Durdurun"* sloganları.

Dergi temsilcimiz, **"evet bu sloganları attım"** diyerek başladığı savunmasında, bu sloganların suç olmadığını belirterek şöyle dedi:

"Tutuklu ve hükümlülerin insanlıklarını, kimliklerini, düşüncelerini ve inançlarını korumak için onurlu yaşamak için başlattıkları direnişi destekliyorum. Hiçbir insanımızın hücrede yaşamaya mahkum edilemeyeceğini düşünüyorum. Ölümünün durdurulmasını istemekten de daha insani, vicdani ve demokratik bir talep olmayacağı kanısındayım. Bu yüzden bu sloganları attım".

Altına her devrimcinin, ilericinin, sosyalistin, komünistin, demokratin... hatta bırakın bunları vicdan sahibi her insanın imza atabileceği bir savunma değil mi?

Ama atmayanlar da vardı. Atmadıkları gibi, yemin billah sözkonusu sloganları atmadığını ispatlamaya çalışanlar vardı.

3 Haziran günü Hatay 1. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada yargılananlar arasında bulunan Düzen TKP'sinden müvekkilini savunan aynı partiden avukatın "savunması" böyleydi. Ve iki buçuk yıl önceki, genel başkanları Aydemir Güler'in yazısını hatırladık...

Ölüm Orucu Gündemimize Girmez Yayınlarımızda Tek Satır Geçmez

Düzen TKP'sinin avukatı mahkemeye kendini anlatabilmek için çırpındığı konuşmasında, *"TKP'nin ölüm oruçları gibi bir politikasının olmadığını, bu yüzden hiçbir yayınlarında ve söylemlerinde geçmediğini, gündemlerine girmediğini... bu yüzden müvekkilinin bu tür sloganlara katıl-*

masının mümkün olmayacağını" uzunca anlattı.

Birincisi, ölüm orucu gibi bir politikanın olup olmayacağı, sanırız ancak tutsağı olan, bedel ödeyen hareketlerin üslubu olur. Ama tıpkı İHD gibi, *"ölüm orucu şiddettir, biz şiddete karşıyız..."* vb. bir savunma daha tutarlı olurdu.

İkincisi, düzenin icazet vermediği, "kaşlarını çatacağı", bedeller ödeteceği alanlardan uzak durmak, düzeniçi muhalifliğin gereğidir zaten. Bu kafayı, karşı-devrimci Aydınlık çetesinin artıkları-nın Yıldız Üniversitesi'nde bütün devrimci, sosyalist, komünist öğrencilere yönelik saldırısı da ilgilendirmemişti.

Ölüm oruçları gündeminde olmayanların, gençliğe saldırılar da gündeminde değildi. Çünkü, *"TKP'li öğrencilerin gündeminde gelecekteki sosyalist Türkiye'nin ihtiyaç duyacağı uzman ve kadroları bugünden yaratmak, birer uzman haline gelmek vardır."* (Genel Sekreter Kemal Okuyan'ın 7 Mayıs 2003 tarihli açıklamasından)

Okuyup mühendis olacaklar, doktor olacaklar, "uzman" olacaklar... Bu arada "sosyalist Türkiye"yi, binde bilmem kaç oyla kurmuş olmazlarsa!

Üçüncüsü, bu kafa tek değildir, bir gruba özgü değildir. Gizli ya da açık çokturlar. **"Ölüm orucu gündemimiz değil"** diyerek, devrimcilerin katledilmesine **"banane"** diyerek seyredenleri bu sayfalarda defalarca yazdık.

2001'den 2003'e İtiraf ve İbret Belgeleri

Aynı zihniyet, 19 Aralık katliamının dumanının tüttüğü, katliamın sürdüğü günlerde "devrimci demokrasi"nin ölüm ilanlarını vermişti. O gün, SİP Genel Başkanı Aydemir Güler'in 22 Aralık 2001 tarihli yazısının tamamını, belki duyuramamıştır diye kamuoyuna ulaştırdığımız için, burada hatırlatma anlamında bir bölümüne bakalım:

"... Devrimci demokrasiye gelince... Bu kesim uzun süredir siyasi varlığını esas olarak cezavleri gündeminde sürdürüyordu ve bu anlamda ülke siyasetinden düşmüştü. Kürt devrimciliğinin burjuva demokratizmine doğru evrimi ile devrimci demokrat alan iyice daralmış ve geriye bir de, Türkiye solunda daha iri yapıların eleştir-menliğini iş edinen lüzumsuz gruplar kalmıştı.

Şimdi olan oldu. Devrimci demokrasinin artık siyaset dışına düştüğünü söylemek bile yersiz. Bu akım dönemsel olarak büyük bir tas-

fiyeye uğramakta. Cezaevleri gündemi üzerinden faaliyet yürütülür, ama siyasal canlanma sağlanamazdı. **Bu yolda ısrar edenlerin tasfiyesi kaçınılmazdı. Elbette kanlı bir tasfiye ve elbette aynı zamanda siyasetsizliğin tasfiyesi...**

Bu kesimlerin yaşadığı fiziki ve politik daralma ve alan değiştirmelerin nihai olduğunu kimse iddia edemez. Türkiye çok köklü görünen rotaların bile hızla geri döndürülebildiği bir ilginç dinamizm ülkesidir. Dahası bu kesimlerin dışında kalan solun, örneğin bizim, söz konusu alan daralmasından herhangi bir memnuniyet duymaları da doğru değildir. Alanın toptan daralma ihtimali azımsanmamalı.

Burjuvazi açısından devrimci demokrasi özel olarak uğraşmayı hak eden bir güç odağı değildi; ulusalcı ve liberaller de gerilerinde sahipsiz bir devrimci etki alanı bırakmıyorlar. Devrimci demokrasinin tasfiyesi solcu olmayı değersizleştiriyor ve umutsuzluk aşıyor. Diğerlerinin alan boşaltması da, gerisinde dejenerasyon, inançsızlık ve yine değersizleşme bırakıyor...

Belirtelim; “Devrimci demokrasi” derken kastettikleri, devrimcilerdir. 19-22 Aralık katliamında ölen, hapishanelerde ölüm yatağında direnişi sürdüren, dışarıda kendini feda eden 107 ölüme karşı faşizme ve emperyalizme karşı büyük bir direnişe imza atan ve oligarşinin “bittiler” sevincini 1 Mayıs’ta kızıl bayraklarıyla alanlara çıkararak kursaklarında bırakan devrimci hareketidir.

“Devrimci demokrasi tasfiye edildi, arena bize kaldı...” diye tepinen kültür, genel olarak solun bugün içinde bulunduğu durumdan ayrı değildir. Bu kültürün değişik biçimleriyle değişik zamanlarda karşılaşırız. Mesela, 19 Aralık katiliminin arifesinde **2 bin kişi bu kültüre “yuuh” çekmiş**, faşistler ve polis karşısında yaşlı başlı insanlara kapılarını kapattıkları için protesto etmişti.

Ancak Düzen TKP’si tıpkı 2,5 yıl önceki yazıdaki gibi bu kültürü en çığ, en kaba haliyle yansıtıyor. Daha deneyimli reformistlerden “ince taktikler” öğrenmeye ihtiyacı vardır.

Tek satır yazmamaya, ölüm orucundan uzak durmaya **devam edebilirler.** Hatta “ölümleri durdurun” sloganını duyduklarında, hemen bir kafeteryaya girip, sonra Yıldız’daki gibi açıklama yapabilirler; “partililerimiz kafeteryada otururken gözaltına aldılar, bu tür olaylara bizi buluşturamayacaksınız” diye. Tabii bu arada “ev, çocuğun okulu, panel, arabanın temizliği tamiri” gibi “komünist” faaliyetleri, hazır türban MGK’nın gündemindeyken elinize “Türban neyi örtüyor” broşürlerini alıp havada sallama gibi dahiyane “taktikleri” unutmamalıdır...

Komünizmin kan revan içinde yaratılmış yüce değerlerini, devrimciliğin büyük bedeller ödeyerek yarattığı ölüme dayanışma gibi geleneklerini çürüten bu kültürdür. Bu kültür sola ait değildir. Kimsenin kuşkusu olmasın, sol, devrimcilikle, komünistlikle ilgisi olmayan bu kültürden kurtulacak; devrimci kültür, devrimci ideoloji sola yeniden egemen olacak. Bencilikler, grupçuluklar, devrimcilerin cesetleri üzerine hesap yapmalar sadece “gülümşenerek ve acınarak” hatırlanacaktır.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesi Engellenemez

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyeleri, derneklerinin kurulduğu andan bugüne karşılaştıkları polis baskısıyla ilgili olarak 4 Haziran günü Sultanaahmet Adliyesi önünde toplanarak basına açıklama yaptılar. Açıklamada üzerlerindeki polis baskılarını anlatarak, savcılığa suç duyurusu yapacaklarını belirtip suç duyurusunun örnekleri dağıtıldı. Daha sonra dernek üyelerinden 10 kişilik temsilci grubu savcılığa suç duyurusu dilekçelerini verdi. Suç duyurusunda özet olarak; dernek üyelerinin polisçe tahdit edildiği, istifaya zorlandığı, derneklerinin “terörist dernek, örgüt derneği” gibi gösterilmeye çalışıldığı, ancak derneklerinin amacının temel hak ve özgürlükleri savunarak, özgür ve adil bir düzene kavuşulması, ihlallerin önlenmesi olduğu belirtildi. Ve, bunu engellemek isteyen polis amir ve memurlarının cezalandırılması istendi.

Sayı 63

43

8 Haziran 2003

Grup Yorum’dan

ABD Protestosu

5 Haziran günü Grup Yorum, Amerikan işgaline karşı türkülerıyla, sloganlarıyla ABD konsolosluğu önündeydi. Yaptıkları açıklamada, Irak’ta işgale son verilmesini, ülkemizdeki yankilerin top raklarımızı terk etmesini isteyen Grup Yorum, son kasetinden “Biz Varız” mar-

'Kurtarma' Dediğin Böyle Olur!

Malatya'da bir köy; Güvenç Köyü. Ve her köy gibi jandarma bölgesinde. Geçtiğimiz günlerde köye aniden **bir cemse jandarma** geliverdi. Köy halkı "ne oluyor, operasyon mu var, dağlarda gerilla eylem mi yapmış..." diye düşünedursun, durum çok geçmeden anlaşıldı; Jandarma **basit bir mahkeme tebliğatı getirmişti!**

1 Mayıs'ta Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde yürümek için gelip, mitinge katılmadan saldırıya uğrayıp gözaltına alınan **Korkmaz Şahin**'in 10 Haziran'da Malatya DGM'de görülecek mahkemesine "çağrı kağıdı" idi. Yani ne gıyabi tevkif ne de "zorla getirilmesi" yönünde bir mahkeme kararı vardı.

Ama jandarma bir fırsat yakaladı; terör demagojisi yapacağı bir ortam oluştuğunu düşünmüş olacak

ki, fırsatı kaçırmadı. Ve sadece tebliğatı yapmakla da kalmadı elbette. Bir cemseyle geliş amacı da zaten bu değildi. Bütün köy halkını meydana topladı.

"Sorunlarınızı bize anlatın, çocuklarınızı elbirliğiyle kurtaralım örgütlerden" konuşmaları uzun süre devam etti. Tabii bu sırada Jandarma Komutanı'nın arkasına asker öyle bir dizilmişti ki, her an tetikte ve karşısına dizdiği köylüye "itiraz ederseniz, Akkise'ye benzetiriz" havasındaydı. Sabah 09.00'dan akşam 21.30'a kadar köyde kalan Jandarma "kurtarma" tehditlerini sıralayarak köyü terk etti.

Görüyor musunuz, "kurtarma" dediğiniz böyle olmalı. Dayayacak-sın silahı, yağdıracaksın tehdidi, dizeceksin askeri karşısına ve kurtaracaksın çocuklarını!

Elazığ ve Malatya'da Grup Yorum Coşkusu

me karşı öfke, "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla dile getirildi.

Malatya'da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi tarafından Hacı Bektaş Veli Kültür Merkezi Vakfı'nda 1 Haziran günü düzenlenen konsere ise, yaklaşık 1300 kişi katıldı.

Türkü ve marşlar öncesi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tanıtılırken Irak işgali, tecrit, Bingöl depresimi, IMF ve Feda eylemleri üzerine bir konuşma yapıldı. Ümutun sloganlarının atıldığı, Malatya'da toprağa verilen feda savaşçısı Şengül Akkurt'un selamlandığı konserte Grup Yorum, marşları ile devrimci coşku-yu yaşattı. Konserte, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Malatya Gençlik Derneği ve dergimizin mesajları kit- le tarafından yoğun alkışlarla karşı- lanırken, sık sık "Yaşasın Ölüm Oru- cu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Grup Yorum'a Diyarbakır ve Adıyaman Yasak

Grup Yorum'un doğu kentlerinde yapmayı planladığı konserlerden sadece Malatya ve Der- sim'de izin verildi. Vali- liklerin yasakladığı iller arasında Adıyaman'ın yanı sıra, Sertab'ların in- gilizce şarkılar söylediği, Sezenlerin kucaklandığı "festival kenti Diyarba- kır" da vardı.

Kürt halkının dilinde ilk türküler, bedelleri göze alarak söyleyen Grup Yorum'un sesinin Kürt halkına ulaşmasını en- gellemek elbette müm- kün değil. Buna ne uy- duruk "kamu güvenliği" gerekçelerinin gücü ye- ter, ne de yasakların.

Grup Yorum'un yasağı protesto açıklamasında belirttiği gibi, "yasaklar, türkülerimizin dilden di- le, kulaktan kulağa yayıl- masını engelleyemez!"

Mersin'de Grup Berdan Konseri

Mersin Gençlik Derneği müzik grubu 'Grup BER- DAN' 30 Mayıs günü düzenlediği konserle gençlikle buluştu. Kon- sere katılan Grup Tür- kü'nün ardından Grup Berdan'ın sahneye çık- masıyla yaşanan coşku "Yarın Bizimdir" türkü- süyle doruğa ulaştı. Grup Berdan'ın türkülerini eşliğinde çekilen halay- larla sona eren konser yasal ve izinli bir etkinlik olmasına rağmen, sa- londa sivil polis kamera- sı keyfi olarak çekim ya- parak insanları tedirgin etmeye çalıştı.

2 yıl aradan sonra 31 Mayıs günü **Elazığ Mert Sineması**'nda Elazığ halkıyla buluşan Grup Yorum konseri mahkeme kararıyla gerçekleştirilebildi. Valiliğin yasağının Malatya İdari Bölge Mahkemesine açılan da- va sonucu yapılan konserte, yakla- şık 1600 kişi Grup Yorum'un türkü- leri eşliğinde halaylar çekti. Coşkulu geçen konserte Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin "Halkımıza Çağrımızdır! Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Mücadeleyi Yükseltelim!" başlıklı mesajı ve Ela- zığ Gençlik Derneği Girişimi'nin me- sajları alkışlarla karşılandı. Konser- de marşlar ve türkülerle coşku doru- ğa çıkarken, iktidara ve emperyaliz-

Komünist Ozan Nazım'ı Anıyoruz

“Vatan haini” ilan ettiler, olmadı. Ders kitaplarından çıkardılar, olmadı. Kendi dilinde, kendi ülkesinde kitaplarını, sesini, soluğunu yasakladılar, olmadı. Ölümsüz bir çınar gibi Anadolu halkının yüreğine kök salmıştı çünkü O.

Büyük ozan, komünist şair Nazım Hikmet'i kaybedişimizin 40. yılında saygıyla, kavgayı anlatan şiirleriyle yeni kavga erlerinin yüreğine umut ektiği için minnettarlıkla anıyoruz.

Oligarşinin yasaklarına, içini boşaltma çabalarına, reformizmin O'nun zulme isyan yanını, komünist kişiliğini yok sayma, düzen için kabul edilebilir hale getirme çabalarına rağmen, 40 yıl sonra Nazım, yine komünist şair olarak, Türkiye devrimcilerin kavgasında yaşıyor.

“*Sen yanmasan, ben yanmasam nasıl çikar karanlıklar aydınlığa*” seslenişini, sosyalist Türkiye'yi yaratmak için kendilerini feda

eden, bedenlerini tutuş-turanlar yaşıyor. Ne sözde, ne afişlerde ne de dergi sayfalarında; kavgamızın tam orta yerinde yaşıyoruz büyük ozanı. Ezilenleri “kurşun eritmeye” onun güçlü sesiyle çağırıyoruz.

Ve biz dövüşdüğçe, Nazım Hikmet korkusu büyüyor egemenlerin. Kavga ateşinin yanmadığı, küllenip soğutulduğu yerde Nazım da oligarşi için artık bir korku olmaktan çıkar. Nazım korkularının bitmesine hiçbir zaman izin veremeyeceğiz!

Bu ülkede “hürriyetin elini kolunu sallayarak dolaşması” için dört duvar arasında, dağ başlarında, kentlerin gecekonduarında, meydanlarda vuruşanlar oldukça, elbette Anadolu'nun bütün çınarlarının büyük ozanı konuklamak için birbiriyle yarışacağı günlerimiz de gelecek.

Ferhat Tunç'tan yeni kaset: Neredesin ey kardeşlik

23 Aralık 2002 tarihli, Canan ile Zehra'yı anlattığı yazısında “verilmiş sözündür” diyor ve onlar için söyleyeceği şarkıdan söz ediyordu Ferhat Tunç. “İşte bu şarkım, onlara verilmiş sözdür.” diyen Ferhat Tunç'un “Neredesin ey kardeşlik” isimli yeni kasetinde Canan ile Zehra'ya verdiği sözü, o günleri yaşamış olmanın duygularını da katarak söylüyor.

“Zehra kız Canan kız” türküsünün de yer aldığı yeni kasette Ferhat Tunç, her zaman olduğu gibi, halkımızın acılarını, özlemlerini yine kendi tarzıyla anlatmış. Kürt, Türk halklarının ezgilerini kasetinde birleştiren Tunç, bütün sanatçılarımızın yapması gerekeni yaparak, bu ülkenin bağımsızlığı, kurtuluşu için mücadele edenlere “biz” diyerek sahipleniyor.

“Şehirlerde, kırlarda, dağlarda hep biz öldük” diyen Tunç, kasetinde Mahsuni'yi de “vay benim babam” diye selamlıyor.

Kasette yer alan türküler şöyle; Aslanımı dağlara verdim, Neredesin ey kardeşlik, Ne çare, Dağlarda ölmek isterim, Buğulu atlas, Işığın olam, Diyarbekir, Üst üste vurulduk, Bir kadın, Zehra kız Canan kız, Vay aslanım, Mahsuni, Niyo ve Akşam olanda.

Zehra Kız Canan Kız

Karadeniz kıyıları hırçındır balam
Ben bilirim iki canın hikayesini
Can mı Canan mı deseler bana
Ben Canan derim kardeşliğin adına
Ben Zehra derim insanlığın adına
Zehra kız Canan kız
Alnınızda bir yıldız
Vurdunuz canevimden
Uzaklara kanatlandınız
Karadeniz kıyıları yasıdır balam
Dağlara yaslanma gözü yasıdır
Her ölüm erkendir derler inanmam
Bu ölüm ecelsiz iki başlıdır

Zehra kız Canan kız
Alnınızda bir yıldız
Vurdunuz canevimden
Uzaklara kanatlandınız

Karadeniz kıyıları isyanda balam
Kim bilir Armutlu'da o konu evini
Ferhat'ım deledim açlık dağını
O dağın ardında Zehralar vardır
Yiten bir can değil onlar canandır

Zehra kız Canan kız
Alnınızda bir yıldız
Vurdunuz canevimden
Uzaklara kanatlandınız

Dünya Halklarını Sömüren, Katleden G-8'lerin Zirvesi Yapıldı Avrupa, ABD'ye Teslim Oldu

ABD, Fransa, İngiltere, İtalya, Almanya, Japonya, Kanada ve Rusya'dan oluşan "emperyalistler zirvesi" G-8 toplantıları Fransa'nın İsviçre sınırındaki Evian kentinde 1-3 Haziran tarihlerinde füze bataryalarının, hava kuvvetlerinin korumasında yapıldı.

1975'ten bu yana süren G-8 toplantılarında bir yandan emperyalistler birbirleri arasındaki hesaplaşmaları gerçekleştirirken, öte yandan "yoksullukla, çevre sorunlarıyla mücadele..." gibi gündem maddeleriyle halkları aldatırlar. Ancak artık halklar aldanmadıklarını her yıl yapılan zirve toplantıları sırasında düzenledikleri ve gündeme damgasını vuran yüzbinlerin katıldığı eylemlerle gösteriyorlar.

Zirveye ABD Liderliği ve Sokaklar Damgasını Vurdu

Zirvenin yansıtılan gündeminin dışında esas olarak iki nokta belirleyici oldu. **Birincisi**, Irak işgalini BM onayı olmamasına rağmen, Avrupa'nın kendi çıkar hesapları için yaptığı itirazlara rağmen gerçekleştirmiş olmasının ortaya çıkardığı yeni dengeler. **İkincisi** ise, sokakları dolduran kapitalizm karşıtı grupların, sosyalistlerin, devrimcilerin gösteriler.

Avrupa, Irak işgali konusunda Amerika'ya boyun eğdi. ABD-Avrupa çelişkisi üzerine yapılan teorilerin güçsüzlüğü bir kez daha görüldü. Emperyalist ülke liderlerinin basına yansıyan fotoğrafları bunun kanıtı gibiydi. Evet çelişkiler her zaman mevcuttur, Irak sürecinde keskinleşme eğilimine girmiştir. Ama sonuç olarak ABD işgali gerçekleştirerek "siz olmadan da yaparım" demiş, ve Avrupa'nın Irak pazarından bu aşamadan sonra kırıntı da olsa pay alabilmesi işgalin onaylanmasına bağlanmıştır. BM'nin ambargoyu kaldırma kararının ardından G-8'de de yaşanan bu oldu. İşgal pay karşılığı onaylandı. Boyun eğiş bununla da sınırlı değildi.

Sonuç bildirgesindeki, "uluslararası tehditlere karşı eylem grubu oluşturulacak. Dünyanın problemleri bölgelerine bu konudaki tecrübeli ülkeler öncülük edecek" ifadeleri, İran ve Kuzey Kore'nin tehdit edil-

mesi gibi bölümler, boyun eğişin somut sonuçlarıdır. Ekonomik alanda ABD'nin isteklerini Avrupa'ya kabul ettirilmesi ise bir başka taviz noktasıdır ve Irak işgalinin şimdilik başarısıyla bağlantılıdır.

Emperyalist devletlerin toplantısının vitrinine halkları aldatmak için yerleştirilenler de vardı.

"Yoksulluğa karşı mücadele" demagojisi her yıl olduğu gibi sürdürülürken, Mısır, Cezayir, Nijerya, Güney Afrika, Fas, Senegal, Meksika, İsviçre, Brezilya, Çin, Suudi Arabistan, Malezya ve Hindistan'ın liderleri de bu anlamda çağrılıydılar. Zirvelerin bu yönü bir oyundur; sömür, 1 milyardan fazla insanı susuz bırak, katlet, işgal et, sonra da gelin yoksulluğa karşı mücadele edelim oyunu.

Brezilya'nın "solcu başkanı Lula", "sıfır açlık" projelerini emperyalistlere boş yere sundu. Aç bırakanların açlığa çözüm olmayacaklarını o da, "anti-küresel hareket" de anlayacaktır. Bu aşamadan sonra ancak halkların gerçek kurtuluşu, sosyalizm alternatifi daha ciddi olarak tartışılır hale gelecektir.

Pazar alanları pazarlıklarının yapıldığı toplantıların dışında sokaklar da konuştu. Halklar çatışmalara dönüşen öfkesiyle "kapitalizme hayır" sloganlarını haykırdı.

Evian'da Öfke Seli

Protestolar günler öncesinden yapıldı.

Zirvenin ilk günü Cenevre'de 100 bine yakın kişinin katıldığı bir gösteri gerçekleştirildi. Cephe Güçlerinin de bayrakları, direnişi anlatan, emperyalizme karşı halkları savaşılmaya çağıran "Irak'ta İşgale Son" diyen pankartlarıyla katıldıkları gösterilerde, emperyalistleri korumakla görevli polisler yer yer çatışmalar yaşandı.

Bu gösterinin öncesinde de çeşitli kentlerde protesto eylemleri vardı.

24 Mayıs'taki protestonun ardından, 28 Mayıs'ta Basel'de aralarında Cephe Güçlerinin de bulunduğu Devrimci Blok yaptığı yürüyüşle G8'i protesto etti. Eylemde Gümrük Müdürlüğü'ne G8'i engelleme amaçlı pankart asıldı.

Zirvenin son günü yapılan büyük yürüyüşte ise, bütün engellemelere karşın Cenevre ile Annemace şehirlerine akın eden 100 binden fazla kişi kapitalizme karşı öfkesini haykırdı. Yürüyüş boyunca emperyalistlerin sömürgeci politikalarını teşhir eden sloganlar atılırken, Cephe güçleri de emperyalizme karşı sloganların ve ölüm orucu direnişi sloganlarının yer aldığı pankartlar ve cephe bayrakları taşıdılar.

Bush'un Ortadoğu'da Tehditli "Barışı"

İntifadanın bitirilmesinin ve Amerikan çözümünün dayatıldığı "Yol Haritası" kapsamında Ortadoğu'ya gelen Bush, önce Arap devletlerin liderleri ile, ardından Şaron ve zoraki seçtiği Filistin lideri Abbas ile görüştü.

Bütün Arap ülkelerinin liderlerini topladığı zirvede, Filistin halkının işgale karşı direnişini kastederek "teröre destek vermeyin" diye tehdit eden Bush, kanlı dişlerini bol bol "barış" sözünün arkasına gizlemeye çalıştı.

İşbirlikçi ve işbirlikçiliğin doğal sonucu olarak güçsüz Arap liderlerinin elbette Bush'a itirazı olamazdı. Tıpkı Filistin'in yeni Başbakanı Mahmud Abbas gibi.

Bush, Abbas ve Şaron'un Ürdün'ün Akabe kentinde yaptığı toplantıda Filistin halkına teslimiyet dayatılırken, bunun karşılığında İsrail'in sözde tavizi "yasadışı yerleşim yerlerinden çekilmek" türünden, Filistin halkının gerçek taleplerini karşılamayan sözler verildi.

Bunun da gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ayrı bir tartışma ancak, sürgündeki milyonlarca Filistinli'nin geri dönüş hakkı tanınmadan, işgal koşulsuz sona erdirilmeden sözünü ettikleri istikrarı bulamayacakları bugün- den bellidir.

İslami, Ulusal ve Devrimci Örgütler: Direnişe Devam

Toplantının ardından bütün Filistinli direniş örgütleri-

ne Amerika ve İsrail adına, "silah bırakma" çağrısı yapan Abbas gereken cevabı almakta gecikmedi.

FHKC, Hamas, İslami Cihad başta olmak üzere yaptıkları açıklamada, direnişin süreceğini, işgalin sona erdirilmesini, Filistin halkına yönelik saldırılara son verilmesini istediler. Bölgede "barış"tan söz edildiği günlerde tahmin edileceği gibi İsrail tankları Filistin halkını katletmeye devam etti.

Halklara Göz Boyama

Irak işgaliyle birlikte Ortadoğu halkları nezdinde iyice teşhir olan ve bütün bölgeye yayılan Filistin direnişinin moral motivasyonunun sonuçlarını yankı cesetleri ile toplayan Amerika şimdi bu sorunu "çözmeye" soyundu. Çünkü, yeni işgallere, bölge ülkelerine yönelik yeni dayatma ve teslim alma politikalarına daha cüretli başvurabilmesi bir yanıyla da "Filistin sorunu" dedikleri direnişi çözmesi ile bağlantılıdır.

Yoksa, amacının "Yol Haritası"na yazıldığı gibi Filistin devleti olmadığı biliniyor. "Terör" demagojisinin arkasına sığınarak Filistin direniş örgütlerini yok etme çabalarının sürdüğü koşullarda, adı var, kendi yok bir devletin kurulabilmesi dahi tartışmalıdır.

Tarih göstermiştir ki, halkların direnişini hesaba katmayan planların başarısı geçicidir. Filistin halkı er geç bağımsız, özgür demokratik devletini yaratacaktır.

Sayı 63

47

8 Haziran 2003

Bizim Mahsuni'yi Anıyoruz

Geçtiğimiz yıl yitirdiğimiz ozan Aşık Mahsuni'yi 1. yılında saygıyla, sevgiyle anıyoruz.

Mahsuni yarattıkları, değerleri, saflığı ile halkımızın, Anadolu'nun ozanıydı. Kimi zaman gerilikleri ön plana çıktı, kimi zaman özündeki güzellikleri.

Ancak devrimci mücadele açısından özellikle 1970'li yıllardaki önemli katkıları yadsınamaz. Binlerce devrimci onun türkülleri, marşları ile devrimci saflara ka-

tıldı ya da devrimci saflardaki öfkesini bileli.

"Amerika Katil" diye kükrediğinde meydanlarımız da "Kahrolsun Amerika" diye inliyordu. Bugün de inliyor. Bugün de Türkiye halkının ezici bir çoğunluğunun ABD'ye karşı öfkesinden söz ediliyor. Bu öfkede senin de payın var halkımızın ozanı.

Türkülerinle anlattığın Anadolu halkı yine acılı, yine yüreğinde büyük öfkeler kabarıp iniyor. Ve ölümünün birinci yılında binlerce insan seni türkülerinle, deyişlerinle anıyor. Tek bir yürek olup ozanlaşıyor, türküleliyor.

Aydınlardan Dilekçe

CUNTA KOŞULLARI SÜRÜYOR!

12 Cuntası'nın başı Kenan Evren'e, içlerinde Aziz Nesin'in de bulunduğu 1300 aydın tarafından verilen ve aydınların haklarında dava açılmasına neden olan "aydınlar dilekçesi" yine Cumhurbaşkanlığı'nda.

5 Mart 1984'te verilen dilekçeye bugün yaşanan sorunları da ekleyerek aynen sunan aydınlar, bir anlamda 12 Eylül cuntasının bütün "demokrasi, hukuk devleti" yalanlarına rağmen sürdüğünü dile getirmiş oldular.

Çeşitli meslek gruplarından aydın, sanatçı, sendikacıların imzalarının yer aldığı dilekçede yaşanan hak ihlallerinden örnekler yer alıyor. Ulucanlar'dan F tiplerine hapisanelerde yaşanan katliamların, zulmün de dile getirildiği dilekçede siyasette MGK'nın belirleyiciliğinin altı çiziliyor ve bu koşullarda demokrasiden söz etmenin mümkün olmadığı söyleniyor. Kürt halkının talepleri, türban sorunu, düşünce ve örgütlenmenin suç sayılması gibi başlıklar da dilekçede yer alan konulardan.

Halkın Birliği ve Direnişi

Peru: Perulu emekçiler IMF talimatlarına karşı nasıl direnilmesi gerektiğinin örneğini veriyor.

Devlet Başkanı Alejandro Toledo'nun, IMF'nin talimatı gereği işçi ve memurlara istedikleri zamları yapmamasına karşı emekçiler greve çıktı. Şiddetli çatışmaların yaşandığı direnişlerde grevlerin iktidarı zor durumda bırakmasının karşısında iktidar saldırıya geçti. Grevlere, gösterilere saldıran polis-ordu güçleri iki kişiyi katlederken, yüzlerce insan yaralandı, çok sayıda kişi gözaltına alındı. Toledo'nun 30 günlük olağanüstü hal ilanına emekçilerin cevabı direnişi yükseltmek oldu. **Dilenerek değil, direnerek** istiyorlar haklarını. Sağlık, eğitim ve yargı çalışanlarının grevinde, adliye çalışanları adliye binasını işgal ederken, ülkenin her yanında köylüler yolları keserek grevlere destek verdiler. Başta başkent Lima olmak üzere binlerce kişinin katıldığı gösteriler düzenlenirken, faşist Fujimori'nin devrilmesinin ardından başkanlığa gelen yerli kökenli Alejandro Toledo da IMF talimatlarıyla halkını aç, yoksul bırakmanın adına "güvenlik" dedi. "Ordu, ülke çapında polise yardımcı olacak. Biz, 26 milyon Peruluğu yönetmekle ve güvenliği sağlamakla sorumlu-yuz" açıklaması yapan Toledo faşist Fujimori'nin devamı olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Ancak "grevler bitmezse bütün sendika yöneticilerini tutuklayacağız" tehdidi de IMF programını dikensiz uygulamasına yetmeyecek.

Birlik ve radikal kitle hareketi. Peru'da öne çıkan iki yan. Devletin bütün terörüne rağmen 3 Haziran günü **işçilerin, memurların, köylülerin ve üniversite öğrencilerinin** sokaklara dökülmesi halkın bütün kesimlerinin aynı hedefte birleşmesinin ve direnmesinin güzel bir örneğini sundu.

Avrupa'da Grev Dalgası

Almanya, Fransa, İtalya ve Avusturya'da emekçiler 3 Haziran günü Avrupa'da hayatı durdurdu. Sermayenin çeşitli alanlardaki saldırılarına karşı dört ülkede sokaklara dökülen yüzbinlerce emekçi, AB onaylı saldırılara karşı direnme kararlılıklarını dile getirdiler. Fransız emekçiler, emeklilik yasasına karşı çıkarken, Almanya'da metal sektöründe uyarı grevleriyle sosyal halkların kısıtlanması protesto ediliyor. Sendikacılığı AB standartları için mücadele zannedenler, hayran oldukları AB'nin emekçilere saldırılarına ne diyorlar acaba!?

KÜBA HALKIYLA DAYANIŞMA

Yunanistan: Uluslararası Barış Derneği ve İnşaat İşçileri Sendikası 31 Mayıs günü "Küba Halkıyla Dayanışma" etkinliği düzenledi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı etkinlik Grup Sevcan'ın "Emperyalizme ve faşizme karşı direnen tüm dünya halklarını selamlıyoruz" sözleriyle başladı. Grup Sevcan'ın şiir dinletisi ve enternasyonalist şarkılarının ardından ölüm orucu direnişini anlatan bir konuşma yapan Grup Sevcan'dan sonra yapılan panelde, Küba Konsolos'u "Biz hazırız... Amerikan emperyalizmi bizi yenemez. 45 yıllık tarihimiz ve devrimci mücadele dönemimiz bunun teminatıdır. Che'nin Ya özgür Vatan Ya Ölüm şiarıyla biz kazanacağız..." dedi. Panelde Yunanistan Komünist Partisi'nin konuşmacısının ardından, Küba Devrimini anlatan bir belgesel izlendi.

Castro: Bush'un Gündülerini Uyandırmamak Lazım!

Castro, Bush'u alaya alarak onu, saldırısına maruz kalmamak için sırtın dönülmemesi gereken Barrakuda (uzun dişli tehlikeli bir köpek balığı cinsi) balığına benzetti.

Yeni Arjantin Devlet Başkanı'nın yemin töreninin ardından binlerce üniversite öğrencisinin katıldığı konferansta konuşan Castro, "denizaltında avcılık tecrübelerimden öğrendim ki, eğer Barrakuda'nın önünde durursan hiçbir şey yapmaz, ama sırtını dönersen hemen saldırır" dedi. Kalabalık bir öğrenci topluluğunca karşılanan Castro, "Hayvanlar kaçtıklarında düşmanlarını cesaretlendirir. Dolayısıyla düşmanda avlama güdüsünü uyandırmamak lazım" diye ekledi.

Castro, Arjantin asıllı Küba devriminin kahramanlarından, Ernesto 'Che' Guevara'ya değinerek "çok iyi bir insandı, çok zeki, kültürlü biriydi. Onda dayanışma duygusu çok güçlüydü" dedi. Irak işgalini kınayan Castro, "Biz insanların kurtarılmasına yardımcı olmak için, öldürmek için değil, dünyanın dört bir yanına doktorlarımızı gönderiyoruz, bombalar değil" dedi. (28 Mayıs tarihli AS Safir/Lübnan)

Afgan Halkının ABD'ye Büyük Öfkesi

Kâbil'de ABD'nin 4 Afgan askerini "yanlışlıkla" öldürmesinin ardından yapılan protesto gösterisinde yüzlerce Afgan ABD elçiliğini taşıladı. "Barış Gücü" tesislerine de yönelen halk, araçların camlarını kırarak, "Amerikalılara ölüm" sloganları attı. Yankiler namlularını halka doğrultarak korkutmaya çalıştı.

Aznar'a Irak Cezası

İspanya'daki yerel seçimlerde, Irak işgalinde ABD'nin yanında yer alan Başbakan Aznar'ın Halk Partisinin ilk kez Sosyalist Partinin gerisine düşmesi, halkın "Irak uyarısı" olarak değerlendirildi

Medyada olmayanlar

Ölümlerimizin, F tiplerinin haber dahi olmadığını yazdığımızda, kimileri bunun sadece bize özgü bir durum olduğunu düşünmüş olabilir. Değildir! Halkın hiçbir sorunu, muhalif hiçbir eylem etkinlik haber olmuyor bu medyada.

Eskileri bırakın, son bir kaç haftadaki çeşitli toplumsal olayları hatırlayalım. Bursa'da onbinlerce emekçinin katıldığı miting oldu; **medyada yer almadı**. BTS'liler günlerce Ankara'ya yürüdü; **haber olmadı**. Amerikan işgaline karşı yüzlerce insanın katıldığı ABD konsolosluğu yakınında eylemler yapıldı; **haber olmadı**. Tuzla'da emekçiler iş bıraktı, jandarma saldırdı, sendikacılar tutuklandı; **haber olmadı**. İşten atmalara karşı TÜPRAŞ işçileri, ülke genelinde üretimi durdurdu. **haber olmadı**. Sosyalist basın birçok ilde kendilerine yönelik açıklamaları dile getiren eylemler yaptı; basının eylemlerini **burjuva basın duyurmadi**. Gebze çadirkentlerdeki depremzedeler konutlarından atılmalarına karşı feryat halinde sürekli eylemdeler; **haber olamıyorlar**. Listeyi uzatabiliriz. Açlık, yoksulluk ise hiç haber olmuyor. Daha önce bu tür haberleri yapan Kanal 7 gibi islamcı medya da, AKP iktidar oldu olalı vazgeçti yoksulları göstermekten. Haber olanları ise saymıyoruz, biliniyor; Lailaların Sabancıları açılışları, IMF'cilerin yalanları... Bu medyanın halkla, halkın haber alma hakkıyla ilgisi var mı?!

Kopenhag Kriterlerinde Basın Özgürlüğü

İtalya başbakanı Berlusconi'nin sahibi olduğu Corriere della Sera gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Ferruccio de Bortoli, Irak işgaline destek verilmesine, medya patronu Berlusconi'nin yolsuzluklarına karşı soruşturmalara destek verdiği ve patrona yalakalık yapmadığı için istifa ettirildi. Tüm İtalyan basını bir günlük greve gidiyor. Ancak basın özgürlüğüne yönelik bu açık ihlal AB'de hiç gündeme alınmadı. Kriterlere uygun demek ki!

Ülkeni savundun; "teröristsin!"

Irak'ta işgalci Amerikan askerlerine karşı son günlerde artan eylemleri kimi medya kanalları nasıl veriyor bakın:

"Amerikan askerlerine yönelik terörist eylem...."

Çünkü Amerika böyle niteliyor.

Terörizm demagojisinde kantarın topuzunun iyiden iyiye kaçtığının son örneğine göre, yıl 2003 değil de 1919 olsaydı Kurtuluş savaşı veren Türkiye halkının hepsi terörist idi. Amerika'ya göre her dönem bütün kurtuluş savaşları böyle olmuştur. Peki medyaya ne oluyor, hani siz ağzınız açıldığında "kurtuluş savaşı vermiş bir ülkenin insanları...." idiniz? Amerika'ya yağcılık değilse, tek kelimeyle beynini teslim etmiş Amerika'ya o ne derse onu hiç düşünmeden söyleyiveriyor.

ÇGD, "Kıdemliler"e Bırakılamaz

Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) 16. Genel Kurulu Ankara'da yapıldı. Seçimlerde Genel Başkanlığa L. Doğan Tıllı, Genel Yönetim Kurulu'na Vedat Çuhadar, Can Dünder, Faruk Bildirici, Ekrem Meral, Mustafa Sönmez, Ece Temelkuran, Deniz Zeyrek, Haldun Karabudak seçildi.

Ancak kurul sadece seçimden ibaret değildi. Protestoların yaşandığı kurul, aynı zamanda onur ve ahlakı savunularla, sermayenin propagandistliğini yapan patron kalemleri arasında yoğun tartışmalara sahne oldu.

Tartışmanın konusu, RTÜK tartışmalarında sermayeden yana tutumları nedeniyle ihraç edilen Emin Çölaşan, Fikret Bila, Derya Sazak, Can Dünder, Erol Al ve Tuncay Özkan hakkında verilen ihraç kararlarının kaldırılması idi. Buna itiraz eden basın emekçileri salonu terk ederken, ikinci tartışma başkasının eserini çaldığı (intihal) için mahkum olan Can Dünder'in, ihraç edilmesi isteminin dikkate alınmaması, bu konuda verilen önerenin gündeme alınmamasında yaşandı.

Bunun üzerine önerenin sahibi olan İstanbul, Bursa ve Akdeniz şubesi delegeleri de salonu terk etti. Başbaşa kalan medyanın "kıdemli kalemleri", içinde Can Dünder'in da bulunduğu tek listeyi yönetime seçti.

Basın emekçilerinin her iki konudaki protestoları da sonuna kadar haklıdır. Basın camiasında her şeye karşın bir misyonu yerine getirmeye çalışan ÇGD, basının "kıdemli" ve gözlerini patronlara dikmiş, her koşulda onlarla iyi geçinmeyi koltuklarını/köşelerini korumanın tek yolu olarak görenlere, haberini, yazısını onların beğenmesi, onaylaması üzerine yazanlara bırakılamaz. Ama bu, genel merkezi onlara bırakalım anlamına da gelmemeli. Onurlu, namuslu, halktan yana gazetecilik yapan herkese kapısı açık olan ÇGD, gerçek basın emekçilerindir. Genel Merkez de bu hedefe dahil olmalıdır.

köyün! Delisi

Genelkurmay'ın sanat aşkı!

AB'ye uyum yasalarından 6'ncısına Genelkurmay'ın malum itirazları biliniyor. Belki gözden kaçmıştır; bu itiraz arasında pek tartışılmayan biri de Başbakanlığa yolladığı değerlendirme yazısında ortaya çıktı; "Sinema Video Denetim Kurulu'ndan MGK temsilcisinin çıkarılması"...

Bu ne sanat aşkı böyle; ille sanatın da içinde olacak. Zaten generallerin anlamadığı, bilmediği bir konu var mı; her şeyin en iyisini onlar bilir! Kim demiş bu kurulda sırf yasak, sansür için bulunduklarını? Onlar engin sanat bilgilerini halkın hizmetine sunmak için oradalar.

Paket paket demokrasi

AB'ye 6. uyum paketi geçmeden, 7. ve 8. paketler gündeme geldi. Hepsi fiyonkları açılmadan tozlu raflarda kaldı. Bu kadar çok demokratikleşme paketine ve bu kadar az demokrasiye sahip olan bir başka ülke var mı acaba?

"Wolfowitz yine konuştu" (basından)
Generaller; hazrolun, selam durun!

Hazroool!

İPTAL EDİN SEÇİMLERİ!

"Her hükümetten kaygı duyarız, az ya da çok..." (Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök)

Bu kafanın doğal olarak seçimleri iptal ediyorum demesi gerekmez mi?

Eee, dememesi de demokrasimizin şanından! Maksat halk demokrasi görsün, Ortadoğulular örnek alsın!

Hayır hayır; cennet ile cehennemden söz etmiyoruz. Bu dünyadaki öteki dünyadan.

öteki dünya

İTO başkanı Mehmet Yıldırım, valilerin çok az maaş aldığını söyleyerek artırılmasını istemiş. Ölçüsü ise İstanbul valisinin iki gece aynı takım elbiseyi giymiş. Ölçülere bakın, öte yandan kolunda serumla emekli kuyruğunda bekleyen yaşlı kadına bakın!...

"Solduyu" Çağrısı

Ne zaman oligarşinin zulmüne karşı devrimciler misilleme hakkını kullansa bir kesim matbuu kağıtlarını sağa sola fakslayıp eylemleri kınıyor ve "sağduyu" çağrısı yapıyor. Bırakın sağduyuyu, biraz da duyularımızın soluna kulak verin!

Belki Ertuğrul Özkökler sizi eleştirebilir. Ama olsun, sağduyularımızın oligarşi tarafından bir yere "iyi not" olarak düşünülmesinden hayırlıdır.

Sayı 63

50

8 Haziran 2003

ÇİZGİYLE

